

LOVE

ทดลองอ่าน

LOVE

เจ้าชาย

ทดลองอ่าน

ฉบับมือสอง

นิทาน

LOVE

ทดลองอ่าน

LOVE

ทดลองอ่าน

คู่มือรัก
LOVE ฉบับมือสอง
มีนาคม

ทดลองอ่าน

LOVE

ทดลองอ่าน

ปฐวีฟังศึระชะกับผนังที่ให้สัมผัสเย็นเฉียบจากอากาศภายนอก เสียวหน้าด้านข้างของชายหนุ่มที่อยู่ห่างแค่คืบทำให้น้ำหนึ่งเห็นจมูกโด่งกับนัยน์ตาวาวรีสีดำสนิทได้ชัดเจน ผมเขาเริ่มยาวจนเกือบถึงใบหูอยู่หน่อยๆ มันเป็นสีดำมน้ำตาลโดยธรรมชาติมาตั้งแต่เขายังเด็ก

สำหรับน้ำหนึ่ง ปฐวีช่างเป็นผู้ชายแสนธรรมดาเสียนี้กระไร ทว่าขณะเดียวกันกลับมีเสน่ห์ดึงดูดเฉพาะตัวอย่างที่คุณชายหล่อรวยรอบตัวเธอไม่มี ไม่ว่าจะเป็นเมื่อตอนที่เขายังเด็กหรือว่าตอนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม

และแม้กระทั่งตอนนี้... เขาก็ยังคงมีอิทธิพลต่อหัวใจเธอไม่เคยเปลี่ยนแปลง

หรือเขาจะเป็น 'หนังสือมือสอง' ประเภทที่มีมูลค่าเกินตัวของมัน เป็นของหายากที่ไม่สามารถซื้อหาด้วยเงินตราเพียงอย่างเดียว แต่ต้องออกตามหาอย่างมุ่งมั่นถึงจะได้มาครอบครอง

เจ้าชายฉบับมือสอ

นิศากร เชียง

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2937-4

ภาพประกอบ Africa Studio / Shutterstock.com
Olga Zinovskaya / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02 840 4800
เว็บไซต์ www.jamsai.com
อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 499 บาท

พินฟู

กร:ดาชณอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากพาหนุ่มสาวชาวเหนือใน 'เอื้องอินรุ้ง' มาทำความรู้จักกับ
นักอ่าน LOVE เมื่อประมาณสามปีที่แล้ว 'นิศาร' ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับ
เรื่องราวความรักของ 'ปฐวี' พ่อค้าขายหนังสือมือสองที่หลงใหลการอ่านหนังสือ
เป็นชีวิตจิตใจ และ 'น้ำหนึ่ง' คุณหนูไฮโซผู้แสนเอาแต่ใจ ที่โคจรกลับมาพบกัน
อีกครั้งด้วยเรื่อง 'พินัยกรรมยกสมบัติ' หลังจากไม่ได้เจอกันมานานถึงสองปี
และการปรากฏตัวของน้ำหนึ่งครั้งนี้ก็นำมาซึ่งเรื่องราวุ่นวายชวนปวดหัว
ให้แก่ปฐวีจนเขาถึงขั้นเสี่ยงจะติดคุก!

งานนี้เขาและเธอจึงต้องเดินทางไปขอความช่วยเหลือจาก 'คุณย่าบุษยา'
ผู้ที่เลี้ยงดูพวกเขาทั้งสองคนมาด้วยกัน และนั่นทำให้เรื่องราวในอดีตที่หญิงชรา
เก็บงำเอาไว้หลายปีถูกเปิดเผยออกมา พร้อมๆ กับความรักความผูกพันของ
ปฐวีและน้ำหนึ่งที่ซ่อนเร้นเอาไว้มาตั้งแต่เยาว์วัยเริ่มเบ่งบานอีกครั้งราวกับ
กุหลาบ Glamis Castle ในยามฤดูหนาว แต่คนฟอร์มจัดและสุดแสนธรรมดา
อย่างปฐวีจะได้เป็นเจ้าชายที่สามารถพิชิตหัวใจของเจ้าหญิงโฉมงามอย่างน้ำหนึ่ง
ได้หรือไม่ มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยความรักของทั้งคู่ไปพร้อมกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ยินดีที่ได้รู้จักนักอ่านทุกท่านค่ะ 'นิศากร' เป็นนามปากกาของนักเขียนที่อายุขึ้นเลขสามมานิดหน่อย และชื่นชอบพระจันทร์เป็นการส่วนตัวค่ะ

ด้วยความที่รักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ จึงได้นึกอยากลงมือเขียนนิยายเป็นของตัวเองขึ้นมาบ้าง ถึงแม้หนังสือที่เริ่มอ่านจะไม่ใช่อะไรที่นิยายรัก แต่พอได้อ่านหลากหลายแนวมากขึ้นและมีหนังสือที่ซื้อมาต้องไว้มากขึ้น แต่ยังไม่ค่อยมีเวลาอ่าน ก็นึกอยากเป็นนักเขียนนิยายรักบ้าง จนได้เกิดเป็นนิยายอีกหลายต่อหลายเรื่อง รวมถึง 'เจ้าชายฉบับมือสอง' เล่มนี้ด้วยค่ะ

ไม่ว่าเราจะได้อ่านกันผ่านนิยายเรื่อง 'เอื้องอินรุ้ง' มาก่อนแล้ว หรือเพิ่งจะได้อ่านกันเป็นครั้งแรกจากเจ้าชายฉบับมือสองเล่มนี้ ก็ต้องขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ เพราะสิ่งที่มีความหมายกับนักเขียนนอกจากการได้เขียนนั่นก็คือการที่มีใครสักคนเปิดอ่านเรื่องราวที่เราเขียนขึ้นมา

หากนักอ่านท่านใดมีคำติชมหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ก็สามารถไปติดตามหรือพูดคุยกันได้ที่เพจ @NisakornWriter ค่ะ

ด้วยรัก

นิศากร

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทที่ 1 สวยร้ายเลิศ

เสียงเรียกปาวๆ จากชั้นบนทำให้ปลิววีนึกอยากจะทำใจตายให้รู้แล้ว
รู้รอดไปเสียเดี๋ยวนั้น เพราะตั้งแต่แม่สาวสวยแต่รูปไม่หอมคนนี้อย่างเท่า
เข้ามาในบ้าน เขาก็หาความสงบในชีวิตไม่ได้อีกแม้แต่วันทีเดียว

"คร่ำบผม...มาแล้วๆ"

ชายหนุ่มตอบเสียงยานคางกลับไป ก่อนจะผีนตัวลุกจากโซฟาหนึ่ง
สี่น้ำตาลตัวเก่าแล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสอง เพื่อจะไปพบกับหญิงสาวร่างโปร่ง
ระหงที่กำลังยืนห่อไหล่อยู่หน้าห้องน้ำ

อะไรอีกล่ะที่นี่...ปลิววีนึกในใจอย่างสุดเชิง

หญิงสาวซึ่งนิ้วมือเรียวยาวที่ทำเล็บไว้อย่างดีเข้าไปในห้องน้ำ หากครั้น
ปลิววีสอดสายสายตาเข้าไปมองก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติแต่อย่างใด จึงหันกลับไป
มองอีกฝ่ายแล้วย่นหัวคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

"ยัง...ยังไม่รู้เรื่องอีก"

"อะไรอีกล่ะคุณหนึ่ง ผมมองดูก็ไม่เห็นจะมีอะไร หรือถ้ามีก็ช่วยกรุณา
บอกผมหน่อยเถอะ"

การเน้นย้ำคำว่า 'ช่วยกรุณา' อย่างจริงจังจะยั่วโมโหทำให้น้ำหนึ่ง
ยิ่งเม้มริมฝีปากแน่นจนแทบจะกลายเป็นเส้นตรง อันเป็นกิริยาที่บ่งบอกถึง

ความไม่พอใจอย่างสุดขีด

"จะอะไรอีกล่ะ ดูสารรูปห้องน้ำของพีชะก่อน"

อ้อ...ปฐวีทำท่าจะเข้าใจขึ้นมาบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ สาวเจ้าก็ไม่เห็นจะต้องใจร้ายถึงขนาดใช้คำว่าสารรูป เพราะอย่างน้อยห้องน้ำเขาก็ไม่ได้ถึงขนาดเป็นส้วมซึมให้เธอต้องลงนั่งยองๆ แต่มีชักโครกกดน้ำได้อ่างล้างหน้า ก๊อกน้ำ กระจกเงา ราวแขวนผ้าขนหนู ตามมาตรฐานห้องน้ำตามบ้านทั่วไปทุกอย่าง แล้วยังแถมเครื่องทำน้ำอุ่นให้อีกตั้งหนึ่งอย่าง

"แล้วจะเอาอะไรล่ะครับ จะให้ผมบึ่งรถออกไปส่งอ่างจากุชชีมาติดตั้งให้เลยไหม"

น้ำหนึ่งที่อารมณ์ไม่ดีอยู่ก่อนแล้วแทบจะกระต๊อบเท้าเราๆ ด้วยความโมโหเมื่อได้ยินคำพูดกวนประสาทของอีกฝ่าย

"ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก แค้ขั้ดให้มันสะอาดเอี่ยมอ่องก็พอ นี่มองไปทางไหนก็เหลืออ้อยไปหมด ชกมกจริงๆ เลยพีวีเนีย" พูดไปหญิงสาวก็ทำท่าชนลูกไปด้วย

ข้อนี้ปฐวีไม่เถียง ก็เขาเป็นชายโสดอาศัยอยู่ในบ้านคนเดียวและนานๆ ที่ถึงจะลุกมาทำงานบ้านสักหน มันจะไปสะอาดเอี่ยมอ่องจนแทบจะเอาพื้นกระเบื้องส่องแทนกระจกอย่างคุณาสันนาราภีทรของหญิงสาวผู้หรั่งพร้อมไปด้วยแม่บ้านและคนรับใช้นับสิบได้อย่างไร

"ครับๆ ถ้าอย่างนั้นก็ขออัญเชิญกลับไปนั่งรอก่อน กระจกผมจะได้รับขั้ดให้เดี๋ยวนี้"

"เร็วๆ ละ"

น้ำหนึ่งเขยิบออกมาให้ปฐวีเดินเข้าไปจัดการกับคราบสกปรกในห้องน้ำได้ถนัด แต่แทนที่จะไปนั่งรอกอย่างที่ชายหนุ่มบอก น้ำหนึ่งกลับไปยืนกอดอกคอยควบคุมอยู่ใกล้ๆ เหมือนไม่ไว้ใจให้เขาทำเอง

"อ้าว ไปยืนทำไมตรงนั้นล่ะ เดียวก็บ่นว่าเมื่อยอีก"

"ไม่ต้องพูดมาก พีวีรีบขั้ดให้เสร็จเถอะ"

ถึงหญิงสาวจะเรียกเขาว่า 'พี่วี' หากปฐวีก็กลับรู้สึกว่าน้ำเสียงที่ใช้เรียกเขาไม่ต่างจากเวลาจิกหัวใช้คนในบ้าน จนปานนี้ น้ำหนึ่งยังคงเห็นว่าเขาเป็นคนขับรถให้เธออยู่ไม่เปลี่ยน

คงเพราะปฐวีเคยรับหน้าที่ขับรถคันหรูไปรับไปส่งหญิงสาวช่วงยังเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ก่อนเจ้าหล่อนจะนีกอยากไปต่อโทเป็นนักเรียนนอก แต่ก็ไม่ได้ปริญญากลับมาสักใบนอกจากกระเป๋าแบรนด์เนมที่ขนามาจนหนักันแทบไม่หวาดไม่ไหวว่าก็โบแทน

แต่ไหนแต่ไรมาน้ำหนึ่งเป็นคนเหยียบขี่โกไม่ฝ่อ ไม่เคยทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ปฐวีจึงไม่แปลกใจนักที่ผลลัพธ์มันจะออกมาในรูปแบบนี้ ส่วนพ่อกับแม่ของน้ำหนึ่งที่เข้าตำราพ่อแม่รังแกฉันก็ได้แต่ยอมแพ้ให้กับเหตุผลของลูกสาวที่ว่า การออกไปท่องเที่ยวประสบการณ์ชีวิตนั้นสำคัญกว่าปริญญาใบหนึ่งเป็นไหนๆ

น้ำหนึ่งไม่เพียงแต่รอยล้นฟ้าเท่านั้น หากเธอยังเป็นสาวสวยอย่างน่าอิจฉาเสียด้วย จึงมักจะไปเฝ้าตายอยู่ในวงสังคมคนรวยและมีคำว่าไฮโซฟุ้งท้ายอยู่เสมอ

ถึงแม้ว่าปฐวีจะไม่สนใจเรื่องแฟชั่นหรือวงการบันเทิงอะไรกับเขา แต่ก็ยังเคยเห็นน้ำหนึ่งไปเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ หรือไปงานแฟชั่นวีทที่ต่างประเทศตามหน้าข่าวในสื่อโซเชียลอยู่ไม่ขาด จนมีอยู่ช่วงหนึ่งหญิงสาวเริ่มโด่งดังถึงขนาดถูกทาบทามไปเป็นนางเอกละคร แต่ก็มีข่าวลือหนาหูถึงความเรื่องมาก จึงได้เล่นแค่เรื่องเดียวแล้วก็เงียบหายไป

แต่น้ำหนึ่งก็ไม่ได้ใส่ใจ เพราะชีวิตนี้เธอสามารถทำอะไรก็ได้ที่เธอพอใจอยากจะทำ

เมื่อความสวย ความรวย ความเลิศหรูอลังการได้กลายเป็นนี้ห่อของไฮโซสาวที่ชื่อน้ำหนึ่งไปแล้ว เธอจึงหนีไม่พ้นที่จะมีหนุ่มๆ ที่มีเยื่อไม่แพ้กันมาจีบชนิดที่ว่าหัวกระไดไม่แห้ง แต่น้ำหนึ่งยังคงหลงระเรีงไปกับการที่มีคนมาคอยเอาอกเอาใจ จึงยังเอาแต่เล่นตัวไม่ยอมตกลงปลงใจกับใครจนแล้ว

จนรอด

เอาเถอะ...ปฐวีบอกกับตัวเองในใจ ผู้ชายคนไหนอยากจะทำตามไป
เอาอกเอาใจน้ำหนึ่งก็ทำไป แต่เขาคงต้องขอผ่านคนหนึ่งละ

แต่ถึงปฐวีอยากจะลงแข่งกับผู้ชายพวกนั้นก็คงไม่มีทางเอาชนะได้
เพราะพ่อค้าหนังสือมือสองอย่างเขามันกระจะจอกเกินไป ทั้งฐานะก็นับว่า
อยู่ห่างไกลกันคนละจักรวาลเลยก็ว่าได้

"นั่นๆ ชัดอ่างล้า้งหน้าด้วย ตรงสะดืออ่างนะ ราชันเต็มเลย"

เสียงสั่งการของหญิงสาวทำให้ปฐวีหลุดจากห้วงความคิด ก่อนจะรีบ
ออกแรงขัดต่อเพื่อว่ามันจะได้เสร็จๆ ไปเสียที

"เฮ้อ! สะอาดพอหรือยัง"

น้ำหนึ่งเดินมาชะเง้อชะเง้อด้วยหางตา ชี้ให้ชัดโน่นนี่นั่นอีกเล็กน้อย
ก็ยอมให้ห้องน้ำได้ในที่สุด ปฐวีจึงค่อยโล่งใจเดินลงบันไดกลับไปนั่งโซฟา
ที่ชั้นล่างต่อ

ตอนแรกเขาตั้งใจจะชนหนังสือลงมาเรียงในช่องเก็บของใหม่เอี่ยม
ที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ แต่พอถูกหญิงสาวเรียกใช้ให้ทำโน่นทำนี่ไม่ได้หยุด
ก็เลยตัดสินใจนั่งกดโทรศัพท์มือถือถือแทนเสีย ไม่อย่างนั้นคงได้หงุดหงิดใจ
ตายไปก่อนแน่

เอาล่ะ...ยังงัยก็ยอมๆ ไปก่อน พอถึงวันพรุ่งนี้ค่อยหาทางเกลี้ยกล่อม
ให้น้ำหนึ่งไปพักโรงแรมห้าดาวสักแห่ง เพราะเธอคงเห็นแล้วว่าบ้านเขา
ไม่มีอะไรน่าสะดวกสบายสักอย่างเดียว จากนั้นเขาก็จะได้ชีวิตอันแสนสงบสุข
กลับมาเหมือนเดิมแล้ว

ปฐวีพยายามปลอมใบตัวเองระหว่างนั่งกางแขนพิงอยู่บนโซฟาตัวโปรด
ที่มีอยู่เพียงตัวเดียวในบ้านอย่างหมดแรง และสาเหตุที่ทำให้เขาต้องมา
นั่งเหนื่อยใจอยู่อย่างนี้ก็เพราะเสียงเคาะประตูในเวลากลางวันของคืนที่ผ่านมา
นี่เอง...

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงทุบประตูรัวๆ ทำให้ปฐวีสะดุ้งตื่นด้วยสภาพงัวเงีย ตอนแรกเขานึกว่าหูผาดไปเอง แต่พอได้ยินเสียงตบประตูอีกครึ่งพร้อมเสียงเรียกของหญิงสาวก็ต้องลุกขึ้นไปแหวกม่านบนหัวเตียงแล้วชะงักหน้าออกดูในทันใด

เนื่องจากหน้าต่างบานนั้นอยู่ตรงกับประตูทางเข้าบ้านพอดี เขาจึงเห็นเงาร่างของหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนกระสับกระส่ายอยู่ตรงนั้นพร้อมกับอาการห่อไห้ด้วยความหนาว

ผู้หญิงเธอ...ใครกัน

ปฐวีนึกไม่ออกเลยว่าจะมีใครมาหาเขาในเวลานี้ เพราะนับตั้งแต่เลิกกับแฟนคนล่าสุดไปเมื่อสองปีก่อน เขาก็ใช้ชีวิตสันโดษมาตลอดโดยไม่มีสาวสวยเข้ามาเกี่ยวข้องเลยสักคน

แต่ถ้าเป็นแฟนเก่า รูปร่างลักษณะก็ไม่ยกเหมือนเอาเสียเลย

ขณะที่ชายหนุ่มเภาหัวอย่างคิดไม่ตกอยู่นั้นเอง หญิงสาวก็ทุบประตูแรงขึ้นอีกพร้อมกับตะโกนเรียกเขาอย่างหงุดหงิดปนร้อร่น จนน่ากลัวว่าจะปลุกคนบ้านใกล้เคียงให้ตื่นขึ้นมากันหมด ปฐวีจึงตัดสินใจรีบวิ่งลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางก็อดนึกขึ้นมาไม่ได้ว่า

เอ๊ะ...เสียงเรียกฟังดูคุ้นๆ

'พี่วี...ได้ยินไหม เปิดประตูที'

พอได้ยินประโยคนั้นชัดเต็มสองรูหู ปฐวีก็ตัวแข็งทื่อทันที นี่ไม่ใช่เสียงของน้ำหนึ่งจริงๆ หรือกหรือ แต่เธอมาทำอะไรอยู่ที่นี่เวลานี้กัน!

ไฉนเท่าใจคิด เมื่อปฐวีเปิดประตูเหยี่ยมหน้าออกไปก็ได้พบกับหญิงสาวที่เขาไม่ได้เจอหน้ามารวมสองปียืนอยู่อีกฟากของประตู กำลังห่อไห้เพราะสายลมหนาวนอกบ้าน

ปฐวีถึงกับนิ่งอึ้งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะขยี้ตาไล่ความม่วงเพื่อมองให้แน่ใจอีกครั้งว่าใช้น้ำหนึ่งจริงๆ

'คุณหนึ่ง...'

'ก็ใช่ะสิ จะยื่นมองอีกนานไหน หนึ่งหนาวจะแยแล้ว'

พอได้ยินเสียงประกอบภาพดังตามมา ปฐวีก็รู้ทันทีว่านี่แหละน้ำหนึ่ง
ตัวจริงเสียงจริง เขาก็รีบเปิดประตูบ้านออกให้กว้างขึ้นพร้อมกับรัวถาม
เป็นชุด

'หาบ้านผมเจอได้ยังไง แล้วมายังไงคนเดียวดึ๊กๆ ดึ๊งๆ'

ปฐวีไม่วายสอดสายตามองหารถที่น้ำหนึ่งน่าจะขับมา แต่ก็
ไม่มีวิธีแหวว่าจะเห็นอยู่ตรงส่วนไหนของหน้าบ้าน

หญิงสาวไม่ตอบ นอกจากรีบลากกระเป๋าไปเชื่องเข้าประตูบ้าน แต่
ลูกล่อกลับไปติดตรงพื้นต่างระดับระหว่างในบ้านกับนอกบ้านซึ่งสูงเหลื่อมกัน
ประมาณสองนิ้ว ปฐวีจึงต้องช่วยยกตามเข้าไปให้แทน

'โอ้โฮ หนักนะนี่ ขนอะไรมาเยอะแยะครับ'

'ก็ของจำเป็นทั้งนั้นแหละ' น้ำหนึ่งตอบอย่างรำคาญนิดๆ 'ขอผ้าห่ม
หน่อย ตอนนี้หนึ่งหนาวจะแยแล้ว'

ปฐวียื่นมองซ้ายมองขวาอยู่ครู่หนึ่งก็เดินไปเปิดไฟ แล้วหยิบเอา
ผ้าห่มบางๆ พอใช้คลุมได้มาส่งให้ น้ำหนึ่งยื่นมือมารับวางท่าจุกๆพิศ
เหมือนไม่ชอบใจกลิ่นของมัน

'ไม่ได้ซักนานแล้ว แต่ยังไม่ใช้ได้อยู่'

'นาน...นานแค่ไหนกัน ขอผืนอื่นดีกว่า หนึ่งห่มไม่ได้หรอกแบบนี้'

ปฐวีเดินไปทิ้งตัวลงบนโซฟาแบบเบาะเดี่ยว บอกว่า 'ที่นี่ไม่ใช่โรงแรม
นะครับ แล้วผมก็มีอยู่ผืนเดียวนี้แหละ'

น้ำหนึ่งแบปากอย่างไม่พอใจ เพราะเธอเองก็ไม่ได้เตรียมเสื้อหนาว
หรือเสื้อแขนยาวมาไว้เพื่ออากาศหนาวเสียด้วย จึงจำใจต้องคลี่ผ้าห่มเนื้อบาง
ราคาถูกลงม้วนร่างกายที่อนบนเอาไว้อย่างเสียไม่ได้

'ที่นี่คุณหนึ่งจะบอกได้หรือยังว่ามาหาผมทำไม แล้วรู้ได้ยังไงที่ผม
ย้ายมาอยู่ที่นี่'

น้ำหนึ่งทำหน้าที่เครียด ซึ่งแทบจะนับครั้งได้ที่อีกฝ่ายจะทำหน้าแบบนี้

ให้เห็น เพราะชีวิตของหญิงสาวไม่เคยต้องเอาตัวเองไปเฉียดกรายกับคำว่า 'เครียด' อย่างคนอื่นเขา

'หนึ่งอยู่กรุงเทพฯ ไม่ปลอดภัยนะสิ'

'ไม่ปลอดภัย?' ปฐวีขมวดคิ้ว

'ใช่ หนึ่งโดนพวกสตอล์กเกอร์คอยตาม'

'หมายถึงพวกโรคจิตนะเหรอ'

ปฐวีพิมพ์พาลางพยายามนึกไปด้วยว่าช่วงนี้น้ำหนึ่งได้ถ่ายรูปรูชดูว่ายน้ำ วาบหวีลงไอจีหรือถ่ายแบบเช็กซีล่อเสื่อล่อตะเข้ให้น้ำลายสอหรือเปล่า ก่อนจะเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ได้ติดตามไอจีของเธอและไม่เคยเห็นข่าว ลงรูปสลัดผ้าถ่ายรับซัมเมอร์อะไรทำนองนั้นด้วย

'อ้อ หนึ่งคงต้องแอบอยู่ที่นั่นไปก่อน ให้พีพีทแจ่งตำรวจจับพวกนั้นให้หมด แล้วค่อยกลับ'

'อะไรนะ...'

ถ้าน้ำหนึ่งจะมุ่งหน้ามาซ่อนตัวที่นั่นสักพักก็ไม่แปลก เพราะนับตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย เธอก็ไม่ได้แสดงตัวให้ใครรู้ว่าเคยรู้จักหรือมีความสนิทชิดเชื้ออย่างใดกับผู้ชายธรรมดาอย่างเขา นอกจากนั้นบรรดาเพื่อนฝูงสมัยเรียน ก็แทบไม่รู้ว่ापฐวีย้ายมาอยู่เชียงรายแล้ว

แต่ปัญหาก็คือปฐวีคงไม่แฮปปี้แน่ถ้าน้ำหนึ่งจะมาอยู่นานเกินวันสองวัน... ก็ใครมันจะอยากเป็นคนใช้น้ำหนึ่งในบ้านของตัวเองกันเล่า

'หนึ่งบอกว่าจะมาซ่อนตัวที่นั่นไง อ้อ...แล้วพีก็ไม่ต้องห่วง หนึ่งจะจ่ายค่าที่พักรายวันให้ ค่าอาหาร แล้วก็ค่าน้ำค่าไฟให้พร้อม'

'ถ้าจะเอาอย่างนั้น ผมว่าผมหาโรงแรมดีๆ ให้คุณหนึ่งดีกว่านะ เอาแบบที่ปลอดภัยไม่มีพวกชอบจูนเรื่องของชาวบ้าน'

'ไม่ได้!'

น้ำหนึ่งโพล่งขึ้นมาทันทีโดยไม่มีการลังเล ทำเอาปฐวีออกจะประหลาดใจ ขึ้นมาหน่อยๆ เธอจึงต้องรีบให้เหตุผลว่า

'ขึ้นไปโรงแรม พวกโรคจิตมันต้องตามไปได้แน่ หนึ่งดั่งจะตายไปใครบ้างจะไม่รู้จัก...ต่อให้เป็นโรงแรมเล็กสุดขอประเทศไทยก็เถอะ'

'ครับๆ ไม่ไปก็ไม่ไป ว่าแต่ตึกต้นขนาดนี้แล้ว คุณหนึ่งมาที่นี้ยังไง เพราะ...ถ้ามาจากสนามบินก็ไม่ใช่ใกล้ๆ เลย'

'พี่พีทจัดการให้'

'ก็แสดงว่าคุณพีทรู้ว่าผมอยู่ที่นี้สินะ'

คุณพีทที่ปฐวีเอ่ยถึงคือพีรัช ลูกพี่ลูกน้องเพียงคนเดียวของน้ำหนึ่งนั่นเอง ซึ่งก็ไม่แปลกหรอกที่ฝ่ายนั้นจะหาบ้านของเขาเจอได้อย่างง่ายดาย เพราะพีรัชมีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในฐานะทายาทคนสำคัญของบริษัทผลิตสินค้าส่งออกอันดับหนึ่งของประเทศไทย และยังมีบริษัทในเครืออีกมากมาย

แต่...ทำไมพีรัชถึงเลือกให้น้ำหนึ่งมาซ่อนตัวในบ้านของคนของตัวเอง ไม่ชอบหน้ากันนะ

พอความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัว ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลก็แผ่กระจายออกเป็นวงกว้างในใจของปฐวีทันที

'ใช่ เรื่องขี้ปะติ๋วแค่นี้เอง แค่นี้พีทกระตือรือร้นน้อยเดี๋ยวก็หาเจอแล้ว'

'หวังว่าพวกสตอลท์เกอร์จะไม่คิดว่าการตามหาบ้านผมเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วไปด้วยก็แล้วกัน'

'นี่ อย่าเอาพีทไปเทียบกับพวกนั้นนะ'

'ครับๆ' ปฐวียกมือขึ้นอย่างยอมแพ้พลางหาวหาวอดๆ 'ผมง่วงแล้วจะไปนอน'

'หนึ่งก็ง่วงเหมือนกัน'

เอาล่ะสิ...เพียงพริบตาปัญหาก็ใหม่ก็ตามติดมาจนได้ เพราะบ้านของปฐวีมีห้องนอนอยู่ห้องเดียว ส่วนห้องที่ว่างอยู่ก็อัดแน่นไปด้วยหนังสือมือสองจนพื้นแทบจะถล่มลงมาอยู่รอบมื่อ

เนื่องจากตอนนี้ปฐวีทำธุรกิจขายหนังสือมือสองอย่างเต็มตัว ซึ่งนับว่า

เป็นการกลับไปรื้อฟื้นกิจการเก่าของนาเมืองที่เคยเปิดร้านขายหนังสือร่วมกับแม่และใช้ชื่อว่า 'ขวัญอ่าน' มานานหลายสิบปี แต่ต้องปิดไปเพราะไม่อาจทำทั้งโฮสเทลและร้านหนังสือไปพร้อมกันได้

ลุงนาเมืองนั้นเป็นพี่ชายแท้ๆ ของแม่เขา และยังเป็นญาติสนิทในจำนวนน้อยนิดที่เหลืออยู่ของปฐวี เพราะปู่ตายายของเขาล้วนอายุสั้น และจากไปตั้งแต่เขายังเด็กทั้งหมด

หลังจากเรียนจบใหม่ๆ ปฐวีก็ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับวงการสื่อสิ่งพิมพ์อยู่ราวสองปี ครั้นถูกลุงนาเมืองชักชวนให้มาช่วยทำโฮสเทลกับร้านอาหารที่กำลังไปได้สวยของนฤมลซึ่งเป็นลูกสาวของลุง ปฐวีก็เลยตัดสินใจย้ายมาปักหลักอยู่เชียงรายได้

เนื่องจากความเสียหายหนังสือมือสองที่ยังเหลืออยู่เป็นจำนวนมากบวกกับฝีมือเรื่องการสรรหาหนังสือเก่าหายากของลุงนาเมือง ปฐวีก็เลยตัดสินใจขายหนังสือมือสองแบบออนไลน์แทน ซึ่งพบว่าขายดิบขายดีกว่าที่เขาคิดไว้แต่แรกเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ปฐวีจึงไม่ได้ไปช่วยงานลุงนาเมืองที่โฮสเทลและร้านอาหารทุกวัน แต่จะแบ่งเวลาไปเป็นบางวันหรือจะอยู่ยาวก็ต่อเมื่อถูกนฤมลให้ชวนให้ไปช่วยดูเนื่องจากต้องไปธุระที่อื่น

'จะให้หนึ่งนอนไหนล่ะ' เห็นทีว่าน้ำหนึ่งเองก็พอจะเดาปัญหาได้รางๆ จึงรีบถามขึ้น

ปฐวีฟังแล้วก็อดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ นี่ขนาดเชียงรายได้ไกลจากกรุงเทพฯ นับแปดร้อยกิโลเมตร หญิงสาวก็ยังไม่วายตามมาเป็นเจ้ากรรมนายเวรเขาได้อีก

'อย่าบอกนะว่ามีห้องนอนห้องเดียว'

ชายหนุ่มพยักหน้า

'ถ้าอย่างนั้นหนึ่งก็ต้องได้นอนห้องนั้น' น้ำหนึ่งพูดอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ 'ส่วนที่ก็นอนข้างล่างนี่ไป'

'หนาวขนาดนี้เนี่ยนะ ไม่ไหวหรอก'

'ถ้าอย่างนั้นจะทำยังไง'

'คุณหนึ่งก็นอนบนเตียงไป ส่วนผมจะเอาถุงนอนไปนอนบนพื้นแล้วกัน'

'แล้วข้างบนมันจะอุ่นกว่าข้างล่างสักเท่าไรกันเชียวะ' น้ำหนึ่งยกมือขึ้น

ถอดอก

'พื้นกระเบื้องมันก็ต้องเย็นกว่าพื้นที่ปูพรมข้างบนอยู่แล้วสิครับ แม่คุณ'

'อ้าว แล้วหนึ่งจะไปรู้ได้ยังไงว่าข้างบนปูพรม' หญิงสาวเถียงกลับ

'เอาเถอะๆ มัวเถียงกันอยู่ก็เสียเวลาอนอนไปเปล่าๆ รีบขึ้นไปนอนดีกว่านะผมว่า'

น้ำหนึ่งเองก็เริ่มตาแดงก้ำเพราะง่วงนอนเหมือนกัน จึงรีบสาวเท้า นำหน้าหนุ่มเจ้าของบ้านไปราวกับรู้ดีว่าห้องนอนอยู่ไหน แต่พอกำลังจะเดินผ่านห้องแรกซึ่งปฐวีใช้เก็บหนังสือมือสองของร้านก็กลับหยุดกึกเสียดีอย่างพานให้ปฐวีที่กำลังเดินตามมาแทบจะชนหลังเข้าอย่างจัง

'โห...เยอะขนาดนี้ไม่กลัวบ้านพังหรือไง'

ถึงปากจะพูดแบบนี้ แต่ปฐวีก็สังเกตเห็นประกายในดวงตาของหญิงสาวเมื่อจ้องมองดูสันหนังสือมากมายตรงหน้าได้อย่างชัดเจน หากว่าจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งในโลกนี้ที่เชื่อมโยงผู้ชายธรรมดาสามัญอย่างเขาและผู้หญิงที่มีชีวิตเลิศเลอไม่ต่างจากเจ้าหญิงอย่างน้ำหนึ่งเข้าด้วยกันได้ สิ่งนั้นก็คงจะเป็นของที่อัดแน่นอยู่ในห้องนี้เอง

พอปฐวีคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไรก็อดประหลาดใจไม่ได้ทุกครั้ง ด้วยไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่างน้ำหนึ่งจะเจียดเวลามานั่งเปิดไล่อ่านตัวหนังสือไปทีละหน้าๆ แทนที่จะออกไปเที่ยวเล่นไร้แก่นสารข้างนอก

'ผมเพิ่งทำห้องเก็บของเสร็จเมื่อวันนี้เอง พรุ่งนี้ก็จะแบ่งลงไปแล้วละ'

'ดี เพราะพี่วีต้องย้ายมานอนห้องนี้นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป'

คำพูดราวกับว่าจะไม่ได้มาอาศัยแค่ไม่กี่วันทำให้ปฐวีเบิกตาโตขึ้นทันที ขณะที่น้ำหนึ่งเดินไปที่ห้องถัดไปซึ่งคงจะเป็นห้องนอนของชายหนุ่ม

อย่างไม่ต้องสงสัย หญิงสาวกลับนึกอะไรขึ้นมาได้เสียก่อนจึงชะงักฝีเท้าลง แล้วหันมาบอก

'ห้ามเอาไปบอกใครล่ะที่เราเคยนอนห้องเดียวกัน'

'ก็แล้วจะให้ผมเอาไปบอกใครล่ะ' ปฐวีเอามือเกาหน้าผากอย่างรำคาญใจ

'ใครจะไปรู้ พี่วีอาจจะอยากรวบหัวรวบหางหนึ่งก็ได้ ถ้าสำเร็จก็คงกลายเป็นหนูดกถึงข้าวสารใบเบ้อเร่อ'

ปฐวีอดโมโหขึ้นมาไม่ได้กับคำดูถูกของหญิงสาว แต่ก็พยายามข่มอารมณ์อย่างสุดฤทธิ์แล้วตอบกลับไป

'ลองถ้าคุณพี่ส่งคุณหนึ่งมาหาผมกลางดึกขนาดนี้ คงไม่ต้องกลัวเรื่องอะไรพวกนั้นแล้วล่ะ เพราะฉะนั้น...เลิกเพื่อแล้วก็รีบไปนอนได้แล้วครับ'

น้ำหนึ่งได้ยินก็ได้แต่ยื่นอ้าปากค้างด้วยยังนึกหาคำมาโต้เถียงไม่ได้ ปฐวีจึงรีบเดินไปค้นเอาถุงนอนที่กองทับถมกันไว้กับของจิปาตะอย่างอื่นในกล่องที่วางอยู่ติดหน้าต่างริมทางเดิน แล้วก้าวสวบๆ เอาไปปูนอนในห้อง โดยไม่สนใจหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงนั้นอีก

ให้ตายเถอะ ไอ้พี่วีมันกล้าเมินกันขนาดนี้เชียว...นี่ถ้าไม่ได้เป็นเกย์ ก็คงต้องตายด้านแน่!

บทที่ 2 มีพิรุณ

ปฐวียังไม่ทันจะเริ่มลงมือปูที่นอนของตัวเองก็ได้ยินเสียงหญิงสาวเดินกระแทกส้นเท้าตามเข้ามาในห้อง ก่อนจะหยุดกึกแล้วมองเลยไปที่เตียงไม้ขนาดห้าฟุตซึ่งมีผ้าห่มถูกเลิกเอาไว้ครึ่งๆ กลางๆ ของชายหนุ่มอย่างประเมิน 'นั่นเตียงพี่เธอ'

ปฐวีหันไปมองตามสายตาของน้ำหนึ่ง คิดในใจว่า *ไม่น่าถาม ก็เห็นกัน อยู่ทนโท่* หากปากก็เพียงแต่ตอบรับไปสั้นๆ เพราะง่วงเกินกว่าจะมีอารมณ์มากวนประสาทอีกฝ่าย

'ใช่'

น้ำหนึ่งเดินไปยืนอยู่หน้าเตียง พินิจพิจารณาอยู่เป็นครู่ถึงได้ยอมยอบตัวลงนั่ง ทำเอาปฐวีต้องเกาศีรษะแกรกๆ อย่างหงุดหงิดใจว่าเมื่อไหร่หญิงสาวจะนอนได้เสียที

'หรือจะให้ผมพาไปส่งโรงแรมสักที่ แต่ตึกปานนี่คง...' พูดถึงตรงนี้ปฐวีก็ชะงักก็ไปเหมือนนาฬิกาถ่านหมด ทำให้น้ำหนึ่งต้องขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

จริงด้วย! นี่เขาสีมไฮสเทลของลუნาเมืองไปได้อย่างไรกัน

'คงไม่มีที่ไหนเปิดหอกไอซ์ใหม่ละ แต่นี่ก็ทำเป็นนี่ก็ไม่ออก'

'ไม่ใช่ ผมไม่ได้ซื้อป๊อชขนาดนั้นหรอกนะ ผมแค่กำลังคิดว่าถ้าคุณหนึ่งไม่ยอมไปโรงแรมเพราะไม่ไว้ใจว่าจะมีคนเห็นหรือเปล่า ผมก็มีทางเลือกอื่นให้นอกจากการต้องทนอยู่บ้านของผมที่ไม่สะดวกสบายอะไรสักอย่างเดียว' ทว่าน้ำหนึ่งกลับไม่แม้แต่จะฟังเหตุผลของชายหนุ่ม ยืนกระต่ายขาเดียวว่าเธอจะต้องอยู่ที่นั่นเท่านั้น

'ไม่ ยังไงหนึ่งก็ไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น'

'นอกจากผม...คนที่คุณหนึ่งเคยเจอครั้งล่าสุดเมื่อสองปีที่แล้วอย่างนั้นนะเหรอ'

ท่าที่หยิ่งทะนงของสาวสวยดูเหมือนจะอ่อนลงนิดหน่อยเมื่อได้ยินประโยคนั้น ปฐวีจึงไม่รอช้า รีบเสริมต่ออย่างไม่ให้ขาดตอนว่า 'ผมมีญาติทำธุรกิจโฮสเทลอยู่ในอำเภอเดียวกันนี้แหละ ลุงเมืองนะ...ถ้าคุณหนึ่งยังจำได้ ผมรับประกันว่าจะพาคุณหนึ่งไปช้อนตัวอย่างเงียบๆ จนกว่าคุณพีทจะจับเจ้าสตอล์กเกอร์คนนั้นได้ จะไม่มีใครรู้ว่าคุณหนึ่งอยู่ที่นั่น'

'ไม่...ในเมื่อพีทีบอกว่าอยู่ที่นั่นแล้วปลอดภัย หนึ่งก็จะไม่ย้ายไปไหนทั้งนั้น'

ปฐวีถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนอกอ่อนใจเมื่อคำหว่านล้อมของเขาใช้ไม่ได้ผล ไม่นึกเลยว่าเวลาที่ห่างเหินกันไปชั่วไม่กี่ปีนั้น น้ำหนึ่งจะสนิทสนมกลมเกลียวกับพีรชมากขึ้นถึงขนาดนี้

'โอเคๆ ถ้าอย่างนั้นก็นอนก่อนเถอะครับ ผมง่วงเต็มทีแล้ว'

น้ำหนึ่งจึงขยับตัวลงนอนอย่างจำใจ ขณะปฐวีก็รีบปูที่นอนของตัวเองเพื่อจะได้นอนต่อเสียที ส่วนเรื่องนำปวดหัวทั้งหลายเอาไว้ค่อยคิดทีหลังพรุ่งนี้

และนั่นก็คือเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนที่ผ่านมา

แต่...แค่คืนเดียวน้ำหนึ่งก็ยังมาสร้างความวุ่นวายให้เขาได้มากขนาดนี้ ปฐวีไม่อยากจะคิดว่าถ้าหญิงสาวอยู่ต่อไปอีกหลายวัน มันจะต้องยุ่งเหยิงขึ้นอีกแค่ไหน

ระหว่างที่กำลังนั่งกลุ่มใจอยู่นั่นเอง ก็มีรถคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้านพอดี ยังไม่ทันที่ปฐวีจะกระดุ้งตัวลุกออกไปดูก็เห็นน้ำหนึ่งชะงอกหน้ามาจากราวบันไดเสียก่อน

"พี่วี มีรถใครมาก็ไม่รู้!"

ปฐวีรีบกระหืดกระหอบเดินออกไปดูที่หน้าบ้านทันที นึกบ่นอยู่ในใจว่า ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นจะมีใครแวะเวียนมาหานัก พอจะมีกีดันมาเอาต่อนี้เสียอีก

แต่พอเห็นว่าคนที่มาเป็นนฤมล ปฐวีก็ค่อยโล่งอกด้วยรู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่เคยมานานอยู่แล้ว เนื่องจากต้องรีบกลับไปดูแลโฮสเทล ทั้งยังมีภรรยาเป็นลูกสาววัยกำลังน่ารักน่าชังอยู่อีกทั้งคน

"อ้าว...มลนี่เอง ทำไมวันนี้ขับรถมาที่นี่ได้ล่ะ"

ชายหนุ่มเอ่ยทักถูกพี่ลูกน้องสาวที่กำลังก้าวลงมาจากรถพร้อมกับถุงกระดาษในมือ นฤมลจึงฉีกยิ้มแทนคำทักทายพร้อมกับบอกว่า "ขับรถผ่านมาทางนี้พอดีก็เลยเอาของกินมาฝากวีนะ"

"โอ้ ไม่เห็นต้องลำบากเลย"

"ไม่เป็นไรหรอก นานๆ ที่จะได้มีเวลาขับรถออกจากบ้าน ก็อยากจะแวะมาดูบ้านวีนี่"

หญิงสาวหันไปปิดประตูรถแล้วถือถุงกระดาษเดินเข้าไปในบ้านอย่างคนคุ้นเคย แต่เพราะวันนี้ปฐวีรู้ว่าบ้านเขาไม่ปกติจึงรีบวิ่งตามเข้าไปติดๆ

"เอ่อ...วันนี้บ้านผมรกมากเลย กำลังจะขนหนังสือลงมาเก็บข้างล่าง"

"ก็เพราะวิชอบมั่วแต่ยุ่งกับเรื่องหนังสืออยู่ตลอด มลก็เลยต้องเอามาเก็บเข้าตู้ให้เรียบร้อยก่อนกลับยังงี้ละ ชินวีลิมทิ้งไว้จนแมลงมาตอมก็เสียตายของแยะ"

ปฐวีหันไปมองทางบันไดก็ไม่เห็นน้ำหนึ่งแล้ว หญิงสาวคงจะรีบลุกกลับขึ้นไปบนบ้านตั้งแต่ได้ยินเสียงฝีเท้ามุ่งตรงมาทางปากประตูบ้าน

จะอย่างไรดี เกิดน้ำหนึ่งทำเสียงกุกกักอยู่ชั้นบนแล้วนฤมลได้ยินเข้า

จะไม่สงสัยเอาหรือ แต่ขึ้นคะยี่นคะยอให้อีกฝ่ายรีบกลับก็จะเป็นการเพิ่มพริ้ว
ยิ่งขึ้นไปอีก

"อ้อหือ วันนี้เกิดศึกอะไรขึ้นมานะวี คิดน้ำหอมชะฟุ้งไปทั่วบ้านเลย"

ปลูวีได้แต่หัวเราะแห้งๆ เพื่อกลบเกลื่อน แต่เขาคงจะแสดงท่าทาง
กระสับกระส่ายออกมาให้เห็นอยู่บ้าง นฤมลจึงเอียงคอมองอย่างสนใจ
ยิ้มแล้วเอ่ยถาม

"เอ...หรือจะแอบซ่อนสาวเอาไว้กันหน้า"

"เปล่าหรอก ผมก็แค่...รู้สึกที่บ้านมันมีแต่กลิ่นหน้ากระดาษเก่าๆ
ของหนังสือ เลยเอาน้ำหอมมาดับกลิ่นนะ"

"อืม งั้นเหอ" นฤมลพึมพำ ยังคงมีรอยยิ้มอยู่ในหน้า "มลว่ามล
ไม่กวนเวลาวีแล้วดีกว่า เดียวเกิดน้องนุ่นตื่นขึ้นมาไม่เจอแล้วจะร้องไห้
โยเยเอา"

"ดีแล้วละ วันหลังก็โทรให้ผมไปเอาที่ร้านดีกว่า อย่าลำบากมาเองเลย"

"จ๋า งั้นกลับละนะ"

ปลูวีแอบผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกขณะเดินตามหลังญาติสาว
ออกไปหน้าบ้าน รีบกุญแจไปเปิดประตูรถให้อย่างรวดเร็ว "ขับรถดีๆ นะ
ไม่ต้องขับเร็ว"

"มลขับรถช้าจะตายไป"

"นั่นสินะ"

ขณะปลูวีช่วยโบกรถให้นฤมลถอยออกไปที่ถนนเพราะทางเข้าบ้าน
ค่อนข้างแคบ น้ำหนึ่งก็แอบเลิกฝ้าม่านดูจากหน้าต่างบนห้องนอน
จนกระทั่งเห็นรถเก๋งสีบรอนซ์สัญชาติญี่ปุ่นขับออกไปแล้วจึงผลุบหน้า
กลับเข้ามา

ระหว่างนั้นสายตาก็เหลือบไปเห็นหนังสือจำนวนหลายสิบเล่มที่จัดเรียง
เอาไว้อย่างดีบนชั้นหนังสือส่วนตัวของปลูวีเข้าโดยไม่ตั้งใจ

ยังชอบอ่านหนังสือไม่เปลี่ยนเลยแฮะ...

น้ำหนึ่งเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าตู้หนังสือไม้ขัดมันสีดำ ไล่สายตาไปตามสันหนังสือที่ปฐวีจัดเรียงเอาไว้ตามลำดับเล่มอย่างสนใจ ใครจะนึกว่าตอนยังเด็ก น้ำหนึ่งเคยเป็นนายลูกเบ็ดขี้เหร่มาก่อน แถมยังเป็นหนอนหนังสืออีกต่างหาก บางทีนิสัยรักการอ่านในช่วงนั้นของเธออาจจะมาจากการที่คุณย่าขอเอาตัวเธอไปอยู่ด้วยก็ได้

แต่พอถูกส่งกลับไปอยู่ในการปกครองของแม่อย่างเต็มตัวตอนอายุสิบสี่ เธอก็เริ่มหันมารักสวຍรักงามตามประสาวัยรุ่นจนสามารถเปลี่ยนจากลูกเบ็ดขี้เหร่มาเป็นนางหงส์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ซ้ำยังสวยมากยิ่งขึ้นตามความเปลี่ยนแปลงของวัย จนถึงกับเคยมีคนไปขุดรูปสมัยยังเด็กของเธอมาเปรียบเทียบกับว่าเธอนั้นสวยด้วยมิติหมอ ไม่ใช่ตามธรรมชาติแต่อย่างใด

ตอนแรกน้ำหนึ่งก็เก็บเอาไปร้องไห้ด้วยความไม่พอใจ แต่พอเริ่มโตขึ้นหญิงสาวก็เลิกสนใจคำวิจารณ์ไร้สาระของพวกซื่อฉิบ ใครอยากจะทำอะไรก็ช่าง แค่เธอรู้ว่าตัวเองสวยด้วยธรรมชาติก็พอ

ความคิดเกี่ยวกับวัยเด็กของตัวเองหยุดชะงักลงเพียงแค่นั้น เมื่อ น้ำหนึ่งเลื่อนสายตาไปยังชั้นบนสุดและพบหนังสือจากปลายปากกาของคุณย่าเรียงกันครบทุกปกที่มีการตีพิมพ์ซ้ำ ทั้งยังดูเหมือนเขาจะเก็บเอาไว้เป็นสมบัติส่วนตัวมากกว่าจะมีไว้เพื่อขายทำกำไร

เมื่อหมดความสนใจจากหนังสือคุณย่า น้ำหนึ่งก็หนีออกไปเห็นพิมพ์ดีดเก่าเครื่องหนึ่งซึ่งปฐวีวางเก็บเอาไว้ที่ชั้นล่างสุด ถ้าจำไม่ผิด เธอเคยเห็นคุณย่าใช้พิมพ์ดีดเครื่องนี้ทำงานเป็นประจำตอนที่เธอยังเด็กมาก ทว่าหลังจากมีคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานสะดวกสบายกว่าเข้ามา คุณย่าก็เลิกใช้ไป

*เฮอะ! คงทำเป็นขอคุณย่าไว้เป็นที่ระลึก แต่จริงๆ ตั้งใจจะเก็บไว้
ประมูลขายมากกว่า*

ทว่าระหว่างจะหันไปสำรวจอย่างอื่นในห้องต่อ น้ำหนึ่งก็พบหนังสือที่ปฐวีเก็บเอาไว้บนชั้นเล็กเหนือหัวเตียงเข้าเสียก่อน จากตำแหน่งของมันทำให้คิดว่าคงเป็นหนังสือชุดสุรรักสุดหวงของเขา ซึ่งหลายเล่มในนั้นถูก

ห่อเอาไว้ด้วยกระดาษไขที่เคยติดอยู่ช่วงหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว

ความรู้สึกกลัวไปหวนในอกพลันเกิดขึ้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเมื่อน้ำหนึ่งได้เห็นกระดาษไขพวกนั้น ก่อนจะเรียกความทรงจำส่วนลึกสุดที่นานแค่ไหนก็ไม่อาจลืมเลือนขึ้นมา

ใครใช้ให้แกและต้องมัน ไสหัวไป! ออกไปเดี๋ยวนี้!

เสียงกรีดร้องจากในวันวานดังแว่วเข้ามาในโสตประสาทของหญิงสาวที่กำลังก้าวถอยห่างออกไปจากชั้นหนังสือโดยไม่ตั้งใจ ก่อนจะสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงเรียกดังขึ้นข้างหลัง

"คุณหนึ่ง..."

ปฐวีชะงักเมื่อเห็นน้ำหนึ่งหันขวับมามองด้วยใบหน้าซีดขาว ขณะที่ข้างหลังของเธอคือชั้นหนังสือบนหัวเตียงของเขา

"ผมทำให้ตกใจเธอ"

"เปล่า" น้ำหนึ่งเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย ไม่อยากจะยอมรับว่าการได้เห็นปฐวีโผล่หน้าเข้ามาทำให้ความรู้สึกหนาวยะเยือกจนแทบทำให้หัวใจของเธอกลายเป็นน้ำแข็งแปรเปลี่ยนเป็นความอบอุ่นอย่างฉับพลัน

ก็แค่...อุ่นขึ้นนิดเดียวเท่านั้นแหละ

"นี่คุณยาคงให้มาละสิ" น้ำหนึ่งว่าพลางบ้ายับกลับไปยังตู้หนังสือชั้นบนสุดซึ่งล้วนแต่เป็นหนังสือที่คุณย่าเขียนทั้งหมด

"มันเป็นชุดหนังสือที่แม่ผมสะสมไว้ต่างหาก แต่ถ้าเป็นเล่มหลังๆ ผมหาซื้อมาเก็บไว้เองทั้งหมด" ปฐวีอธิบายให้ฟังละเอียดยิบ

"แต่พิมพ์ดีดนั่น ของคุณย่าแน่นอน หนึ่งจำได้"

พิมพ์ดีด...ที่ปฐวีไม่คิดว่าน้ำหนึ่งจะจำได้ทำให้เขาชะงักไปอย่างคาดไม่ถึง แต่น้ำหนึ่งกลับคิดว่าเขากลับแล้วเรารู้ทันเรื่องที่เขาจะเอาไปประมูลขาย

"ใช่ ผมขอคุณย่าไว้เอง บางทีก็เอามาลองใช้งานบ้างเหมือนกัน มันให้ความรู้สึกคลาสสิกดีนะ"

ถึงแม้ปฐวีจะเป็นแค่เด็กที่คุณย่าขอรับมาอุปการะตั้งแต่เจ็ดขวบเพราะ

การเสียชีวิตของแม่เขา ไม่ใช่หลานแท้ๆ อย่างน้ำหนึ่ง ทว่าคุณย่าก็ให้ความรัก ความเอาใจใส่แก่เขาและหญิงสาวเท่าๆ กัน ไม่เคยเข้าข้างหลานในไส้ ให้เขาต้องรู้สึกน้อยใจเลยสักครั้ง ทั้งยังยกของรักของหวงอย่างพิมพ์ดีด เครื่องนี้ให้ชายหนุ่มด้วยความเต็มใจเพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็กดีมาตลอด อีกต่างหาก

"ไม่เชื่อหรอก พี่จะเอาไปขายมากกว่า"

ปฐวีไม่ได้ตอบอะไรนอกจากมองหญิงสาวอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ "แล้วทำไมเมื่อก็ต้องทำท่าตกใจขนาดนั้นด้วย ขวัญอ่อนจริงๆ เลยคุณหนึ่ง"

"เปล่าสักหน่อย หนึ่งแค่...ไม่ชอบหนังสือที่หอกระต๊อชไน่ะ มันดูแปลก"

"แต่มันช่วยถนอมหนังสือนะ น่าเสียดายว่าหอแล้วทำให้เห็นปกไม่ชัด บางคนก็ว่าหอแล้วไม่สวย เลยเลิกฮิตไป...ตอนที่แม่ยังเปิดร้านหนังสือก็สั่งซื้อมาให้อีกค่าเยอะเลย เพราะแม่ชอบเป็นพิเศษ"

หญิงสาวฟังจบก็พยายามเลิกสนใจเรื่องดังกล่าว เพราะไม่อยากนึกถึงความทรงจำร้ายๆ ในอดีตอีก ก่อนจะจ้องมองปฐวีที่ยืนอยู่ตรงปากประตู แล้วแหงนใส่เขาเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

"จริงสิ เมื่อกี้พี่ว่าน้ำหอมของหนึ่งเป็นน้ำยาดับกลิ่นหนังสือชั้นเธอ"

"อ้าว แล้วจะให้ผมตอบว่าไงล่ะ อ้อ...คงเป็นกลิ่นน้ำหอมของคุณหนึ่งที่มาขออนอนกับผมเมื่อคืนอย่างงี้แหละ"

พอจบคำพูดเท่านั้น น้ำหนึ่งก็หน้าแดงก่ำ พยายามอย่างสุดชีวิตที่จะไม่ร้องกรี๊ดออกมาลั่นบ้าน แต่ท่าทางนั้นกลับทำให้คนที่ควรจะสำนึกแล้วรีบขอโทษเธอหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดไม่อยู่

"ไอ้พี่วี!"

"อย่าร้องนะคุณหนึ่ง บ้านผมไม่ได้มีผนังกันเสียงด้วย ชินคุณหนึ่ง กรี๊ดใส่หน้าผมตอนนี้ คนข้างบ้านต้องได้ยินแน่ๆ"

ปฐวียกมือทั้งสองข้างขึ้นเป็นเชิงห้าม พยายามไม่มองสีหน้าบึ้งตึง

ของหญิงสาวที่ออกจะน่าขันในความคิดของเขา

"รีบลงไปกินข้าวดีกว่านะ หิวหรือยังครับ"

"ไม่ หนึ่งไม่หิว จะไปไหนก็ไป罷 ไม่อยากเห็นหน้าพี่อีก"

น้ำหนึ่งจำพรตเดี่ยวเข้าไปผลัดอกปฐวีให้พ้นหน้าห้องแล้วปิดประตูใส่
ดั่งบัง ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงด้วยอารมณ์อันบูดบึ้ง หาก
เมื่อนึกอะไรขึ้นได้ ความซุนมัวในอารมณ์ก็จางลงและค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วย
ความสนใจในดง บณใบหน้า

อี...กล้าต่อปากต่อคำตีนัก แต่อีกไม่นานหรอก พี่วีจะต้องได้รับ
บทเรียนราคาแพงจนหัวเราะไม่ออกแน่!

ปฐวีเดินลงบันไดไปได้แต่สายหวัให้กับความเอาแต่ใจของน้ำหนึ่ง
แต่มาคิดดูอีกที เมื่อครู่เขาก็ออกจะพูดจาแรงไปหน่อยเหมือนกัน นี่ถ้าแม่
ยังอยู่แล้วมาได้ยินเข้าคงต้องดูว่าเขาใช้คำไม่ให้เกิดริตผู้หญิงแน่เลย

แต่...ถ้าไม่ใช่เพราะน้ำหนึ่ง เขาก็คงไม่พลั้งปากพูดแบบนั้นออกไป
ปฐวีพยายามหาข้อแก้ตัวให้ตัวเองขณะมาหยุดฝีเท้าอยู่กึ่งกลางบันไดโดย
ไม่รู้ตัว

สุดท้ายชายหนุ่มก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะเดินย้อนกลับไป
หน้าห้องแล้วเคาะประตูเรียกหญิงสาวที่อยู่ข้างใน

"คุณหนึ่ง...คุณหนึ่งครับ"

"อะไรอีกล่ะ" มีเสียงสละบัดจากหญิงสาวดังตอบกลับมา

"หิวหรือยังครับ ลงไปกินข้าวดีกว่านะ" ทั้งที่ตอนแรกเขาตั้งใจจะมา
ขอโทษ แต่พอเอาเข้าจริงกลับไม่ค่อยอยากจะพูดออกมาเสียอย่างนั้น

เกิดความเงิบขึ้นหลายอึดใจ เหมือนน้ำหนึ่งกำลังลั้งเลว่าจะตอบ
อย่างไรดี แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะกระพืดกระพืดไม่ยอมมาหยงอน

"ไม่ อยากจะกินก็กินไปสิ มาถามทำไม"

"โอเคจ" ปฐวีเอ่ยออกมาอย่างยอมแพ้ "ผมขอโทษ ผมมันคนปากไม่ดี"

อย่างนี้เอง คุณหนึ่งก็รู้ดี"

"เซอะ...รู้ตัวแล้วก็ดี"

ถึงแม้ว่าเสียงของน้ำหนึ่งจะฟังดูอ่อนลงแล้วแต่ก็ไม่ยอมเปิดประตู ออกมาอยู่นั่นเอง ปฐวีเองก็ซึ่คร้านจะนอนงอไปมากกว่านี้จึงไม่ได้พูดอะไร ต่อไปอีก อันที่จริงเขาไม่น่าจะมาขอโทษตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ เพราะถ้า น้ำหนึ่งไม่พอใจเอามากๆ อย่างนี้ อีกไม่นานก็คงจะตะบึงตะบอนออกไปหา โรงแรมหรูๆ สักแห่งอยู่เอง

แต่ถึงจะคิดได้อย่างนั้น ปฐวีก็ไม่กล้าทำจริงอยู่ดี ถ้าจะโทษคงต้องโทษ ชะตาชีวิตอันแปลกประหลาดระหว่างเขาและครอบครัวของน้ำหนึ่งที่ทำให้ เขาไม่อาจตัดขาดจากคุณหนูผู้เอาแต่ใจไปได้จนแล้วจนรอด

ช่างเถอะ...ตอนนี้ยังไม่หิว แต่พอหายโกรธก็คงจะหิวขึ้นมาเอง

ปฐวีทำท่าจะถอดใจหันหลังเดินไปทางบันได ก็ได้ยินเสียงเปิดประตู ดังขึ้นพอดี

"อ้าว หิวแล้วละสิ"

"แหม...ก็พื้ตุตสำหรับมาง้อขนาดนี้แล้วนี่ ไซ้ใหม่ละ"

น้ำหนึ่งทำท่าลอยหน้าลอยตาได้อย่างน่าหมั่นไส้ ปฐวีพยายามไม่ใส่ใจ แล้วรีบเดินนำลงบันไดไปที่ห้องครัว แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะอารมณ์ดีขึ้น แล้วจึงเริ่มมีกะจิตกะใจจะถามเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกขึ้น

"พูดถึงพื้ก็เสนห์แรงไม่เบาอะ มีสาวเอาข้าวมาส่งให้ถึงบ้านแต่เช้าเลย"

ถึงแม้ว่าตามมาตรฐานของน้ำหนึ่งแล้ว ปฐวีจะนับได้ว่าเป็นแค่ ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง แต่ตามมาตรฐานของสาวอื่นเท่าที่น้ำหนึ่งเคยเห็น ตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนั้น เขาดูเสนห์แรงไม่เบาเลยทีเดียวนะ

"จะบ้าเหรอ มลเค้าแต่งงานมีลูกหนึ่งแล้ว อีกอย่างก็เป็นญาติผมด้วย อี้ม...อันที่จริงผมว่าผมน่าจะเคยพูดถึงมลให้ไต้ยีนบ้าง แต่คุณหนึ่งคงจะ จำไม่ได้"

มีแววพอใจแวบหนึ่งฉายบนใบหน้าของคนฟัง แต่ปฐวีมีแว่ต่ง่วนอยู่กับ

การจัดอาหารใส่จานอยู่ที่เคาน์เตอร์ในครัวก็ไม่ทันเห็น

น้ำหนึ่งยกไหล่ที่หนึ่งเมื่อเอ่ยว่า "ก็ใครจะไปรู้ได้ละ เห็นยังสาวอยู่เลย ถึงจะ... อ้วนไปหน่อยก็เถอะ"

"ก็ใครเขาจะผอมสวยหุ่นนางแบบเหมือนคุณหนึ่งล่ะครับ"

"แน่นอนสิ หนึ่งดูแลรูปร่างตัวเองตลอดนี้ จะได้แบบนี้ไม่ใช่ง่ายๆ นะ จะบอกให้"

น้ำหนึ่งพูดพลางจ้องปฐวีที่กำลังเอาอาหารจากกล่องลงจัดใส่จาน อย่างสนใจ กลิ่นหอมยั่วน้ำลายทำให้เธอยิ่งรู้สึกหิวเป็นกำลัง

"แล้วนั่นเมื่อไหร่จะเสร็จ ชักช้าจริงๆ เลยพี่เนี่ย"

ปฐวีหันม้ายิ้มอย่างเป็นตอ "ก็ก่อนหน้านี้ยังบอกว่าไม่หิวไม่ใช่หรือ"

"ก็ตอนนี้หนึ่งหิวแล้วนี่"

"งั้นก็ไปนั่งรอที่โต๊ะเลย เตี้ยวเสร็จแล้วผมจะรีบยกไปให้"

"หนึ่งหิวน้ำ มีน้ำให้กินไหม"

"อยู่ในตู้เย็น เปิดหยิบเอาได้เลย"

น้ำหนึ่งกวาดสายตามองหาอยู่ดีใจก็เดินตรงไปที่หน้าตู้เย็นในครัว แต่ยังไม่ทันได้หยิบน้ำออกมา สายตาของเธอกลับหยุดชะงักอยู่ที่รูปในกรอบไม้ขนาดเล็กซึ่งวางเอาไว้บนหลังตู้เย็นเข้าเสียก่อน

มันเป็นรูปที่น่าจะถ่ายไว้เมื่อเกือบยี่สิบปีก่อนเห็นจะได้ ตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอได้พบกับปฐวีซึ่งยังเป็นเพียงเด็กชายวัยเจ็ดขวบ เพราะถูกคุณย่าเรียกให้มาถ่ายรูปด้วยกัน เขาและเธอก็มีโอกาสได้มายืนอยู่ร่วมเฟรมเดียวกันโดยมีคุณย่ายืนโอบไหล่เด็กทั้งสองอยู่ตรงกลาง

น้ำหนึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าปฐวีเคยเป็นเด็กผู้ชายหน้าตาน่ารักอย่างไร โตขึ้นมาเขาก็ยังไม่เปลี่ยน แต่เธอนี้... ตัวผอมแกร็นไม่ได้สัดส่วน ทั้งหน้าตาไปใหญ่ของเธอก็ไม่เข้ากับรูปหน้าเล็กๆ นั่นเอาเสียเลย

"ผมเห็นว่ามันตลกดีก็เลยเอามาตั้งไว้" แต่พอปฐวีนี้ก็ขึ้นได้ว่ามันจะไปยั่วโมโหคนฟังขึ้นมาอีก ก็รีบแก้ไขว่า "ที่สำคัญคือเป็นรูปที่คุณย่า

อุตสาหกรรมให้มาด้วย จริงๆ ที่บ้านคุณย่าก็มีรูปจากชุดเดียวกันนี้อีกใบใส่กรอบตั้งไว้อยู่ที่โต๊ะทำงานของท่านด้วยนะ"

"ขอะ ไม่ต้องมาพยายามพิธีเซนต์ให้ดูดีหรอก พี่วีตอนยังเด็กน่ารักกว่าหนึ่งตั้งเยอะ หนึ่งนี่ลึดูไม่ได้เลย แต่...ถ้าเป็นตอนนี้ละก็ คงจะเรื่องนะจะบอกให้"

"มันก็แค่ตอนยังเด็กนะคุณหนึ่ง อย่าไปใส่ใจมากเลย"

ปฐวีเดินมายืนแก้วุ้นน้ำหนึ่งที่ม้วนตัววิจารณ์รูปสมัยเด็กจนไม่ได้เปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำออกมาเสียที

"จัดจานเสร็จจึ๊ยงละ หิวแล้ว"

พุดจบน้ำหนึ่งก็เดินถือแก้วน้ำไปนั่งรอที่โต๊ะอาหาร ขณะปฐวีก็ตามมาเสิร์ฟอย่างรวดเร็วทันใจ

"ได้แล้วครับๆ"

หญิงสาวนั่งมองอาหารในจานก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยกับการจัดจานได้สวยงามเกินคาด เมื่อลองกินไปคำแรกอย่างไม่คาดหวังก็พบว่ามันอร่อยอย่างไม่น่าเชื่อ

"เป็นไงครับ อาหารจากโฮสเทลของมล"

"ก็..." น้ำหนึ่งทำเป็นวางมาดอย่างกลัวเสียฟอร์ม ทั้งที่อยากจะตักคำต่อไปเข้าปากจะแยะ "ก็พอกินได้นะ"

"ค่อยลองออกไปที่ ที่จริง...ถ้าคุณหนึ่งเปลี่ยนใจไปพักที่โฮสเทลก็จะได้กินอาหารดีๆ อย่างนี้ทุกมื้อ จะได้ไม่ต้องมาทนนั่งกินข้าวไข่เจียวที่บ้านผมนะ"

"หนึ่งอยู่ไม่นานนักหรอกนะ พี่ไม่ต้องห่วงนายหรอก"

คำว่า *อยู่ไม่นาน* ทำให้ปฐวีรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาทันที จึงไม่พยายามหวานล้อมให้หญิงสาวย้ายไปพักที่อื่นอีก

"ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจคุณหนึ่งแล้วกัน"

หลังจากเก็บโต๊ะกินข้าวเรียบร้อย ปฐวีก็บอกว่าวันนี้เขาต้องขนหนังสือ

บางส่วนลงมา และต้องแพ็กหนังสือที่ลูกค้าสั่งทางออนไลน์ใส่กล่องให้ทัน ก่อนบริษัทขนส่งจะมารับ คงไม่ว่างมาคอยรับใช้เธออีก น้ำหนึ่งอยากจะทำอะไรระหว่างนั่งว่างๆ อยู่ก็แล้วแต่

ปฐวีมองน้ำหนึ่งที่เดินไปนั่งลงบนโซฟาแล้วทิ้งตัวลงนอนอย่างเบื่อง่าย ครู่หนึ่งจึงค่อยหันหลังเดินขึ้นไปเก็บหนังสือชั้นบน บางส่วนเอาลงมาเก็บในห้องสำหรับเก็บของโดยเฉพาะที่ชั้นล่าง บางส่วนสำหรับแพ็กกล่องส่งให้ลูกค้า ระหว่างที่ยกกองแรกลงไปวางเรียบร้อยแล้วก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวดังขึ้นพอดี

น้ำหนึ่งรีบแต่งตัวครบอย่างรวดเร็วราวกับเป็นสายสำคัญที่เธอเฝ้ารออยู่ ครั้นหันมาเห็นว่าเขากำลังมองอยู่พอดีจึงรีบลุกเดินออกไปคุ้ยหน้าบ้านเสีย

อันที่จริงจะมีใครโทรมาหาน้ำหนึ่งบ้างก็ไม่แปลก แต่ปฐวีติดใจสีหน้าเล็กน้อยของหญิงสาวเมื่อเห็นว่าเขากำลังมองอยู่มากกว่า

สายจากใครกันนะ...

ตอนนี้ น้ำหนึ่งเดินหายลับไปจากสายตาเขาแล้วอย่างสิ้นเชิง จึงไม่อาจแอบสังเกตท่าทีได้อีก ปฐวีเองก็ซักร้านจะไปยุ่งเลยตัดสติใจปล่อยผ่านไป และหันไปจัดหนังสือเรียงไว้ที่ห้องเก็บของแห่งใหม่แทน ทว่ายังหยิบไปได้ไม่ถึงครึ่งกองก็เห็นน้ำหนึ่งเดินกลับมายืนเท้าสะเอวมองแล้วบอกเขา

"หนึ่งอยากได้ของใช้จำเป็นนะ พี่ไปซื้อให้หน่อย เตี่ยจงดรรายการให้"

"กระเป่าคุณหนึ่งก็โบตั่งเบ้อเร่อ ยังใส่ของใช้มาไม่ครบอีกหรือ"

"ไม่ครบ ถ้าครบหนึ่งจะให้พี่ไปซื้ออีกทำไม"

ปฐวีมองอีกฝ่ายอย่างละเหยใจ "งั้นให้ผมจัดหนังสือตรงนี้ให้เสร็จก่อนแล้วกัน"

"ไม่ได้ พี่ต้องไปตอนนี้...เดี๋ยวนี้...ณ บัดนาว เข้าใจไหม"

"นี่ คุณหนึ่ง" ปฐวีชักจะหงุดหงิดขึ้นมาจริงๆ "อย่าเอาแต่ใจให้มันมากนักได้ไหม"

น้ำหนึ่งทำท่าจะแหวดใส่เมื่อไม่ได้ตั้งใจ แต่แล้วก็กลับสงบลงราวกับมีใคร

เอื้อมมือมากดปิดปุ่ม 'เรียวยวราต' ในตัวเธอเอาไว้

"ก็ได้...เอาอย่างนี้เป็นไง ถ้าเกิดพีวีไปซื้อของให้หนึ่งตอนนี่ วันนี้
ทั้งวันหนึ่งจะไม่กวานพีอีก"

ปฐวีได้ฟังแล้วก็ถึงกับร้อง ฮ่า...ขึ้นมาในใจพร้อมกับเสียงเพลง
'รักไม่ยอมเปลี่ยนแปลง' ของพีติก ซีโร่ คนอย่างน้ำหนึ่งก็หัดใจเย็นพอจะ
ต่อรองกับคนอื่นเขาเป็นเหมือนกันแฮะ

"ว่าไง เรื่องง่ายๆ แค่นี้ทำไมต้องคิดนานด้วย"

"โอเค ก็ได้ ตกลงตามนี้ แต่บอกเอาไว้ก่อนนะ..." ปฐวียืดตัวขึ้นยืน
เต็มความสูงแล้วก้มลงจ้องหน้าหญิงสาว "ถ้าหลังจากนี้คุณหนึ่งคิดกลับคำ
เรียกใช้ให้ผมทำนู่นทำนี่อีกล่ะก็ บอกเลยว่าหมดสิทธิ์ ต่อให้จะลงไปนอน
กรี้ดๆ กับพื้นก็เถอะ"

"รู้แล้วนะ"

"ถ้าอย่างนั้นก็...ดีล"

บทที่ 3

เด็ดเนื้อร้อนใจ

น้ำหนึ่งยืนกอดดอกมอญรถกระบะที่มีปฐวีเป็นคนขับแล้วออกไปจากหน้าบ้านอย่างพึงพอใจ ก่อนจะเอาโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออกใหม่อีกครั้ง คุยอยู่แค่นี้ไม่กี่คำก็วางแล้วเดินกลับเข้าบ้าน

แต่แล้วสายตาก็ไปสะดุดเข้ากับแปลงดอกไม้ขนาดย่อมข้างบ้านที่ปฐวีอุตสาหะทำไว้ด้วยดี กันเอาไว้อย่างดี มันเป็นพุ่มกุหลาบสูงไม่เกินหนึ่งเมตร มีหยดน้ำค้างจากคืนที่ผ่านมาเกาะพราวอยู่บนดอกทรงถ้วย กลีบดอกสีขาวสะอาดเรียงซ้อนกันหนาแน่นหลายชั้นตามแบบกุหลาบโบราณของอังกฤษ

หญิงสาวยิ่งแปลกใจมากขึ้นเมื่อพบว่ามันคือ Glamis Castle กุหลาบอังกฤษที่ถูกตั้งชื่อตามปราสาทสวยงามเหมือนเทพนิยายในสก๊อตแลนด์นั่นเอง

"กลามซ์ คาสเซิล..."

น้ำหนึ่งพึมพำเบาๆ อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปแตะมันอย่างเบาๆ ไม่นึกว่าปฐวีจะปลุกกุหลาบเป็นกับเขาด้วย แถมยังเลือกพันธุ์ที่คุนย่าแสนจะโปรดปรานอีกต่างหาก แต่พอนึกอะไรขึ้นได้ก็รีบถอนมือออกจากมันเสีย

ไม่แน่หรอก...บางทีพื้ออาจจะมีเพิงเอามาหลงทั้งที่ต้นมีดอกอยู่แล้วก็ป็นได้

เพราะคนปากเสียอย่างเขาคงปลุกของสวยๆ งามๆ อย่างนี้ไม่ขึ้น

"ขอะ ทำเป็นปลุกกุหลาบสวยๆ คงจะตั้งใจเอาไว้ปะแหละขอสมบัติคุณย่าแน่ๆ นี่คงคิดว่าเราไม่รู้ทันสินะ"

อย่างไรก็ตาม น้ำหนึ่งยังคงก้มลงมองกุหลาบสีขาวยหน้าบ้านปฐวีอีกเป็นครู่ ใจก็โพล่คิดถึงบ้านของคุณย่าขึ้นมา มันเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวหลังใหญ่โตโอ่อ่าที่สร้างอยู่บนม่อนดอยในจังหวัดเชียงใหม่และปลูกดอกกุหลาบ Glamis Castle เอาไว้แปลงใหญ่ สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนจากกระเบื้องหลังบ้านและห้องหนังสือของคุณย่า เวลาออกดอกที่ก็ขาวสะพรั่งไปหมดจนรู้สึกเหมือนอยู่ยุโรปอย่างโรยาร่างนั้น

มันเป็นสถานที่ที่คุณย่าใช้เวลาเขียนหนังสือขายตีออกมามากมาย และอาจใช้มาแล้วกว่าครึ่งค่อนชีวิตโดยแทบไม่ได้ออกไปไหนมากนัก

เมื่อรู้สึกว่เสียเวลาอยู่หน้าแปลงดอกกุหลาบนานเกินไปแล้ว น้ำหนึ่งก็บัดความคิดทั้งหลายนั้นออกไปจากหัวแล้วรีบเดินกลับเข้าไปในบ้านทันใด

เริ่มแรกน้ำหนึ่งวิ่งขึ้นไปบนห้องนอนของปฐวีเพื่อเก็บข้าวของบางส่วนของตัวเองแต่เนิ่นๆ เพราะอีกไม่นานเธอก็คงไม่จำเป็นต้องซ่อนตัวอยู่ในบ้านของเขาอีกต่อไป

ปฐวีก็ก้มลงมองรายการข้าวของที่น้ำหนึ่งจดมาให้แล้วก็เกาหัวใหม่ อีกเป็นรอบที่ร้อย แถมโทรกลับไปถามก็ไม่รับสายอีก

นี่มันแกลังกันชัดๆ!

ชายหนุ่มซักจะไม่แน่ใจแล้วว่าบรรดาข้าวของที่น้ำหนึ่งอยากจะได้พวกนี้มันจำเป็นต้องใช้ให้เขาออกมาซื้อเสียตอนนี้เดี๋ยวนี้อาจจริงหรือ หลังจากที่เดินวนเวียนอยู่ในแผนกสินค้าสตรีมาร่วมครึ่งชั่วโมงจนพนักงานขายเครื่องสำอางจำหน้าได้แม่น ปฐวีถึงได้ของมาเกือบครบหมด

"เออวะ หาให้ได้แค่นี้แหละ"

ปฐวีหิ้วถุงผ้าที่เต็มไปด้วยเครื่องสำอางและของใช้ผู้หญิงกลับไปทิ้งรถ

อย่างหงุดหงิด แต่พอขับไปจอดอยู่ตรงสี่แยกไฟแดงก็นึกอยากแก้เผ็ดหญิงสาวขึ้นมา เลยเปลี่ยนใจขับรถไปแวะที่โฮสเทลของลุงนาเมืองแทนเพื่อที่ว่าจะได้หลบไปเสริมพลังสักพักแล้วค่อยกลับไปสูบบุหรี่กับน้ำหนึ่งต่อ

รถกระบะสีขาวแล่นเข้าไปจอดหน้าบ้านสองชั้นหลังใหญ่ของนาเมือง ซึ่งมีโฮสเทลและร้านอาหารอยู่ในบริเวณเดียวกัน ทันทีที่เขาดับเครื่องก็เห็นชายวัยกลางคนซึ่งกำลังนั่งเล่นอยู่หน้าบ้านชะเง้อมองมาอย่างประหลาดใจนิดๆ

"อ้าววี ทำไมวันนี้มาได้ล่ะ หรือสลบวันดูแล้วรึกับมล"

ปฐวีเดินไปเกาหน้าผากไป ซึ่งเขามักจะเผลอทำอย่างนี้เสมอเวลา มีเรื่องให้คิดไม่ตกหรือมีอะไรอยู่ในใจ

"พอดีออกมาชื่อของนะครับ เลยวะมาหา"

นาเมืองย่นหัวคิ้วกับเหตุผลของหลานชาย เพราะตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ ปฐวีมักจะวุ่นอยู่กับงานแปลหนังสือและกิจการขายหนังสือมือสองทางออนไลน์จนแทบไม่แบ่งเวลาออกไปไหน แต่วันนี้กลับโผล่หน้ามาเองง่ายๆ เสียอย่างนั้น

"ร้านคนเยอะไหมครับลุง ไหนๆ ก็มาแล้ว ผมว่าจะไปช่วยมลชะหน่อย"

ปฐวีพูดกลางเดินไปที่ประตูเล็กติดกับรั้ว เพื่อจะผลักเปิดออกไปสู่บริเวณที่เป็นโฮสเทลและร้านอาหาร

"ดูทว่าวันนี้วีว่างนานเลยสิ"

"ก็น่าจะได้สัก...สองสามชั่วโมงแหละครับ"

นาเมืองมองตามปฐวีไปอย่างครุ่นคิด รู้สึกว่ามีอะไรเจตจิตรๆ อยู่ในใจอย่างบอกไม่ถูก

โฮสเทลของนาเมืองเป็นอาคารไม้สองชั้นขนาดค่อนข้างเล็ก ตกแต่งสไตล์ลอฟต์ อาคารห้องพักและลิโอบบี้วางตัวในแนวตั้งฉากกันเพื่อล้อมรอบลานตรงกลางซึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมไว้

ส่วนร้านอาหารจะอยู่ตรงกลางระหว่างอาคารห้องพักและลิโอบบี้ ทำผนังเลียนแบบกำแพงอิฐดิบและเพิ่มกลิ่นอายแบบวินเทจด้วยการเลือกใช้

เฟอร์นิเจอร์ไม้ ขณะบนเพดานมีพัดลมโคมไฟทำจากไม้ทรงโมเดิร์นแขวนประดับอยู่

ทันทีที่ปฐวีเดินเข้าไปก็ได้ยินเสียงพูดคุยกุจแจดังแว่วมาจากบรรดาแขกที่มาพัก จากพื้นที่เปิดโล่งตรงนั้นจะสามารถมองเห็นเทือกเขาสีน้ำเงินครามแผ่ตัวกว้างอยู่ใต้ท้องฟ้า ชายหนุ่มยิ้มให้กับแขกสองคนที่นั่งเล่นอยู่บนม้านั่งบริเวณลานตรงกลางซึ่งปูด้วยหินกาบและเว้นบางส่วนไว้ให้หญ้าสีเขียวขึ้น

ปฐวีก้าววาวๆ ไปทางประตูด้านหลังของร้านซึ่งเป็นทางเข้าประจำของเขาอยู่แล้ว แต่เนื่องจากพื้นที่ข้างในเกินครึ่งเต็มไปด้วยวัตถุศิลปะสำหรับทำอาหาร ห้องกว้างจึงดูแคบไปถนัดใจ และทำให้ปฐวีต้องก้าวทำผ่านไปด้วยความระมัดระวัง

ขณะนั้นนฤมลก็เปิดประตูเข้ามาจากหน้าร้านพอดี จึงเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจเมื่อเห็นปฐวีโผล่เข้ามาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

"อ้าววี ทำไมมาถึงร้านได้ล่ะ มีอะไรหรือเปล่า หรือจะเกี่ยวกับที่เมลแวะไปหาแต่เช้า"

"เปล่า ไม่มีอะไร" ปฐวีรีบปฏิเสธก่อนนฤมลจะเข้าใจผิดไปก้นใหญ่ "แค่ว่างๆ ก็เลยอยากมาช่วย"

"ดีจริง เห็นปกติวีทำตัวยุ่งอยู่ตลอดเลย"

"มลไปพักก่อนก็ได้นะ เตี่ยวผมดูต่อให้สักสองสามชั่วโมงค่อยกลับแล้วกัน"

"อืม...ก็ดีเหมือนกัน น้องนุ่นก็ทำท่าจะไม่สบายมาตั้งแต่เช้าละว่าจะแวะไปดูสักหน่อย" นฤมลพูดถึงลูกสาวตัวน้อยอย่างเป็นกังวล "นี่ก่อนออกไปทำงานพ่อน้องนุ่นเขาก็กำชับนักหนาว่าถ้าลูกไม่ดีขึ้นก็ให้รีบโทรบอก จะได้มารับไปหาหมอ"

"ถ้าอย่างนั้นก็พอดีเลย เตี่ยวผมดูร้านให้ มลไปดูน้องนุ่นเถอะไม่ต้องห่วง"

"ละ ขอบใจนะวี"

ตอนนฤมลเดินออกไปจากหลังร้านก็ราวๆ เก้าโมงครึ่งแล้ว ถ้านับเวลารวมกับตอนที่เขาขับรถออกจากบ้านไปซื้อของก็น่าจะเกินชั่วโมงไปแล้วแน่ๆ ฮี... ป่านนี้คุณหนูน้ำหนึ่งคงชะเง้อคอคอยแล้วคอยอีก แต่เดี่ยวทนรอไม่ได้ก็คงจะโทรมารีตใส่เอง

ปลูวีนี่ก็กระหึ่มยิ้มย่องอยู่ในใจ

ถ้าน้ำหนึ่งคิดจะแกล้งคนอย่างเขาละก็ มันยังเร็วไปอีกร้อยปี!

ทว่าชายหนุ่มก็สบายใจอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็มีข้อความดั่งแจ้งเตือนมาจากนฤมล เมื่อกดเปิดดูก็เห็นพาดหัวข่าวบันเทิงในหน้าโซเชียลมีเดียที่อีกฝ่ายเลื่อนเปิดเจอเข้าโดยบังเอิญ

'ไฮโซสาวน้ำหนึ่งถูกไอ้หนุ่มคลังรักจับไปขังไว้ในบ้าน จนป่านนี้ยังหาตัวไม่พบ'

ปลูวีถึงกับอึ้งไปทันทีเมื่อได้เห็น ก่อนจะอ่านซ้ำอีกสองสามรอบอย่างจะให้แน่ใจว่าไฮโซน้ำหนึ่งคนเดียวกันกับที่มาทำตัวเป็นคุณนายอยู่ในบ้านเขาหรือไม่

และสิ่งที่พุ่งขึ้นในหัวในไม่ก็อึดใจต่อมาก็คือ แล้วไอ้หนุ่มคลังรักนี่มันใครกันหว่า

ถ้าหากตอนนี้หน้าหนึ่งไม่ได้ถูกจับไปไหน และยังคงอยู่ที่บ้านเขาก็ไม่เท่ากับว่า...

"เป็นไปไม่ได้น่า!"

ปลูวีส่ายหน้า ก็น้ำหนึ่งเพิ่งมาหาเขายังไม่ถึงวันด้วยซ้ำไป ชาวอะไรมันจะว่องไวปานสายฟ้าพาดขนาดนี้ แต่ไม่ว่านี่จะเป็นชาวหลวงหรือชาวจริงหรือเรื่องตลกร้ายอะไรก็แล้วแต่ มันกำลังทำให้ปลูวีหนึ่งไม่ติดที่อีกต่อไป

ขั้นแรกเขาพยายามโทรหาน้ำหนึ่งก่อนแต่หญิงสาวก็ไม่ยอมรับสาย

เอาเสียเลย

หรือจะเกิดอะไรขึ้นกับน้ำหนึ่ง

"ไม่ได้การ คงต้องรีบกลับบ้านละ"

ปฐวีตัดสินใจวิ่งกลับไปบอกนาเมืองว่าที่บ้านมีปัญหาเรื่องลูกค้าต้องรีบไปจัดการ ก่อนจะรีบขึ้นรถกลับบ้านด้วยความร้อนใจ ตลอดทางก็พยายามคิดเรียงลำดับเหตุการณ์เรื่องราวทั้งหมดในหัวเท่าที่จะนึกออกได้ในอารมณ์ขณะนั้น

ก่อนจะมาสะดุดอยู่ที่ท่าที่ล้มล้มคมในของน้ำหนึ่งก่อนจะใช้ให้เขาออกมาซื้อของเป็นสิ่งสุดท้าย พอรู้ตัวอีกทีปฐวีก็ต้องเหยียบเบรกจนหน้าแทบคะมำ โชคดีว่าไม่มีรถตามหลังมา

พับผ้าสี มันอะไรกันละนั่น!

บริเวณหน้าบ้านอันแสนสงบของเขาตอนนี้มีรถมาจอดอยู่สองคันหนึ่งในนั้นเหมือนจะเป็นรถของตำรวจเสียด้วย เขาเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเพ่นพ่านอยู่เต็มไปหมด ทว่ากลับไม่เห็นแม้แต่เงาของน้ำหนึ่ง

และที่หน้าปวดใจจนแทบน้ำตาไหลก็คือกุหลาบ Glamis Castle ที่เขาอุตส่าห์พุ่มพักมาหลายเดือนจนออกดอกงามสมใจกำลังถูกคนแปลกหน้าพวกนั้นเหยียบย่ำจนไม่เหลือชิ้นดี

เอว่ะ! เป็นไงเป็นกัน ไม่ว่าคนกลุ่มนี้จะมาเพราะน้ำหนึ่งหรือใคร เขาจะไม่ยอมใจตีให้อีกแล้ว

ทว่าก่อนจะผลิผลามเข้าไปก็มีอะไรบางอย่างมาดลใจให้ปฐวีต้องเปลี่ยนความคิด บรรยากาศอันไม่ชอบมาพากลทำให้เขาตัดสินใจรีบถอยรถแอบไ้ข้างทางให้ห่างจากบรรดารถของตำรวจและคนแปลกหน้าที่มาอออยู่เต็มบ้าน แล้วจึงค่อยๆ อ้อมไปตลาดเลาจากรั้วหลังบ้านแทน

ระหว่างนั้นก็พยายามโทรหาน้ำหนึ่งไปด้วย แต่กว่าอีกฝ่ายจะกรับก็ต้องโทรย้ำๆ อยู่หลายสายจนหงุดหงิดใจ ทว่าปฐวียังไม่ทันจะได้อำปากพูดก็ถูกชิงเอาโทรศัพท์ไปจากมืออย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

"คะ..."

มือนั้นเอื้อมมาปิดปากเขาไว้พร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นแนบปากตัวเองแทนสัญญาณให้เงียบเสียงลง จนเมื่อเห็นว่าปฐวีเข้าใจดีแล้วจึงยอมปล่อยให้เขาได้พูด

"คุณหนึ่ง! นี่มันเกิดอะไรขึ้น" ปฐวีก็กระซิบถามอย่างไม่เข้าใจ

"ไปก่อนเถอะพี่วี รีบไปจากที่นี่ก่อน อย่าเพิ่งถาม!"

ปฐวีพบว่าหญิงสาววิ่งออกมาจากบ้านทั้งเท้าเปล่า เสื้อผ้าก็เป็นรอยเปื้อนอยู่หลายแห่งจากการวิ่งฝ่าดงกล้วยหลังบ้านออกมา แล้วก็คงจะป็นรั้วด้วย พอเห็นชายหนุ่มยังละล้าละลัง น้ำหนึ่งก็เป็นฝ่ายฉุดมือเขาให้วิ่งห่างออกไปจากตัวบ้าน ปากก็ถามไปด้วยว่า "รถพี่วีอยู่ไหน..."

"ถนน รถอยู่ที่ถนน"

แม้จะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ปฐวีก็ตัดสินใจยึดมือน้ำหนึ่งไว้แน่นแล้วเป็นฝ่ายเร่งฝีเท้านำไปที่รถแทน โชคดีว่าไม่มีใครเอะใจเรื่องรถของเขาที่จอดแอบห่างออกไป จึงสามารถเปิดประตูขึ้นไปได้โดยที่ไม่มีใครเห็น

ปฐวีจับพวงมาลัยทั้งที่มียังสั่น เหงื่อซึมขึ้นไปทั่วใบหน้าด้วยในชีวิตอันแสนสงบไม่เคยต้องเผชิญกับเรื่องผาดโผนเช่นนี้มาก่อน

"เร็วสิ เดี่ยวพวกมันก็เห็นหรือก" น้ำหนึ่งเร่งเร้าทั้งที่ปากคอดยังสั่น

"ขึ้นรีบใส่เกียร์ถอยดั่งเอี้ยต้อตเหมือนแจมส์ บอนด์ เขาก็จะได้แห่ขับตามกันมาเป็นโขงสิครับ"

แม้อยู่ในยามคับขัน ความคิดเห็นของเขากับน้ำหนึ่งก็ยังไม่มัววนไปทางเดียวกันอยู่นั่นเอง แต่ปฐวีไม่มีเวลามาใส่ใจอีก นอกจากพยายามเลี้ยวรถย้อนขึ้นไปบนถนนอย่างไม่ให้กลายเป็นจุดสังเกต

ใจเย็นเว้ยไอ้วี อีกนิดเดียว...

แต่ปฐวีก็เย็นอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะทันทีที่เลี้ยวรถกลับไปได้แล้ว เขาก็แทบจะเหยียบคันเร่งมิดเท้าด้วยออกใจไหวระทึก ส่วนน้ำหนึ่งที่นั่งหน้าซัดอยู่ข้างๆ ก็กลลนหันไปตึงเอาเข็มขัดมาคาดไว้เพื่อความอุ่นใจ

จนกระทั่งทิ้งห่างออกมาพอสมควร ปฐวีถึงหันกลับไปถามน้ำหนึ่งอีกครั้งด้วยความมึนงงเต็มที่

"มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ตอนนี้ผมมีดบาดด้านไปหมดแล้ว"

"พี่รือย่าเพิ่งถามอะไรหนึ่งตอนนี้ได้ไหม รีบหนีไปให้ไกลที่สุดก่อนดีกว่า"

"หนี?" ปฐวียันหัวคิ้ว "ทำไมต้องหนีด้วยล่ะ คนพวกนั้นมาบุกบ้านผมนะ"

"เถอะน่า พี่รัชบรรดไปก่อน ไปไหนก็ได้ แล้วหนึ่งจะเล่าให้ฟังว่าทำไมเราต้องหนีไปก่อน"

ท่าทางที่ยังไม่หายจากอาการเสียขวัญเมื่อครู่ทำให้ปฐวีจำต้องยอมทำตามอีกฝ่ายไปก่อน ทว่าเขาก็ยังไม่รู้จะมุ่งหน้าไปไหนอยู่ดีนอกจากโฮสเทลของนาเมือง

ไม่ดีกว่า... ขึ้นไปคงไม่แคล้วเอาเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจไปให้ลุงเมืองเท่านั้น

"จี้จะให้ไปไหนดีล่ะ ผมคิดไม่ออกเลย" ปฐวีตัดสินใจหันไปขอความคิดเห็นจากน้ำหนึ่ง

"ไป..." น้ำหนึ่งหยุดคิดนิดเดียวก็โพล่งออกมาทันทีว่า "ไปบ้านคุณย่า พี่ยังจำทางได้ไหม"

จริงสิ นี่เขาสีมที่พึ่งอย่างคุณย่าบุษยาไปได้อย่างไร

"ได้สิ ผมเพิ่งไปเยี่ยมคุณย่าเมื่อไม่ถึงเดือนที่ผ่านมานี่เอง"

พอตัดสินใจได้ดังนั้น ปฐวีก็รีบพารถมุ่งหน้าไปเชียงใหม่ทันที ทั้งสองต่างนั่งเงียบกันในรถไปกว่าครึ่งชั่วโมงก่อนจะได้ยินเสียงของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้งว่า "เออล่ะสิ น้ำมันจะหมด..."

"อะไรนะ! น้ำมันจะหมด ทำไมพี่ไม่รู้จ้ะเติมไว้ให้เยอะๆ หน่อยล่ะ"

"ก็ใครมันจะไปรู้ว่าจะต้องขับรถไปถึงเชียงใหม่ล่ะครับ" ปฐวีได้กลับไปทันทีตามประกาศนปากไว แต่ครั้นหันไปเห็นสีหน้าซีดซีขาวของหญิงสาว

จึงยกมือขึ้นโบกไปมาแล้วเอ่ยเสียงอ่อนลงว่า "ช่างเถอะ เตี่ยวหาบ้มีเติมก็หมดปัญหา ดีนะที่ผมเอากะเป่าตั้งค์ติดมาด้วย"

"ไม่ต้องห่วง ถึงบ้านคุณย่าเมื่อไหร่หนึ่งจะจ่ายค่าน้ำมันคืนให้ทุกบาทแน่นอน"

"เงินเติมน้ำมันแค่นี้ผมไม่ห่วงหรอก ที่น่าห่วงก็คือใครมันมาเล่นปาที่ อยู่หน้าบ้านผมต่างหาก แล้วมันเรื่องอะไรถึงต้องมาหนีหัวซุกหัวซุนกัน อย่างนี้ด้วย"

พอลกลับมาตั้งสติได้ คำถามมากมายก็พรั่งพรั่งขึ้นมาในใจจนปฐวีแทบจะเลือกไม่ถูกว่าจะถามคำถามไหนก่อนดี

น้ำหนึ่งฟังแล้วก็เอาแต่เม้มริมฝีปากแน่นไม่ยอมเปิดปากพูดออกมาสักคำ ทำให้ปฐวียั้งหงุดหงิดใจ แต่ครั้งจะไปคาดคั้นเอาคำตอบจากหญิงสาวก็เห็นใจว่าเพิ่งจะขวัญเสียมา

หญิงสาวนั่งคอแข็งจนกระทั่งปฐวีเลียวรตแะบ้มีน้ำมัน เขาตั้งใจเลือกบ้มีใหญ่เข้าไว้ เพราะจะได้หาซื้อของกินแล้วก็ของใช้อีกนิดหน่อย หรือเผื่อว่าน้ำหนึ่งจะอยากเข้าห้องน้ำด้วย

"จะลงไหมคุณหนึ่ง เผื่ออยากเข้าห้องน้ำ"

น้ำหนึ่งชะเง้อชะเง้อดูนอกรถอย่างประเมิน ด้วยไม่อยากลงไปพบคนพลุกพล่านข้างนอก

"ก็ได้ ว่าแต่รถพีมี่แวนตาดำไหม"

ตอนแรกปฐวีก็งงว่าหญิงสาวอยากจะได้แวนตาดำไปทำไม แต่พอนึกอะไรได้ก็ต้องร้องอ้อขึ้นมาในทันใด

น้ำหนึ่งคงจะอยากได้เอาไปพรางตัวนี่เอง

"ไม่มีหรอก ผมไม่มีแวนทุกชนิดเลย"

ดูเหมือนตอนนี้ความสุขของน้ำหนึ่งเริ่มจะเป็นปัญหาขึ้นมาเสียแล้ว เพราะผู้หญิงสวยๆ หุ่นดีไปไหนคนก็ชอบมอง แล้วไหนจะส่วนสูงพ่องๆ กับนางงามนั่นอีก

"เอาหมวกผมไปใส่แทนดีไหม มันน่าจะช่วยให้เยอะกว่าแว่นตาดำน่าจะดีกว่า"

"หมวก...หมวกอะไร"

"มันไม่ใช่ของแบรนด์เนมราคาแพงอะไรหรอก คุณหนึ่งทนใส่ไปก่อนได้ไหมล่ะ"

ปฐวีเอื้อมมือมาเปิดเกะหนำรถแล้วหยิบหมวกแก้วสีดำให้น้ำหนึ่งมองอยู่ครู่หนึ่งก็เอื้อมมือไปรับมา แต่ก่อนสวมก็ไม่ลืมห่มดูก่อนเหมือนตอนที่เขายื่นผ้าห่มให้ "โอเค ไม่มีกลิ่นอะไร"

"เวลาใครให้ของคุณหนึ่งต้องดมก่อนทุกครั้งเลยหรือ แปลกพิลึก"

"เฉพาะกับพี่วีคนเดียวเท่านั้นแหละ ก็พี่มันซกมกนี่นา"

"อืม...ท่าทางพวกหนุ่มๆ ลูกคนรวยที่มารุมจีบคุณหนึ่งอยู่นี้คงอาบน้ำหอมมากันหมดทุกคนเลยสิ แล้วก็คงไม่เอาของถูกๆ อย่างนี้มาให้คุณหนึ่งใช้ด้วย"

"มันก็ต้องแน่นอนอยู่แล้ว"

น้ำหนึ่งดึงที่บังแดดหน้ารถลงมาเพื่อจะดูกระจก กระจกนี้ก็พยายามจับผมรวบไว้เพื่อที่จะใส่หมวก แต่ดูเหมือนจัดอย่างไรก็ไม่ถูกใจเสียที

"จะใส่หมวกเสร็จไหมครับวันนี้ นี่ผมปวดเขี้ยวจนจะราดอยู่แล้วหรือคุณหนึ่งจะอยู่ฝ้ารถ ผมจะได้ลงไปก่อน"

เนื่องจากไม่เคยมีสุภาพบุรุษคนใดมาพูดจากับเธอแบบนี้มาก่อน น้ำหนึ่งจึงชะงักมือแล้วหันไปมองอย่างไม่อยากเชื่อหู

"พี่วีนี้! พูดกับผู้หญิงอย่างนี้ได้ยังไง ห้ามเกินไปได้ละ"

"อ้าว แล้วจะให้ผมบอกว่าไงล่ะ ก็คนมันปวดฉี่นี่ แค่นี้ก็ต้องว่าห้ามด้วยหรือ เวอร์ไปละ"

ปฐวีเห็นว่าชินมัวแต่ไอ้เอ็กกันอยู่ ฟ้าคงมืดก่อนไปถึงเชียงใหม่แน่ จึงเอื้อมมือไปดึงหมวกมาจากมือของหญิงสาว รวบผมตัดเป็นลอนเงางามที่ตกลงมาปรกหน้าออกแล้วสวมหมวกลงไปให้เสร็จสรรพ

"ทำอะไรเนี่ย"

"อ้าว ก็ใส่หมวกให้ไง เสร็จแล้ว ลงได้แล้ว"

คราวนี้ปฐวีไม่รอเอาคำตอบอีก เขาก้าวลงรถไปก่อนเพื่อเป็นการบังคับหญิงสาวให้รีบตามไปกลายเป็น

"เสร็จแล้วก็โทรหาผมแล้วกัน เพื่อผมไปซื้อของ ยังไม่กลับมาที่รถ"

"หนึ่งไม่มีมือถือแล้ว"

"หา...อะไรนะ"

"ไม่มีไง ไม่มีอะไรติดตัวมาเลยตอนนี้"

"โอเคจ้ะ ฉันมารอผมที่รถ จ้ารถผมได้ไซ้ไหม ถ้าไม่ได้ก็จำทะเบียนไปเลยแล้วกัน"

"รู้แล้วนะ ทำอย่างกับหนึ่งเป็นเด็กสามขวบไปได้"

ถึงจะมีหมวกแล้วแต่น้ำหนึ่งก็ยังคงพยายามเดินแอบอยู่ข้างหลังปฐวีไปจนถึงหน้าห้องน้ำ โชคดีว่าเขาเป็นผู้ชายตัวสูงแล้วยังไหล่กว้างจึงบังตัวเธอได้แทบมิด

ทำไมกันนะ...ทั้งที่ไม่ได้เจอหน้าเขามาเป็นปีๆ แล้ว แต่ความรู้อึกลับคุ้นเคยเมื่อได้มองแผ่นหลังของเขาถึงแทบไม่จิตจางไป ทั้งยังเรียกความอึ้งใจเหมือนในวันวานให้หวนคืนมาได้ก็ต่างหาก

มันเป็นความอบอุ่นเหมือนกับตอนที่เขาโผล่หน้ามาเรียกเธอเมื่อเข้านี้ไม่มีผิด และก็ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนทำให้เธอรู้สึกอย่างนี้ได้เลย ไม่...แม้แต่จะใกล้เคียง

"คุณหนึ่ง..."

เสียงเรียกจากปฐวีที่กำลังเอี้ยวตัวมามองทำให้น้ำหนึ่งรู้สึกตัว หญิงสาวกัตรีมิฝปากตัวเองเล็กน้อยกับสิ่งที่แวบผ่านเข้ามาในใจเมื่อครู่ ก่อนจะบอกกับอีกฝ่ายที่ยังทำหน้างงๆ ว่า

"เสร็จแล้วหรือหนึ่งอยู่ที่นี่แหละ หนึ่งลืมแล้วว่ารถพื้คันไหน!"

บทที่ 4 ผิดไปแล้ว

น้ำหนึ่งไม่รู้ว่าตัวเองเผลอหลับไปตั้งแต่ตอนไหน พอสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าเป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว ทั้งยังมีเสียงเพลงเบาๆ เปิดคลออยู่หน้ารถอีกต่างหาก ปฐวีคงเปิดไว้แก้เหงาระหว่างขับรถนี่เอง

แต่แล้ว...เมื่อได้ยินชัดว่าเป็นเพลงอะไร น้ำหนึ่งก็ชะงักแล้วมองที่หน้าคอนโซลรถเพื่อดูว่าปฐวีฟังมันจากวิทยุหรือเปิดเอง

ปฐวีเห็นสายตาของหญิงสาวก็เดาเอาว่าคงสนใจเพลง จึงบอกว่า "ผมเปิดจากซีดีที่คุณหนึ่งเคยซื้อให้ไง จำได้ไหม"

น้ำหนึ่งไม่ได้ตอบ แต่เธอจำได้...ว่าปฐวีชอบเพลงของเทย์เลอร์ สวิฟต์ เธอก็เลยซื้อให้เขาทุกอัลบั้มที่ออกมาในตอนนั้น ไม่พอยังส่งข้ามประเทศมาให้ให้ทันก่อนวันเกิดเขาอีกต่างหาก

"อืม...มันน่าจะเป็นของขวัญวันเกิดปีล่าสุดที่ผมได้จากคุณหนึ่ง จำได้ว่าส่งมาให้ผมช่วงที่คุณหนึ่งไปเรียนต่อที่อังกฤษ แต่ผมว่าคุณหนึ่งคงจำไม่ได้หรอก ถึงไม่บอก ผมก็รู้อยู่แล้วล่ะว่าคุณน่าจะบอกให้ซื้อให้ผมมากกว่า"

ปฐวีพูดด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ อย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่

"แต่ก็ไม่ใช่ไรหรอก ถึงยังไงมันก็เป็นของขวัญที่ถูกใจผมมาก"

"แล้วทำไมพี่วีจะต้องคิดว่าหนึ่งซื้อเพราะคุณย่าบอกให้ซื้อด้วยล่ะ หนึ่งก็ซื้อของขวัญให้ทุกคนที่หนึ่งเมมวันเกิดไว้ในมือถือเองนั่นแหละ เดี่ยวนี้อะไรๆ ก็ไม่จำเป็นต้องจำเองแล้ว"

"ถ้างั้นคุณหนึ่งได้อีเมลที่ผมส่งไปขอบคุณหรือเปล่า ไม่เห็นตอบผมมาเลย"

ที่จริงน้ำหนึ่งเห็นแล้วแต่ไม่ตอบ เพราะตอนนั้นเธอยังไม่หายโกรธที่ปฐวีไม่ยอมไปเรียนต่อเป็นเพื่อน แถมเขายังบอกทิ้งท้ายก่อนจากกันอีกว่าแค่ช่วยดูแลเธอซึ่งไม่ต่างจากการเป็นคนรับใช้ให้ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันก็นับว่าเกินพอแล้ว

แน่นอนว่ามันทำให้น้ำหนึ่งโกรธหัวฟัดหัวเหวียงจนไม่ยอมคุยกับเขากระทั่งถึงวันขึ้นเครื่องไปอังกฤษ แต่ปฐวีก็ไม่แม้แต่จะตามมาส่งเธอที่สนามบินพร้อมคุณย่า กลับหายหน้าไปเสียต๊อจ และไม่ยอมส่งอีเมลตามมาจ้อเธอแม้แต่ฉบับเดียว

แต่ไม่รู้ทำไม... ทั้งที่ปฐวีไว้ใจโยกกับเธอถึงขนาดนั้นแล้ว เธอยังมีแก่นึกส่งของขวัญไปให้เขา ไม่พอยังอุตสาห์ออกไปซื้อให้เองและส่งให้กับมืออีกต่างหาก มันอาจจะจะเป็นของขวัญที่ราคาถูกที่สุดเท่าที่เธอเคยซื้อให้เพื่อนฝูงแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นชิ้นเดียวที่เธอได้เลือกอย่างพิถีพิถันมากกว่าของใครทั้งหมด

พอเวลาผ่านไปจนหายโกรธ เรื่องเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นอะไรที่ถูกหลงลืมไป หรือหากนึกได้ขึ้นมามันก็นานเกินกว่าจะตอบอะไรกลับไปอยู่ดี

"ไม่เห็นนี่... พี่ส่งมาด้วยเหรอ สงสัยคงเผลอลบไปพร้อมกับอีเมลฉบับอื่น"

ปฐวีได้ยื่นก๊อดหันมามองแวบหนึ่งไม่ได้

"โห... ใจร้ายแฮะ ยอมรับมาเถอะว่าที่จริงแล้วคุณหนึ่งวานให้ใครสักคนซื้อส่งให้ผม ก็เลยลืมสนใจว่าผมส่งอีเมลหาทำไม"

"ใครกันแน่ที่ใจร้าย พี่วินนั่นแหละ!"

น้ำหนึ่งหันไปแหวโล่อย่างลึมตัว แต่พอเห็นสีหน้าแปลกใจของปฐวีก็ ทำท่าฮึดฮัดใส่แล้วพูดเฉไฉไปทางอื่นแทนเสีย

"ช่างมันเถอะ อย่ามาเถียงเรื่องไร้สาระนี่เลย ใครจะเป็นคนซื้อ ใครจะเป็นคนส่งก็ช่างหัวมัน"

"เป็นอะไรอีกละครับคุณหนึ่ง อยู่ดีๆ ก็ของขึ้นเสียอย่างนั้น"

"พี่นั้นแหละ เจียบไปเลย หนึ่งกำลังอารมณ์ไม่ดี"

ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังเอื้อมมือไปกดปิดเพลงด้วย ทำให้ปฐวีได้แต่ ถอนหายใจอย่างระอา ทั้งที่เขาคควรเป็นฝ่ายโกรธที่ถูกน้ำหนึ่งมาทำลายชีวิต ประจำวันอันแสนสงบจนป้ปี กลับกลายเป็นว่าเขาคือคนผิดไปเสียทุกเรื่อง

เนื้อไม้ได้กิน หนึ่งไม้ได้รองนั่ง ยังต้องเออกระดุกมาแขวนคออีก นี่มันคราวเคราะห์แท้ๆ เลยไอ้เว๊ย

ครั้นเริ่มรู้สึกว่บรรยายกาศซ้กจะเจียบเกินไปจนน่าอึดอัด น้ำหนึ่งก็เลย ยื่นมือไปกดเปิดเพลงใหม่ แล้วถามว่า "แล้วนี่ถึงไหนแล้วละ อีกไกลไหม"

"ก็น่าจะ...อีกประมาณร้อยกิโล เราเพิ่งเข้าเขตจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อกี้เอง"

"เรามาไกลขนาดนี้แล้ว พวกนั้นคงไม่ตามมาแล้วละ"

พอน้ำหนึ่งพูดถึงคนพวกนั้นขึ้นมา ปฐวีก็เลยได้โอกาสถามเรื่องที่เกิดขึ้น ในบ้านเขาอีกครั้ง ซึ่งระหว่างที่น้ำหนึ่งเผลอหลับไปบนรถ เขาก็ได้โทรไปหา ลุงนาเมืองเพื่อขอให้ไปช่วยดูบ้านให้ก่อนชั่วคราวแล้ว

แน่นอนว่าชายวัยกลางคนยอมซักถามถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นอย่าง บ้จจุบันหันตัวนี้ด้วยความตกใจ โดยเฉพาะเมื่อได้รู้จากลูกสาวถึงความสงสัย เรื่องที่ว่ามิผู้หญิงมาแอบอยู่ในบ้านของปฐวีเมื่อเข้านี้...

'นี่มันเรื่องอะไรกันนะวี เล่าให้ลุงฟังเดี๋ยวนี้อย'

ลุงนาเมืองตกใจมากเมื่อไปเห็นสภาพบ้านของปฐวีหลังจากคนแปลกหน้า ได้ยกโขยงกลับไปก้นจนหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นแปลงดอกกุหลาบขาวสุดรัก สุดหวงของชายหนุ่มที่ถูกรอยเท้าเหยียบย่ำอย่างไม่ปราณี หรือประตูบ้าน

ที่เปิดไว้ห้าชั่วโมงโดยไม่มีคนอยู่ ทว่ากลับดูเหมือนจะไม่มีข้าวของมีค่าหายไปแต่อย่างใด

แม้แต่ตัวปฐวีเองก็ยังไม่อาจจับต้นชนปลายได้ถูกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงได้แต่เล่าเท่าที่รู้ให้ฟังไปก่อน ถึงอย่างนั้นก็ทำให้หาเมืองประหลาดใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว โดยเฉพาะการมาหาอย่างไม่มีบิ๊ปมีขลุ่ยของน้ำหนึ่ง

'ยังไงผมก็ฝากบ้านไว้กับลุงเมืองด้วยนะครับ เตียวผมจะเรียกเกณฑ์ให้มาช่วยห่อหนังสือรับออเดอร์ลูกค้าไปก่อน ผมจะรีบจัดการเรื่องทุกอย่างให้เสร็จเร็วที่สุดแล้วรีบกลับบ้านเลย'

ปฐวีจับบทสนทนาหลังด้วยการเอ่ยปากรบกวนชายวัยกลางคน เขาตั้งใจว่าพอไปถึงบ้านของคุณย่าบุษยาแล้วจะรีบเดินเอาความจริงทุกอย่างจากปากของน้ำหนึ่งทันที และเมื่อสะสางเรื่องราวอันยุ่งเหยิงนี้เสร็จก็จะได้กลับบ้านไปใช้ชีวิตตามปกติสุขดังเดิม

ทว่าชายหนุ่มคงจะไม่ได้คาดฝันว่าเรื่องราวมันจะลุลกลามไปใหญ่โตเกินกว่าที่เขาคิดไว้แต่แรกมากนัก แม้แต่ตัวน้ำหนึ่งเองก็ตามที

"ว่าแต่พวกนั้นนี่มันใครกันครับ คุณหนึ่งจะยอมเล่าให้ผมฟังได้หรือยัง"

น้ำหนึ่งเงยบไปอีกครั้งเมื่อได้ยินคำถามที่เธอเลี้ยงจะตอบมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้ เพราะหญิงสาวกลัวว่าหากบอกความจริงออกไปแล้วปฐวีจะต้องโกรธมาก จนอาจถึงขั้นไม่ยอมพาเธอไปหาคุณย่าก็ได้

"ตกลงจะไม่ยอมตอบผมสักหน่อยหรือ"

"ถ้าอย่างนั้น...พี่รีบปากอะไรกับหนึ่งก่อนได้ไหม"

เอาล่ะสิ ถ้าลองน้ำหนึ่งพูดแบบนี้แสดงว่าสิ่งที่หญิงสาวจะบอกกับเขาต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ และอาจจะหนักกว่านั้นหากเขาถูกดึงให้เข้าไปมีเรื่องด้วย

"อะไรล่ะครับ คุณหนึ่งกำลังทำให้ผมใจไม่ตินะ"

"ถ้าอย่างนั้นพี่ทำใจดี ๆ ไว้ก่อนดีกว่า ไว้ถึงบ้านคุณย่าแล้วหนึ่งค่อยเล่าทุกอย่างให้ฟัง"

น้ำหนึ่งเอื้อมมือไปตบป่าชายหนุ่มเบาๆ อย่างโล่งใจเมื่อคิดว่าอาจจะ

สามารถปัดเรื่องน่าหนักใจให้พ้นออกจากตัวได้ชั่วคราว

"ไม่เป็นไรดีกว่า คุณหนึ่งจะให้ผมรับปากอะไรละ" ปฐวีพูดพลาง เหลือบมองหญิงสาวเล็กน้อย "บอกมาตอนนี้ได้เลย"

"แต่...จะดีเหรอ"

"ดีครับ เล่ามาเถอะนะ ขอร้องล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นก็รับปากก่อนว่าจะไม่โกรธหนึ่ง"

ปฐวีชะงักไปเล็กน้อย เมื่อเรื่องราวโกลาหลนี้ทำท่าจะมาเกี่ยวข้องกับตัวเขาเข้าจริงๆ ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดีว่าน้ำหนึ่งจะทำอะไรให้เขาโกรธ

ไม่สิ...ถ้าเป็นน้ำหนึ่งยอมทำได้อยู่แล้ว ต่อให้เรื่องนั้นมันจะเล็กน้อย เสียจนไม่น่าทำให้เขาโกรธได้เลยก็ตาม

"รับปากสิ ถ้าไม่ หนึ่งก็ไม่เล่า"

"โอเคจ้ะ ไม่ว่าคุณหนึ่งจะเล่าอะไรให้ฟัง ผมก็จะไม่โกรธ"

"รับปากแล้วห้ามคืนคำนะ" น้ำหนึ่งย้ำถาม

"ครับ ไม่คืนคำ รีบเล่ามาเถอะ"

ปฐวีชักจะเริ่มรำคาญขึ้นมาเมื่อน้ำหนึ่งทำยึกยักไม่ยอมเล่าให้ฟังเสียที ไหนยังจะมากกระตุ้นความอยากรู้ด้วยการขอให้เขารับปากว่าจะไม่โกรธอีก

น้ำหนึ่งนิ่งไปครู่หนึ่งอย่างครุ่นคิดเพราะยังนึกไม่ออกว่าจะเริ่มเล่าจากตรงไหนก่อนดี จนกระทั่งเธอตัดสินใจเริ่มต้นด้วยประโยคที่แย่ที่สุดของเรื่องนี้

"ที่อยู่ๆ หนึ่งมหาห่าพีวี่ถึงเชียงรายไม่ใช่เพราะเรื่องสตอล์กเกอร์บ้างอะไรนั่นหรอก แต่เป็นเพราะจะมาสร้างความเดือดร้อนให้พี่ต่างหาก"

หญิงสาวพูดออกมารวดเดียวโดยไม่ยอมหันไปมองหน้าปฐวี และคงจะเป็นเช่นนั้นไปตลอดเวลาที่พูดถึงเรื่องดังกล่าว

"ว่าอะไรนะ!" ปฐวีถามย้ำอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจกับสิ่งที่ได้ยินจากปากของอีกฝ่าย

"ถ้าไม่ใช่เพราะพีเข้าเป็นพวกเดียวกับแม่นางร้ายโชติรส หนึ่งก็คง

"ไม่ต้องทำแบบนี้หรอก!"

คำอธิบายกระท่อนกระแท่นของน้ำหนึ่งไม่ได้ทำให้ปฐวีเข้าใจอะไรมากขึ้นสักนิด ตรงกันข้ามกลับยิ่งทำให้เขางงหนักขึ้นกว่าเก่าเสียอีก

"แม่หนาร้ายอะไรกัน ผมไม่เห็นจะเข้าใจ"

"ก็พี่พีท..." น้ำหนึ่งพูดถึงแค่คำนี้ก็หยุดไปเสียตื้อๆ เหมือนกับว่าเพิ่งจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้อย่างปัจจุบันทันด่วน

"คุณพีท? คุณพีททำไมกัน พูดให้มันเข้าใจกว่านี้หน่อยได้ไหมครับ"

"พี่พีท... ไปบังเอิญรู้ว่าพี่วินะไปหนุหนหลังย้ายโซติรสให้บอยคอตหนึ่งจนคนทั้งกองถ่ายไม่คุยกับหนึ่งทั้งเดือนก่อนจะปิดกล้อง"

"ฮา!"

ปฐวีร้องออกไปอย่างนึกไม่ออกว่าเขาจะไปทำอะไรอย่างนั้นได้อย่างไรในเมื่อเขาปลีกตัวมาอยู่เชียงรายเป็นปีๆ แล้ว

"ผมเนี่ยนะ เข้าใจผิดแล้วมั้ง"

"ไม่หรอก ก็..." น้ำหนึ่งเม้มริมฝีปากเหมือนไม่ชอบใจกับสิ่งที่จะพูดต่อไป "ก็แม่รสคนนี้นะ เป็นเพื่อนคนละเดียวกับแฟนเก่าพี่วีไม่ใช่หรืออย่ามาทำเป็นไม่รู้จักหน่อยเลย"

"ผมยังไม่ได้ออกว่าผมไม่รู้จักโซติรส แต่ผมไม่ได้เสียดเข้าไปใกล้เค้าเลยตั้งแต่เลิกกับแพรไป เอาจริงๆ ตอนคบกับแพรผมก็ว่าผมเคยพูดกับเค้าไม่เกินสองประโยคด้วยซ้ำ อย่าเพิ่งไปพูดถึงเรื่องบอยคอตอะไรนั่นเลย เบอร์โทรก็ไม่เคยมีหรอก"

นั่นเพราะโซติรสก็เป็นพวกลูกเศรษฐีที่ไปไหนก็ยื่นเช็ดคอตั่งบ่าอยู่ตลอดเวลาไม่ต่างจากน้ำหนึ่งเหมือนกัน เพียงแต่ไม่เลิศเท่า ไม่รวยเท่า และก็ไม่... ไม่สวยเท่าเท่านั้นเอง

"ไม่รู้ล่ะ หนึ่งมีหลักฐานก็แล้วกัน เดี่ยวจะเปิดให้ดู รับรองว่าพี่ต้องพูดไม่ออกแน่ แล้วเรื่องของพี่ที่มันแดงออกมาไม่ได้มีแค่นี้หรอกนะ เพราะพี่พีทไปรู้มาจากลุงทนายวิทย์ว่าคุณย่าเขียนพินัยกรรมยกบ้านกุหลาบขาว

บนดอยที่เชียงใหม่แถวที่ตีนอีกตั้งเป็นร้อยๆ ไร่ที่เชียงใหม่ให้พี่คนเดียว
ทั้งๆ ที่พี่รักไม่ได้เป็นญาติอะไรกับคุณย่าสักหน่อย"

ปฐวีได้ฟังก็ยิ่งงงเป็นไก่ตาแตก เพราะเท่าที่จำได้เขาไม่เคยพูดเรื่อง
ทรัพย์สินสมบัติอะไรกับคุณย่าบุษยาเลยสักครั้ง เมื่อไปเยี่ยมเยียนครั้งใดคุณย่า
มักจะพูดเรื่องหนังสือกับเขาเสียเป็นส่วนใหญ่ อาจจะมีบ้างที่เคยยกให้เขามา
สองสามเล่ม แต่มูลค่าของมันคงไม่เท่ารองเท้าสักข้างของน้ำหนึ่งเลยด้วยซ้ำ

"ผมไม่เคยขออะไรจากคุณย่า นอกจากขอซื้อหนังสือมือสองหายาก
ที่ท่านมีมาขายเท่านั้น แล้วมันก็ได้มากอะไรเลยสักนิดเดียว ถ้าไม่เชื่อ
จะไปถามคุณย่าเองเลยก็ได้"

พูดมาถึงตรงนี้ปฐวีก็ทำอะไรก็อย่างขึ้นมาได้ ทั้งยังเป็นความคิด
ที่ทำให้เรื่องสมบัติของคุณย่ายังไม่ชอบมาพากลขึ้นไปอีก

"อีกอย่างทำไมลุงทนายสุวิทย์ถึงได้ไปรู้รายละเอียดในพินัยกรรมของ
คุณย่าได้ มันต้องเป็นความลับจนกว่า..." ชายหนุ่มไม่เอ่ยถึงเรื่อง
ความเป็นความตายของคุณย่าจึงเลี่ยงใช้คำอื่นแทน "จะถึงเวลาของมัน
แล้วนี่อะไร รู้รายละเอียดขยับขยับไม่พอ ยังปากสว่างเอามาบอกใครต่อใครอีก
ถ้าคุณไม่รู้เข้ามีหวังได้ถูกปลดออกจากตำแหน่งทนายประจำตระกูลได้เลยนะ"

'คุณหล' ที่ปฐวีเอ่ยถึงคือปู่ของน้ำหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของคฤหาสน์นาราภัทร
อันแสนมั่งคั่งนั่นเอง

น้ำหนึ่งฟังปฐวีร่ายยาวจนจบก็ได้แต่เฝ้าริมฝีปากแน่นอย่างไม่รู้จะตอบ
ว่าอะไรดี

"ไม่รู้ละ หนึ่งได้ยินจากพี่พิทมาว่าพักหลังคุณย่าแก่มากแล้วจนชักจะ
หลงๆ พี่วีเลยฉวยโอกาสนี้ขอสมบัติ"

ปฐวีเผลอกำพวงมาลัยแน่นโดยไม่รู้ตัว และในพริบตาต่อมาเขาก็
ตัดสินใจจอดรถแอบเข้าข้างทาง แต่คงจะเร่งรีบไปหน่อยจึงมีเสียงบีบแตรไล่
จากรถคันหลังดังสนั่นจนน้ำหนึ่งต้องนั่งเกร็งอยู่บนเบาะด้วยความตกใจ

"พี่วีเกิดบ้าอะไรขึ้นมาล่ะ ขับรถดีๆ หน่อยไม่ได้หรือไง"

ปฐวีพยายามขมิให้ใจเย็นลงเมื่อหันไปเอ่ยกับหญิงสาวข้างกาย

"นี่คุณหนึ่งรู้ตัวหรือเปล่าว่าแต่ละอย่างที่พูดมานั้นนะ มันยิ่งกว่าเป็นการดูถูกผมซะอีก ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในสายตาของคุณหนึ่ง ผมจะเป็นคนเลวได้ถึงขนาดนั้น เสียแรงจริงๆ ที่ผมสู้สุดส่ำที่เป็นห่วงคุณหนึ่ง อดทนดูแลอย่างดีมาหลายปี เพราะเห็นว่าคุณหนึ่งเป็นหลานสาวคนเดียวของคุณย่า แต่คุณหนึ่งให้ค่าผมแค่นี้เอง"

แม้ว่าปฐวีอาจจะเป็นผู้ชายปากร้ายบ้าง แต่เขาไม่ใช่ผู้ชายอารมณ์ร้าย ดังนั้นเมื่อเห็นสีหน้าท่าทางไม่พอใจอย่างรุนแรงของชายหนุ่มเป็นครั้งแรก น้ำหนึ่งจึงซັกจะกลั้วขึ้นมา

"หนึ่งไม่ได้คิด พี่พีทต่างหากที่คิด แล้วก็เพราะหนึ่งเชื่อพี่พีท หนึ่งก็เลยมาหาพี่ถึงที่นี่ ตั้งใจจะทำให้คุณย่าเห็นว่าพี่วีนะไม่ได้ดีอย่างที่ คุณย่าคิด แล้วก็เอาคืนกับสิ่งที่พี่วีทำไว้ลับหลังหนึ่งด้วย!"

"ทำ? ทำอะไรไม่ทราบ"

"ก็ทุกอย่างที่ว่ามานั้นแหละ"

พอพูดจบน้ำหนึ่งก็ขอโทรศัพท์ของชายหนุ่มมาเปิดเพื่อค้นหาหลักฐานสำคัญมายืนยันกับปฐวี ซึ่งได้แก่ภาพที่บันทึกหน้าจอสื่อความแซ่ตรงระหว่าง ปฐวีกับโชติรสที่เธอเซฟไว้ในพื้นที่เก็บข้อมูลส่วนตัว

ตอนแรกที่ปฐวีได้เห็นก็อึ้งไปอย่างที่หญิงสาวคาดไว้จริงๆ แต่ไม่รู้ทำไมน้ำหนึ่งกลับไม่ได้พอใจหรือสาแแก่ใจอย่างที่ควรจะเป็น ตรงกันข้าม มันกลับเป็นความผิดหวังลึกๆ เสียด้วยซ้ำ

"นี่เล่นทำกันถึงขนาดนี้เลยหรอ"

ปฐวีไม่มริมีฝปากแน่นเมื่อได้อ่านข้อความที่ถูกสร้างขึ้นมาระหว่างเขา กับโชติรส เรื่องจะทำให้ทุกคนในกองเกลียดน้ำหนึ่ง จนน้ำหนึ่งทนไม่ไหว ไม่ยอมกลับมาถ่ายต่อให้เสร็จ พยายามมองหาอะไรก็ตามที่ผิดปกติจาก เรื่องโกหกพวกนี้เพื่อจะได้ยืนยันถึงความบริสุทธิ์ของตัวเอง

"ยอมรับมาเถอะว่าพี่วีทำจริงๆ"

น้ำเสียงผิดหวังที่อยู่ในส่วนลึกของหญิงสาวทำให้ปฐวีอดแปลกใจไม่ได้ เขานึกว่าน้ำหนึ่งจะพอใจในชัยชนะจอมปลอมของตัวเองเสียอีก

"เอาเถอะ ถึงผมจะพยายามยืนยันยังงี้คุณหนึ่งก็คงเชื่อรูปพวกนี้มากกว่าอยู่ดี ทั้งที่ผมไม่มีเบอร์ ไม่มีไลน์อะไรของโชติรสทั้งนั้น เปล่จ๋อ เดินผ่านหน้ากันเค้าอาจจะยังไม่รู้จักผมด้วยซ้ำไป ตอนเรียนมหา'ลัยด้วยกันคุณหนึ่งเองก็เห็นแล้วไม่ใช่หรอ"

"แต่เราไม่เจอกันตั้งสองปี อะไรๆ มันก็เปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้นแหละ"

"แต่ผมก็ยังนึกไม่ออกว่าถ้าผมทำ ผมจะได้อะไรจากเรื่องพวกนี้"

"ก็คงอยากสั่งสอนหนึ่ง เพื่อที่ว่าหนึ่งจะได้ไม่กล้าขัดขวางพี่วีเรื่องสมบัติของคุณย่านะสิ" น้ำหนึ่งรีบตอบทันควันเหมือนท่องมาไว้แล้ว

"คุณหนึ่งเชื่ออย่างนั้นจริงหรือ เอาจริงๆ นะ ผมไม่คิดว่าจะมีใครยอมหลงเชื่อเหตุผลที่โคตรจะเง่เงี้ยวพวกนี้ได้ ไม่รู้สึกบ้างหรือว่ามันฟังไม่ขึ้นนี้ไม่พอคุณหนึ่งยังยอมเล่นละครลิงตามพวกเขา หลักฐานก็ดูจะเมกเอาได้ง่ายๆ อีกต่างหาก"

"พี่วี!" น้ำหนึ่งแทบจะน้ำตาคลอเข้ากับคำพูดเจ็บแสบของปฐวี แม้แต่คนพูดเองก็ยังรู้สึกได้ว่าออกจะเกินไปสักหน่อย

"ไม่เง่เงี้ยวก็ได้ ผมแค่จะบอกว่ามันเป็นเหตุผลไม่มีน้ำหนักเท่าไรเหมือน... แต่ไปเรื่อยเพื่อให้คุณหนึ่งมาสร้างความเดือดร้อนให้ผมมากกว่า"

"นี่ก็ไม่ได้ดีกว่ากันนักหรอก เหมือนพี่ว่าหนึ่งโคตรเง่เงี้ยวนั่นแหละ"

เมื่อเป็นอย่างนั้นปฐวีเลยเลิกพูดแล้วขอให้น้ำหนึ่งเปิดหลักฐานที่ทำท่าว่าเชื่อนักเชื่อหนาขึ้นมาให้ใหม่ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็ยื่นหัวคิ้วแล้วพึมพำออกมาว่า "ต่อให้ข้อความในรูปนั้นมันจะสมจริงแค่ไหน แต่ที่มันไม่ใช่วิธีการพูดของผมสักนิด อย่างน้อยผมก็ไม่เคยใช้คำว่าหลานสาวย่าบุษ หรือเรียกคุณย่าว่าย่าบุษ"

คำว่า 'หลานสาวย่าบุษ' ที่เห็นอยู่ในบทสนทนามีเพียงจุดเดียว ขณะที่จุดอื่นคือคุณย่า ทำให้น้ำหนึ่งนิ่งอึ้งไปทันใด เพราะเธอรู้จักคนที่เรียกคุณย่า

อย่างนี้อยู่คนหนึ่ง

"นี่ไง ที่บอกว่าหลานสาวอายุบุงต้องโดนอย่างนี้เสียบ้าง ถึงจะรู้สึก"

เมื่อคดีพลิกผันจากหน้ามือไปเป็นหลังมือในพริบตา คนพูดไม่ออก จึงกลับกลายเป็นน้ำหนึ่งแทน

บ้าจริง! ทำไมเธอไม่ฉุฉุใจคิดบ้างว่าคำนี้มันเป็นคำที่ใครบางคนใช้อยู่หลายครั้ง แต่เป็นคำที่ปฐวีไม่เคยใช้เลยสักครั้ง

"พี่วีคงเตรียมเอาไว้เผื่อถูกจับได้ละสิ เลยวางแผนเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้า"

น้ำหนึ่งยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

"ถึงยังไงคุณหนึ่งก็คงไม่ยอมเชื่อผมสินะ ทั้งๆ ที่คำพูดพวกนี้มันไม่ใช่คำพูดของผมเลยสักนิด แล้วก็ไม่ใช่ธรรมชาติอีกต่างหาก แล้วอีกอย่างนะ ถ้าเกิดว่าคุณหนึ่งมั่นใจนักที่ผมผิด แล้วทำไมต้องวิ่งหนีหน้าตาตื่นออกมาจากบ้านผม ขอให้ผมพาหนีไปหาคุณย่า หรือว่านี่ก็เป็นส่วนหนึ่งในแผนอีกเหมือนกัน"

ไม่ใช่... น้ำหนึ่งตอบตัวเองได้ทันที ยิ่งกว่านั้นที่เธอหนีมาก็เพราะรู้สึกไม่ชอบมาพากลกับชายแปลกหน้าที่โผล่มาที่บ้านปฐวีด้วย

"แล้วนี่จะเอาไงต่อล่ะ ถึงยังงี้เราก็คงต้องไปตั้งหลักบ้านคุณย่ากันก่อนละนะ เพราะผมเองก็ยังไม่รู้ว่าคนพวกนั้นเป็นใคร หรือว่า...เป็นคนของคุณหนึ่ง เป็นส่วนหนึ่งในแผนเอาคืนผมด้วย?"

"ไม่ใช่" น้ำหนึ่งตอบออกไปได้ในที่สุด

"ถ้าอย่างนั้นเป็นพวกไหนกันล่ะ นี่ผมก็พยายามใจเย็นที่สุดแล้วนะ พยายามไม่โกรธเรื่องที่คุณหนึ่งคิดแหย่ กับผมสุดๆ แล้วด้วย"

"ก็ได้ๆ หนึ่งล้มเลิกแผนพวกนั้นแล้ว"

พอถึงคราวได้มานั่งถกเถียงกับปฐวี น้ำหนึ่งถึงเพิ่งฉุฉุใจคิดว่าสิ่งที่เธอทำลงไปมันช่างน่าสมเพชสินดี ถ้าไม่ใช่เพราะถูกพี่รัชกับคุณแม่พูดกรอกหูอยู่ทุกวันถึงเรื่องที่ว่าปฐวีกำลังฉวยโอกาสหวังจะอุปสมบทจากคุณย่าจึงพยายามหาทางบัตเธอออกไปให้พ้นทาง ถ้าไม่ใช่ไปหลงเชื่อว่าปฐวีร่วมมือ

กับศัตรูคู่แค้นอย่างโชติรสมากลั่นแกล้งเธอ เธอก็คงไม่หันามืดตาม้วยอมทำตามง่าย ๆ

หรือไม่อย่างนั้นเธอก็อาจจะอยากเอาชนะเขาด้วยวิธีการโกง อย่างเช่น ให้เขาต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เขาทำหรือไม่ได้ทำก็ช่าง ถึงได้กล้าทำลงไป

"แล้วแผนที่ว่าจะทำให้ผมเดือดร้อนนั้นมันคืออะไรกันแน่ บอกผมหน่อยได้ไหม"

"จัดฉากว่าพี่วัลลภพาตัวหนึ่งมาทำมิติมิร้ายนะสิ"

"อะไรนะ!"

น้ำหนึ่งได้แต่กัดริมฝีปาก ไม่กล้าหันไปสบตากับปฐวีที่กำลังจ้องเธออย่างไม่อยากจะทำกับสิ่งที่ได้ยิน

"ผมเนี่ยนะ จะทำมิติมิร้ายคุณหนึ่ง"

"แต่หนึ่งไม่รู้เลยว่าพี่พีทจะเล่นเลยเถิดไปถึงตำรวจ เราแค่ตกลงกันว่า จะพาคุณยามาดูให้เห็นกับตาว่าพี่วัลลภขังหนึ่งเอาไว้ในบ้าน เพื่อ...เพื่อเรื่องอะไรอย่างนั้น"

น้ำหนึ่งจำได้ว่านอกจากตำรวจแล้วยังมีชายฉกรรจ์หน้าตาน่ากลัวอีกสองคนด้วย ความรู้สึกไม่ไว้วางใจทั้งหลายทำให้หญิงสาวตัดสินใจหนีออกมาจากบ้านโดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลย แม้แต่โทรศัพท์มือถือหรือกระเป๋าตังค์

"ถ้าอย่างนั้น ไอ้หนุ่มคลั่งรักที่ผมเห็นในข่าวก็..."

หญิงสาวไม่ตอบ นอกจากน้ำตาที่ไหลออกมาด้วยความเจ็บใจ เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นทำให้เธอคิดได้อย่างเดียวว่าอาจจะถูกลูกพี่ลูกน้องอย่างพีรัชหลอกใช้

"ตอนนี้ชื่อเสียงหนึ่งคงปนปีไม่มีเหลืออีกแล้ว"

"แล้วผมล่ะ ป่านนี้คนเขาไม่คิดว่าผมมันเป็นไอ้โรคจิตกันทั่วบ้านทั่วเมืองแล้วหรือ ถ้าผมโดนคดีนี้เข้าคุกเห็นๆ เลยนะ"

ถึงแม้จะรับปากไปแล้ว แต่ปฐวีก็อดโมโหไม่ได้อยู่ที่ถูกน้ำหนึ่งทำให้

กลายเป็นไอโรครจิตไปโดยไม่รู้ตัว

"หนึ่งไม่รู้! ไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีแล้ว พอใจไหม!"

น้ำหนึ่งยกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น ทุกครั้งที่ปฐวีพาตัวเองออกห่างจากชีวิตของเธอไป มันก็มักจะทำให้เธอรู้สึกเหมือนลึกลับซอว์ ส่วนสำคัญของชีวิตหลุดหายไป บ่อยครั้งที่น้ำหนึ่งรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่คนเดียวในโลก รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ว่าจะคิดจะทำอะไรก็ผิดพลาดไปหมด

น้ำหนึ่งเพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนี้เองว่าที่ผ่านม เธอพึ่งพาปฐวีมากแค่ไหน และจนถึงตอนนี้ก็ยังอยากได้เขากลับคืนมาเหมือนอย่างที่เคยเป็น

ภาพนั้นทำให้อารมณ์เดือดดาลของปฐวีจางหายไปในพริบตา พอซักจะทำอะไรไม่ถูกก็เลยเอ้อมมือไปจับป่าหญิงสาวไว้แล้วบีบเบาๆ

"เอาเถอะ ไว้ค่อยว่ากันทีหลังก็ได้ ตอนนี้เราคงต้องรีบไปหาคุณย่าก่อน คุณหนึ่งอย่าร้องไห้เลยนะ"

ปฐวีตัดสินใจขับรถออกไปบนท้องถนนอีกครั้งท่ามกลางแสงตะวันที่กำลังอ่อนจางลงทุกขณะ ระหว่างทางก็ได้แต่เหลือบมองน้ำหนึ่งนั่งร้องไห้กระซิกอยู่บนเบาะนั่งข้างๆ อย่างไม่รู้จะปลอบอย่างไรดี และบรรยากาศนำอึดอัดเช่นนั้นก็นำเนินต่อไปจวบจนพามีตสนิท...

บทที่ 5 กันชน

น้ำหนึ่งยอมเปิดปากขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปิดหน้าร้องไห้จนตาบวมไปเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ขณะปฐวีกำลังขับรถขึ้นไปตามถนนสวนเลนบนทางลาดชันของขุนเขาซึ่งเป็นถนนมุ่งหน้าสู่บ้านของคุณย่าบุษยา

"ค่อยๆ ขับนะพี่วี มีต้อออกอย่างนี้เห็นอะไรไม่ชัดเลย"

ปฐวีค่อยโล่งใจขึ้นมาหน่อยเมื่อได้ยินน้ำเสียงเป็นปกติของหญิงสาวข้างกาย ถึงแม้จะฟังดูอู้อี้ไปหน่อยก็ตาม

"ไม่ต้องห่วงหรอก ผมเคยมาหลายครั้งแล้ว"

"พี่วีไม่โกรธแล้วหรือ"

ชายหนุ่มส่ายหน้าแทนคำตอบ น้ำหนึ่งเห็นเขาก็เลยหันมาเสียขึ้นมาอีก

"เดี๋ยวๆ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด" ปฐวีรีบยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบก เพราะอีกข้างต้องจับพวงมาลัยเอาไว้ "ที่ผมจะบอกคือผมหายโกรธไม่ได้ เพราะผมไม่มีสิทธิ์จะโกรธแต่แรกแล้วต่างหาก ก็คุณหนึ่งให้ผมรับปากเองไม่ใช่หรือว่าถ้าเล่าให้ฟังแล้วผมห้ามโกรธ"

"แต่พี่ก็เหมือนจะโกรธอยู่ดีนั่นแหละ ไม่ต้องมาทำเป็นพูดให้ตัวเองดูดีหรอก"

มีเสียงหัวเราะเบาๆ จากปฐวี "เอ้า เอาไงแน่ จะให้โกรธได้หรือไม่ได้"

"ก็ของมันห้ามไม่ได้ไม่ใช่เธอ"

"รู้อย่างนี้แล้วยังจะให้ผมรับปากอีก"

"ก็หนึ่งไม่ยอมให้พี่วีโกรธนี้ หรือถ้าพี่อยากโกรธก็ทำได้ไม่เต็มที"

"เออจ ช่างมันเถอะ เอาเป็นว่าตอนนี้ผมไม่โกรธแล้วก็ได้ แต่ผมอยากให้คุณหนึ่งเล่าเรื่องทุกอย่างให้ผมฟังอีกครั้ง คราวนี้ขอแบบละเอียดเลยนะ"

"ไหนว่ามันเป็นเหตุผลโคตรเง่าเง่า พี่วีจะอยากรู้ไปทำไม"

ปฐวีถือนหายใจออกมาอย่างระอา น้ำหนึ่งก็ยังคงเป็นน้ำหนึ่งวันยังค่ำ พุดจากกันตึ่ง ได้ไม่กี่ประโยคก็ต้องกลับมาตีรวนใส่เขาทุกที

"ก็เพราะมันโคตรเง่าเง่านี่เง่า ถึงได้อยากรู้ว่าใครมันเป็นคนต้นคิด แต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่ผมก็แล้วกัน"

"ฮึ!" น้ำหนึ่งทำเสียงขึ้นจุก "ยังเง่าพี่วีก็ยังไม่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองได้ไม่เต็มร้อยหรอก"

"แต่คุณหนึ่งก็เลือกมากับผมแล้วนะ ไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ เกิดเปลี่ยนใจคิดว่าที่ทำอยู่มันเง่าเง่าดีหรือ"

"พี่วี!"

"เออจ ผมไม่ว่าแล้วก็ได้ ไม่เล่าก็ไม่เล่า ชี้เกียจจะมาทะเลาะกันใหม่อีก"

น้ำหนึ่งกัดริมฝีปากกลางอย่างไม่สบอารมณ์ แต่เพียงครู่เดียวก็ยอมอ่อนข้อให้ชายหนุ่มอีกครั้ง

"เอาไว้ไปถึงบ้านคุณย่าก่อนได้ไหม ตอนนี้มันเครียดไปหมดจนหนึ่งเริ่มปวดหัวแล้ว อีกอย่างก็จะได้เล่าให้ฟังกันทีเดียวเลย แต่...ก็ไม่แน่หรอก บางทีคุณย่าอาจจะรู้เรื่องแล้วก็ได้"

น้ำหนึ่งในตอนนี้ดูอับแสงไม่เปล่งประกายอย่างที่ปฐวีเคยเห็น คงเพราะกลัวถูกคุณย่าขยาดูกใหญ่กับเรื่องที่ได้เกิดขึ้น และอาจกำลังสับสนกับสิ่งที่ได้ทำลงไปด้วยอีกอย่างหนึ่ง

"ไม่เป็นไร ผมก็อยู่ด้วยทั้งคน"

"ใช่สิ พี่จะกลัวอะไรละ ถ้าหนึ่งยอมรับว่าหนึ่งผิด พี่ก็ต้องกลายเป็น

คนที่น่าเห็นใจขึ้นมาอยู่แล้ว"

ปฐวีฟังแล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาอีกครั้งอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ ไม่เคยคุยกับใครแล้วรู้สึกเหนื่อยเท่ากับน้ำหนึ่งมาก่อนเลย

"ผมพูดนี้ก็เพราะอยากให้คุณหนึ่งสบายใจว่าถึงคุณหนึ่งจะโดนดูแต่ก็ยังมีผมไปเป็นกันชนอยู่ทั้งคน ไม่ดีหรอกครับ"

คำว่า 'กันชน' ทำให้น้ำหนึ่งผลอนึกย้อนไปถึงความทรงจำเมื่อนานมาแล้วโดยไม่ตั้งใจ

มันเป็นตอนที่เธอยังมีปฐวีอยู่เป็นเพื่อนในบ้านหลังใหญ่ของคุณย่า เป็นใครสักคนที่เธอสามารถเรียกหาได้ทุกเมื่อตามต้องการ

'พีวี ห้ามหนีนะ กลับมาเดี๋ยวนี้!'

เด็กหญิงไว้ผมเปียสองข้างร้องเรียกไม่หยุดเมื่อสุดสัปดาห์ตามหาเพื่อนเล่นจนเจอ หลังจากเขาแอบไปนอนอ่านหนังสือเล่มใหม่เอี่ยมจากคุณย่าโดยไม่ยอมให้เธอได้อ่านก่อน

เนื่องจากมัวแต่จ้องอยู่กับแผ่นหลังของเด็กชายที่วิ่งลัดเลาะไปตามทางเดินเล็กๆ ระหว่างสวนกุหลาบขาวอย่างคล่องแคล่ว น้ำหนึ่งจึงโดนหนามเกี่ยวกระโปรงจนหกล้มกันจ้าเข้ากับพื้น ก่อนจะตามมาด้วยเสียงดังสวบสาบของต้นกุหลาบที่ถูกดึงร่วงตามลงมา

'อ๊อ...'

เสียงสีเทาที่กำลังวิ่งนำอยู่ของเด็กชายชะงักลงในทันใด เมื่อเขาหันกลับไปมองก็พบว่าพุ่มกุหลาบสุดรักสุดหวงของคุณย่าล้มลงเป็นหย่อมใหญ่ ทั้งยังมีเสียงร้องไห้กระซิกๆ ของน้ำหนึ่งที่นั่งแปะอยู่ตรงนั้น

'คุณหนึ่ง'

ปฐวีวิ่งย้อนกลับมาดูก็เห็นหัวเขาของน้ำหนึ่งเป็นรอยถลอกและมีเลือดซึมออกมา ชูกระโปรงสีฟ้าใหม่เอี่ยมของเธอยับยู่ยี่และเต็มไปด้วยเศษดินเศษหญ้า

'เจ็บไหม ผมบอกแล้วไงว่าคุณหนึ่งวิ่งตามไม่ทันหรอก'

'พี่วีไม่รอหนึ่งนี่นา'

น้ำหนึ่งปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้น ทั้งแสบแผลที่หัวเข่า ทั้งนึก
เสียดายชุดว่าเพิ่งใส่วันแรกก็ขาดเสียแล้ว

ครั้นเมื่อปฐวีเห็นว่าตอนนี้ต้นกุหลาบขาวของคุณย่าตกอยู่ในสภาพ
ยับเยินไม่ต่างจากน้ำหนึ่ง เขาก็ถึงกับหน้าถอดสี จึงได้แต่ยืนนิ่งค้างอย่าง
ทำอะไรไม่ถูกอยู่ตรงนั้น

'เป็นอะไรไปหนึ่ง ร้องลั่นไปถึงระเบียบตรงนั้นเลย'

คุณย่าบุษยาถึงเดินกึ่งวิ่งลงมาจับจุดเกิดเหตุ พอเห็นว่าเด็กสองคน
เล่นซนกันขนาดไหนจากหลักฐานตรงหน้า ก็คือขมวดเข้าหากันทันที
น้ำหนึ่งเห็นดังนั้นจึงรีบเข้าไปหลบหลังปฐวีพร้อมกับจับเสื้อเขาไว้แน่น
เพราะรู้ว่าคุณย่าทั้งรักทั้งหวงต้นกุหลาบขาวในสวนตรงนี้แค่ไหน

'ไหน มาอธิบายให้ย่าฟังซิว่าเกิดอะไรขึ้น'

เสียงสะอื้นฮักของเด็กหญิงทำให้ปฐวีตัดสินใจบอกไปว่าเขาเป็นต้นเหตุ
ที่ทำให้ต้นกุหลาบของคุณย่าเสียหายเอง ถึงที่จริงมันเป็นเพราะน้ำหนึ่ง
วิ่งฝ่าตามเขามาไม่ดูตาม้าตาเรือ แต่ถ้าเขายอมให้น้ำหนึ่งอ่านหนังสือเล่มนั้น
ก่อนแต่แรก เรื่องนี้ก็คงไม่เกิด

'ผมจะช่วยตาจบปลูกใหม่ให้คุณย่าเองครับ แล้วก็ดูแลจนกว่ามัน
ออกดอกใหม่เป็นการชดเชย'

เมื่อเห็นเด็กชายยึดดอกบอกด้วยสีหน้ามุ่งมั่น หญิงชราก็ได้แต่มอง
อย่างอ่อนนอกอ่อนใจ

'เอาเถอะ ถ้าวิกัลล่าทำแล้วล้ารับได้แบบนี้' คุณย่าบุษยาชะโงกหน้า
ไปมองน้ำหนึ่งเป็นพิเศษ ทว่าเด็กหญิงก็เอาแต่หลบอยู่หลังปฐวีเหมือนเดิม
'ย่าก็จะไม่ลงโทษอะไร แต่วีต้องทำตามทีบอกจริงๆว่าจะดูแลมันจนกว่า
จะออกดอกหนึ่งก็ด้วย'

พอได้ยินคุณย่าบอกว่าจะไม่ลงโทษ น้ำหนึ่งก็รีบเช็ดน้ำตาแล้วยอม

โผล่หน้าไปมองในที่สุด

'หนึ่งเจ็บจังเลยคะ คุณย่าขา...หัวเข่าก็แทบไปหมด'

'เจ็บแล้วก็ต้องรู้จักจำนะ ทีหลังอย่าชนอีก แล้วก็ต้องมาช่วยพี่เขาดูแล
ต้นกุหลาบให้ยาทุกวันด้วย'

'คะ คุณย่า' น้ำหนึ่งอ้อมแอ้มตอบ

แม้ช่วงเวลาตอนที่เธอและเขายังเป็นเด็กจะผ่านไปเนิ่นนานแล้ว
ทว่าปฐวีก็ยังคงเป็นคนโปรดของคุณย่าไม่เคยเปลี่ยน เหมือนกับที่น้ำหนึ่ง
มักใช้เขาเป็นกันชนเมื่อทำผิดเสมอ

นี่เองกรรมที่เป็นสาเหตุทำให้น้ำหนึ่งรู้สึกคุ้นเคยกับแผ่นหลังของปฐวี
มากกว่าอย่างอื่นทั้งหมด เพราะเธอมักจะหลบอยู่หลังเขาเมื่อเธอกำลัง
รู้สึกกลัวกับอะไรก็ตาม

ทว่าปฐวีก็ไม่อาจเป็นกันชนให้เธอไปได้ตลอด เมื่อมีเหตุให้น้ำหนึ่ง
ต้องถูกส่งตัวกลับไปอยู่กุหลาบสนนาราภิทรอย่างถาวรตอนอายุสิบสี่ ไปเข้า
โรงเรียนใหม่ ปรับตัวกับสถานที่ใหม่ๆ โดยไม่มีปฐวีเป็นที่พึ่งอีก มันอาจ
เป็นช่วงเวลานั้นเองที่ทำให้เธอเริ่มหันมาสนใจเปลี่ยนแปลงตัวเอง และ
สลัดคราบของลูกเบ็ดน้อยออกไปอย่างสิ้นเชิง

ถึงแม้จะต้องห่างเหินกันไปเพราะอยู่คนละที่ แต่การได้เจอหน้าปฐวี
ที่บ้านคุณย่าบุษยาในทุกปีเดือนก็มักจะทำให้เธอได้กลับไปสู่ความคุ้นเคย
อย่างในวันวานเสมอ นั่นอาจเป็นเพราะไม่ว่าจะพบกันอีกกี่ครั้ง เขาก็ยังคง
เป็นปฐวีที่เธอรู้จักมาก่อนชีวิต

ด้วยความทรงจำมากมายเหล่านั้น...ในส่วนลึกสุดของหัวใจน้ำหนึ่ง
จึงยังคงมีเงาของปฐวีทาบทัບอยู่เสมอ และไม่ว่าเธอจะอยากหลบมันออกไป
เพียงไรก็ไม่เคยทำได้สำเร็จเลยสักครั้ง

"เหมือนสมัยที่เรายังเป็นเด็กใจ"

คำพูดของชายหนุ่มที่แสดงให้เห็นว่าเขาเองก็ยังจำเรื่องราวสมัยเด็กได้

ทำให้น้ำหนึ่งต้องหันไปมองในทันใด แต่แล้วความปลาบปล้อมทั้งหลาย ก็มีอันต้องสลายหายไปเมื่อได้ยินประโยคต่อมาของเขา

"ตอนนั้นผมต้องตกเป็นทาสของคุณหนึ่งอยู่ในบ้านคุณย่าซะหลายปีเลย"

"พี่จะพูดประโยคนี้แถมอีกทำไมเนี่ย กำลังจะต้อยอยู่แล้วเชียว"

ปฐวีก็กลับหัวเราะออกมาอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องจริงจัง "อ้าว ก็ผมเล่นโดนคุณหนึ่งโขกสับซะขนาดนั้น ไม่ให้เรียกว่าทาสก็ใกล้เคียงล่ะครับ"

"เซอะ! ก็ใครใช้ให้พี่เป็นคนโปรดของคุณย่าล่ะ ไม่ว่าพี่จะทำอะไร คุณย่าก็เห็นว่าดีไปซะหมด"

"คุณหนึ่งจะมาจิจฉาอะไรกับเรื่องแค่นี้ล่ะครับ ถึงผมจะเป็นคนโปรดแค่นั้น ยังไงผมก็ไม่มีวันเป็นหลานของคุณย่าไปได้ คุณย่าก็แค่เอ็นดูผมสงสารผม แต่ไม่มีทางจะรักไปกว่าหลานสาวคนเดียวของท่านอย่างคุณหนึ่งหรอก แล้วผมก็ไม่เชื่อเรื่องสมบัติอะไรนั่นด้วย ถ้าคุณย่าจะยกบ้านหลังนั้นให้ใครสักคน ผมเชื่อว่าท่านคงนึกถึงคุณหนึ่งเป็นคนแรก"

ปฐวีนึกว่าคำพูดดีๆ ที่เขาอุตส่าห์เค้นออกมาอย่างสุดความสามารถ ในเวลานี้จะทำให้น้ำหนึ่งรู้สึกดีขึ้น แต่มันกลับทำให้หญิงสาวร้องไห้โฮออกมาเสียอย่างนั้น

"ร้องให้ทำไมล่ะคุณหนึ่ง ผมก็ว่าผมพูดดีด้วยสุดชีวิตแล้วนะ"

"เพราะพี่พูดดีเกินไปนะสิ"

น้ำหนึ่งตอบเสียงเครือ เธอไม่น่ากลับมายุ่งวุ่นวายกับปฐวีตั้งแต่แรกเลย ไม่น่ามาเลยจริงๆ

"อ้าว ดีเกินไปก็ผิดอีก อย่างนี้พูดไม่ดีก็คุ้มกว่าสิ เพราะมันพูดง่ายกว่าเยอะ"

"พี่วี!" น้ำหนึ่งเอื้อมมือไปตีแขนปฐวีจนสุดแรง

"โธ้ย! หยุดตีผมก่อนคุณหนึ่ง ผมขบ برد อยู่ นะ เมื่อไปถึงทางโค้งหักศอกพอดีด้วย"

คำเตือนของปฐวีทำให้น้ำหนึ่งต้องกลับมาล้างหน้าตาออกจากใบหน้าอย่างเงียบๆ เมื่อหันไปมองก็พบว่าเขากำลังเหลือบมองมาทางนี้พอดี

"ยังใจผมก็ไม่คิดจะพูดไม่ดีกับคุณหนึ่งจริงๆ หรือก คนเราผิดพลาดกันได้ผมไม่โกรธ ผมจะช่วยพูดแก้ตัวกับคุณอย่าให้เองว่าเราแค่แก้งกันเล่นแต่มันเลยเถิดไปไกล อย่างนี้ดีไหม"

น้ำหนึ่งได้แต่พยักหน้าทั้งน้ำตา เธอไม่ได้ร้องไห้เพราะไม่พอใจคำพูดเขา แต่เธอเสียใจที่ปล่อยให้ทิฐิ ปล่อยให้ความโง่เขลามาบดบังสิ่งที่เธอควรจะมีมองเห็นและคิดได้แต่แรก

ถ้าเพียงแต่เธอจะไม่โกรธฝังใจกับเรื่องที่ปฐวีวิ่งล้าก้าวออกไปจากชีวิตของเธออย่างอวดดี ไม่เอาแต่โทษที่เขาไม่ยอมทำตามในสิ่งที่เธอต้องการทำให้เธอต้องโดดเดี่ยวอยู่เพียงลำพังในต่างแดน เธอก็คงจะไม่คิดกลับมาหาเขาในวันนี้

ทำไมกันนะ ทำไมปฐวีถึงยังเหมือนเดิม ทำไมเขาไม่เปลี่ยนไปเป็นผู้ชายเห็นแก่เงินอย่างที่เธออยากให้เป็น ทำไมเขาไม่เป็นคนดีให้มันน้อยกว่านี้ ทำไมเขาถึงไม่ทำให้เธอเกลียดชังหน้าเขาได้จริงๆ เสียที

ประตูรั้วหน้าทางเข้าบ้านคุณย่าบุษยาปิดสนิท และแม้ว่าปฐวีจะโทรศัพท์ต้อไปหลายครั้งก็ไม่มีคนรับสายแต่อย่างใด ชายหนุ่มเหลือบมองดูนาฬิกาที่หน้าคอนโซลรถก็พบว่าเพิ่งจะหกโมงเย็นเท่านั้นเอง แต่คงเพราะเป็นฤดูหนาวฟ้าก็เลยมืดเร็วจนทำให้ดูเหมือนค่านานนั้น

"คุณย่าไม่รับเลยหรือ นี่เรารอตั้งสิบห้านาทีแล้วนะ" น้ำหนึ่งถามอย่างร้อนรน

"ไม่เลย แปลกมาก...ผมเคยมาทำธุระที่เชียงใหม่แล้วแวะมาหา โดยไม่ได้บอกล่วงหน้าตั้งหลายรอบ ก็เห็นคุณย่าอยู่บ้านทุกครั้ง"

น้ำหนึ่งนิ่งไปอย่างครุ่นคิด พยายามนึกว่าช่วงนี้คุณย่ามีธุระสำคัญต้องไปทำที่ไหนหรือไม่ ระหว่างนั้นก็มิเงาของใครหรืออะไรบางอย่างทาบทับ

เข้ามาบนกระजरถฝั่งที่เธอนั่ง จึงอดหันไปมองไม่ได้

หญิงสาวเกือบจะกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อเห็นใบหน้ามึงทิ้ง
ที่กำลังแนบชิดอยู่กับกระजरถ ก่อนจะถูกผลักเซออกไปโดยมืออวบอูมของ
หญิงวัยทองในไม่กี่อึดใจต่อมา

"ป้ายวง!"

น้ำหนึ่งรีบลดกระजरถลงในทันใด

"คุณหนึ่ง..."

ยวงแก้วเลิกคิ้วขึ้นด้วยความตกใจเมื่ออยู่ๆ น้ำหนึ่งก็กลับมาที่นี่อีกครั้ง
โดยไม่ได้บอกล่วงหน้า หญิงวัยกลางคนผู้นี้เป็นแม่บ้านประจำบ้านของ
คุณย่าบุษยามานานตั้งแต่ น้ำหนึ่งจำความได้ แต่พอเธอเริ่มไม่ค่อยได้มา
เยี่ยมคุณย่าก็เลยพลอยเหินห่างกับคนบ้านนี้ไปโดยปริยาย

"ทำไมพี่วิโทรไปถึงไม่มีใครรับเลยละ หายไปไหนกันหมด"

"อ้อ...คุณนายไม่อยู่บ้านค่ะ เธอไปเที่ยวยุโรปกับเพื่อน น่าจะอีกเป็น
อาทิตย์กว่าจะกลับ"

'คุณนาย' เป็นคำที่ยวงแก้วใช้เรียกคุณย่าบุษยามาตลอดหลายสิบปี
นับตั้งแต่เข้ามาเป็นแม่บ้านให้อีกฝ่าย

"คุณย่าไปเที่ยวยุโรป" น้ำหนึ่งทวนคำพูดของอีกฝ่าย "ตอนนี้เนี่ยนะคะ"

ยวงแก้วพยักหน้ารับอย่างแค้นๆ ก่อนจะตัดบทด้วยการขอให้ช่วยพา
นักเขียนชายวัยกลางคนที่เอาหน้ามาแปะกับกระजरถเมื่อครู่กลับบ้านหน่อย
เพราะตอนนี้อีกฝ่ายอยู่ในสภาพไม่มั่นคงนักจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ในตัว

น้ำหนึ่งทำท่าจะเอ่ยปากแย้งเพราะยังค้างคาใจกับการที่อยู่ๆ คุณย่า
บุษยาก็ไปต่างประเทศโดยไม่บอกกล่าวสักนิด แต่ปฐวีก็ยื่นหน้ามาพูดแทรก
เสียก่อนว่า

"แล้วนั่นทำไมออรรถถึงได้เมาแอ้ขนาดนั้นได้ล่ะครับ ปกติผมไม่เคย
เห็นดื่มเยอะอย่างนี้เลยนี่"

"ก็..." ยวงแก้วอีกอึก ท่าทางกระสับกระส่าย "ไปดื่มกับเพื่อนสมัยเรียน

มานะ ยังไงช่วยพาขึ้นรถก่อนเถอะ ไว้ค่อยไปถามกันทีหลัง ป้าหนักจะแย่แล้ว"

ปฐวีจึงเปิดประตูลงจากรถไปช่วยพารรถขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง เสรีจรีบร้อยก็รีบขับรถเลี้ยวออกไปจากหน้ารั้วเพื่อตรงไปบ้านของอรรถ ซึ่งอยู่เลยไปอีกราวเจ็ดร้อยเมตรเท่านั้น แม้ระหว่างนั้นน้ำหนึ่งจะเอาแต่ย่นหัวคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกไปอย่างที่ยากจะทำ คงเพราะกำลังรู้สึกใจไม่ดีหลังจากเพิ่งพบว่าที่เพิ่งสุดท้ายอย่างคุณย่าจะไม่อยู่นานนับสัปดาห์ แต่อย่างน้อยก็ยังดีที่มีญาติผู้ใหญ่อย่างอรรถอยู่คนหนึ่ง ถึงแม้ตอนนี้... จะเมาอยู่ที่ตาม

บ้านก่ออิฐสองชั้นของอรรถใหญ่กว่าบ้านของปฐวีถึงสองเท่าแต่กลับมีอรรถอาศัยอยู่เพียงลำพัง นอกจากชายวัยกลางคนจะมีอาชีพเป็นนักเขียนเช่นเดียวกับคุณย่าบุษยาแล้ว เขายังเป็นลูกชายคนเดียวของพี่สาวคุณย่าบุษยาอีกต่างหาก จึงมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพ่อของน้ำหนึ่งไปโดยปริยาย แต่เนื่องจากพ่อแม่ของอรรถเสียชีวิตไปหมดแล้ว ส่วนชีวิตแต่งงานก็ล้มเหลวไม่เป็นท่า อรรถจึงต้องอยู่ตัวคนเดียวเรื่อยมา

ข้อเสียใหญ่ๆ ของอรรถยังมีอีกอย่างหนึ่ง นั่นก็คือเขามักจะสมองเล่นชนิดเขียนงานได้เป็นวันเป็นคืนต่อเนื่องไม่มีหยุดเมื่อได้รับแอลกอฮอล์เข้าสู่ร่างกาย ตอนนี่จึงต้องทนทุกข์ทรมานด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังอย่างช่วยไม่ได้ "อรรถนี่ก็หัวดีต่อเอาจริงๆ เลย แก่จนปฐวีนี้ยังไม่เลิกดื่มอีก นี่ยอบกนะคะว่าเมาแล้วเดินจากบ้านตัวเองไปจนเกือบถึงหน้าบ้านคุณย่าเลยนะ"

น้ำหนึ่งเปิดปากทันทีที่ยอบตัวลงนั่งบนชุดเก้าอี้บุหนังสือน้ำตาลในห้องรับแขก พลางนินหัวหน้าเมื่อได้กลิ่นแอลกอฮอล์ลุ้งออกมาจากลมหายใจของเจ้าของบ้าน

ปฐวีเดินไปเปิดตู้เย็นเทน้ำใส่แก้วมาวางให้อรรถดื่มรากับเป็นเจ้าของบ้านเสียเอง

"นั่นสิครับ ยิ่งไงก็น่าจะห่วงสุขภาพตัวเองบ้าง"

อรรถเพียงแต่หัวเราะอย่างไม่เอาใจใส่ เมื่อหลายปีก่อนเขาเพิ่งประกาศกร้าวต่อหน้าผู้หู่งใยรอบข้างว่าไม่เคยนึกเสียตายที่จะต้องแลกพรสวรรค์การเขียนหนังสือกับสุขภาพในบั้นปลายของชีวิต

"แล้ว... นึกยังงายมาที่วันนี้พอดีล่ะ"

นักเขียนหนุ่มใหญ่เปลี่ยนประเด็นไปพูดเรื่องอื่นแทน ท่าทางระดับความเมาของเขาในวันนี้ยังไม่ถึงขั้นสุด จึงยังพูดจากรู้เรื่องดีอยู่ ทว่าเสียงก็ยังไม่วายอ้อแอ้เหมือนคนเมาอยู่นั่นเอง

ปฐวีกับน้ำหนึ่งหันมองหน้ากันในทันใด โดยเฉพาะคนมีชนกติดหลังอย่างน้ำหนึ่งที่พยายามส่งสายตาดำไปย้ให้ชายหนุ่มเป็นคนเปิดเรื่องก่อน

อรรถเสยผมที่แซมสลับด้วยผมหงอกเกือบครึ่งหัวออกไปให้พันใบหน้า

"ตกลงครายจะเล่า"

"คุณหนึ่งนั่นแหละเล่า ผมไม่มีอะไรจะเล่าหรอก"

ปฐวีรีบพูดขึ้นก่อนอย่างเบ็ดเสร็จ แต่อันที่จริงมันก็ควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะเขาเองก็เชื่อว่าจ้รู้เรื่องรู้ราวอะไรมาหนัก

"ไหนใครเพิ่งบอกว่าจะช่วยพูดกับคุณย่าให้ ไมทันไรก็เอาตัวรอดไปก่อนซะแล้ว"

"ผมไม่ได้บอกว่าจะเล่า ผมบอกว่าจะช่วยพูดเสริมให้เรื่องมันซอฟต์ลงเท่านั้นเอง แล้วนี่คนฟังก็เป็นอรรถไม่ใช่คุณย่า ยิ่งไงก็ไม่ดูคุณหนึ่งอยู่แล้ว"

ปฐวีพูดได้ตรงเผงจนไม่มีใครกล้าแย้ง โดยเฉพาะเจ้าตัวอย่างอรรถ นั่นเพราะทุกคนต่างรู้ดีว่าอรรถรักน้ำหนึ่งเหมือนเป็นลูกสาวของคนหนึ่ง ซึ่งนอกจากเหตุผลเรื่องเป็นญาติกันแล้ว คุณย่าบุษยายังได้เล่าให้ปฐวีฟังเพิ่มเติมอีกอย่างว่าน้ำหนึ่งในวัยเด็กทำให้อรรถนึกถึงลูกสาวของตัวเองที่ไม่เคยมีโอกาสได้ดูแล

วันนั้น... คุณย่าบุษยาเริ่มต้นเล่าด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจว่าเรื่องน่าเศร้าที่มันเกิดขึ้นนี้ ถ้าจะมีใครสักคนผิดก็คงมีแต่อรรถคนเดียว เพราะตอนยังหนุ่ม

เขามุ่งมั่นกับการเป็นนักเขียนอย่างจริงจังจนไม่มีเวลาให้กับลูกและภรรยา ไหนจะตีพิมพ์เล่มเกือบทุกวันอีกต่างหาก

สุดท้ายเมื่อทนนไม่ไหว ภรรยาที่ตัดสินใจขอหย่ากับอรรถ วันนั้นเองที่นักเขียนหนุ่มใหญ่ได้สำนึกว่าตัวเองทำอะไรพลาดไป และแม้ว่าจะพยายามชดเชยเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เพราะช่วงเวลาที่อรรถควรจะใช้สร้างความรัก ความผูกพันกับลูกสาวและภรรยาให้แน่นแฟ้นได้โดยบินจากไปแล้วอย่างสิ้นเชิง เหลือไว้แต่ความห่างเหินที่ไม่อาจขจัดมันออกไปได้เลย

อีกหลายปีต่อมาภรรยาของอรรถก็แต่งงานใหม่ มีครอบครัวที่อบอุ่น และลูกสาวของเขาเองก็ดูเข้ากันได้ดีกับพ่อเลี้ยงด้วย คุณย่าบุษยาบอกว่า ยังจำได้แม่นถึงความดีใจของอรรถตอนลูกสาวมาเชิญไปร่วมงานแต่งงานด้วยตัวเอง

ถึงแม้ว่าลูกสาวของอรรถจะต้อนรับเป็นอย่างดีเมื่อเห็นพ่อบังเกิดเกล้า โผล่หน้าไปร่วมงาน ทว่าช่องว่างระหว่างความสัมพันธ์ที่ไม่อาจเติมเต็ม ก็ทำให้อรรถรู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นคนนอกอย่างน่าเศร้า

เรียกได้ว่าชายวัยกลางคนผู้นี้ล้มเหลวในทุกๆ ด้านของชีวิต ยกเว้นก็แต่อาชีพนักเขียนเท่านั้น

ตั้งนั้นการที่อรรถได้เห็นน้ำหนึ่งนัยเดียวกันกับลูกสาวก่อนที่เขาจะหย่ากับภรรยา จึงไปกระทบกับความรู้สึกอ่อนไหวในส่วนลึก ทำให้เขานึกเอ็นดูน้ำหนึ่งเป็นพิเศษในทันที อย่างน้อยถึงไม่ใช่ลูกสาวของเขาจริงๆ แต่มันก็ช่วยถมช่องโหว่ในใจไม่ให้กลวงโปอย่างเกินไป

ด้วยเหตุนี้อรรถจึงตามใจน้ำหนึ่งทุกอย่าง และมักจะฟังหญิงสาวมากกว่าใคร บางทีก็ทำให้ปฐวีนึกอิจฉาขึ้นมาว่าน้ำหนึ่งช่างโชคดีที่มีแต่คนรักเธออยู่รอบกาย ไหนจะคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดอีก

"ว่าแต่ทำไมคุณหนึ่งถึงนึกจะมาหาคุณนายได้คะ แล้วยังมากับวีอีก"

ยวงแก้วอดตามไม่ได้ นึกแปลกใจอยู่แต่แรกแล้วที่เห็นทั้งสองคนนี้มาด้วยกัน เพราะตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย เส้นทางชีวิตของน้ำหนึ่งและ

ปฐวีก็ดูเหมือนจะแยกห่างออกจากกันไปเรื่อยๆ จนแทบมองไม่เห็นว่าจะกลับมาบรรจบกันอีกได้อย่างไร

เมื่อเห็นอย่างไรรู้ก็คงไม่อาจบายเบี่ยงต่อไปได้อีก น้ำหนึ่งก็ไหลลูลงก่อนจะเอ่ยปากเล่าเหมือนกันกับที่เคยเล่าให้ปฐวีฟังมาก่อนหน้านี้แล้ว เพียงแต่เสริมต่ออีกหน่อยว่า

"จริงๆ หนึ่งก็แอบคิดอยู่เหมือนกันว่าเรื่องนี้มันออกจะทะแม่งๆ อยู่"

อยู่ๆ ปฐวีก็เกิดมีเสมหะติดคอจนต้องกระแอมกระไอเสียงดัง แต่น้ำหนึ่งแน่ใจว่าชายหนุ่มต้องการจะกวนประสาทเธอมากกว่า จึงหันไปถลิ่งตาใส่อย่างไม่พอใจ

"อะไรกัน แค่อินดิโอหน่อยก็ไม่ได้" ปฐวีทำเป็นบ่น

"อย่ามายุ้วโมโหได้ไหม"

"โอเคจ้ะ รีบเล่าต่อเถอะ อารรถกับป้ายวงกำลังคอยอยู่"

น้ำหนึ่งก็ยังไม่วายทำเสียงฮึในลำคออีกสองสามครั้งก่อนจะยอมเล่าต่อว่า "อีกอย่างพีพีพีไม่ค่อยชอบหน้าพีวีมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว บางทีเขาอาจจะไม่ได้แค่อยากให้คุณย่าเกลียดพีวีแต่ต้องการมากกว่านั้น แล้วก็..."

เพราะลึกๆ แล้วเธออาจจะอยากได้เหตุผลอะไรสักอย่างเพื่อกลับเข้ามาในชีวิตของปฐวีอีกครั้ง ถึงแม้มันจะเป็นเหตุผลลึ้นคิดอย่างการมาทำลายความสุขของเขาก็ตาม

ก็ในเมื่อแต่ไหนแต่ไรมา เธอไม่เคยเป็นความสุขของเขาอยู่แล้ว เธอจะต้องไปใส่ใจกับเหตุผลพวกนั้นอีกทำไม!

"แล้วก็อะไรเหรหอคะคุณหนึ่ง" ยวงแก้วถามเมื่อเห็นหญิงสาวหนึ่งไป

"แล้วก็เพราะช่วงนี้พีวีทำท่าจะส่อไปในทางไม่ซื่อ หนึ่งก็เลยยอมร่วมมือกับพีพีพียังไงล่ะ"

น้ำหนึ่งตอบออกไปทั้งที่มันไม่ได้ใกล้เคียงกับเหตุผลแท้จริงสักนิด

"ผมเนี่ยนะ" ปฐวีเอานิ้วชี้กลับมาที่ตัวเองด้วยความหงุดหงิด "ไปเห็น

ตอนไหนไม่ทราบครับว่าช่วงนี้ผมทำทำอะไรจะไม่เชื่อ นี่เราเพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกในรอบสองปีเลยนะ"

"ก็ไม่รู้ละ" น้ำหนึ่งหาเรื่องเฉไฉออกไปอีกตามเคย "ก็พี่วีเป็นคนโปรดของคุณย่านี่ แล้วอีกอย่างเราก็ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี พี่วีอาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้ ใครจะรู้"

"เลยหาว่าผมจะซุบซิบตีคุณย่าเอาไว้คนเดียวงั้นสิ"

"ก็ใช่ล่ะสิ คิดอย่างอื่นไม่ได้แล้ว"

ครั้นเห็นว่าสองหนุ่มสาวทำท่าจะทะเลาะกันขึ้นมา อรรถก็เลยรีบยกมือขึ้นห้ามทัพ "เดี๋ยว...เดี๋ยว จายเย็นก่อน ก็เหมือนเดิมทั้งคู่นั้นแหละ ม่ายเห็นจะมีใครเปลี่ยนไปซักกะหน่อย"

แน่นอนว่าความเหินห่างของสองหนุ่มสาวที่เกิดขึ้นช่วงน้ำหนึ่งไปอังกฤษและกลับมาเฉิดฉายอยู่ในวงการความสวยความงามนั้น อรรถยังคงเป็นคนที่ได้เจอทั้งสองเช่นเดียวกันกับคุณย่าบุษยา

"ฮิ! ป้าว่าคนที่เริ่มมาเปลี่ยนไปเอาตอนนี้ น่าจะเป็นคุณพีทมากกว่า"

ไม่สิ...พีร์ชลายออกมานานแล้วแต่แค่งยังไม่ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการมากกว่า

น้ำหนึ่งได้แต่แหม่มริมฝีปากแน่น เธอเองก็เชื่อว่าจะสนิทสนมกับพีร์ชสักเท่าไร เพราะช่วงวัยเด็กเธออยู่กับคุณย่าตลอด ทว่าพีร์ชในสายตาเธอก็นับว่าเป็นพี่ชายใจดีคนหนึ่งทีเดียว เพราะไม่ว่าเธอเอ่ยปากขออะไรไป เขาไม่เคยขัดข้อง น้ำหนึ่งจึงมองไม่เห็นเหตุผลที่เขาจะเกลียดเธอถึงขนาดวางแผนทำให้เสียชื่อเสียงไปทั่วประเทศอย่างนี้

"แล้วป้าว่าเขาคงไม่ได้แค่คิดร้ายกับวีด้วย เพราะคุณหนึ่งเองก็กำลังจะถูกทำลายชื่อเสียงเหมือนกัน"

"นั่นสิ ถึงผมจะต้องรับบทหนักเป็นไอ้หนุ่มคลั่งรักก็เถอะ"

"พีร์วี!"

น้ำหนึ่งหันไปแหวกใส่ป้าที่เอาแต่ย้ำเรื่องนี้ไม่รู้เลิก ก่อนจะรีบเปลี่ยนไป

พูดเรื่องที่คุณย่าบุษยาไม่อยู่บ้านแทน

"แล้วทำไมอยู่ๆ คุณย่าคิดจะไปเที่ยวยุโรปกับเพื่อนขึ้นมาคะ ที่หนึ่งชวนให้ไปเที่ยวตอนยังเรียนอยู่ที่อังกฤษ ต้องชวนแล้วชวนอีกเป็นเดือนกว่าคุณย่าจะยอมไป อันที่จริงถ้าคุณย่าอยากไปยุโรปก็น่าจะมาถามที่เที่ยวกับหนึ่งบ้าง แล้วนี่คุณย่าไปกับเพื่อนคนไหนคะ หนึ่งรู้จักหรือเปล่า"

พอได้ยินน้ำหนึ่งถามมาเป็นชุด ยวงแก้วก็เลยหันไปมองทางอรรถเหมือนจะโยนให้เป็นคนตอบแทน

"อืม ก็ไม่รู้... น้ำบุษเหมือนกัน บางทีเธออาจจาเบื่อเลยอยากออกไปเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็ตาย"

"แล้วทำไมคุณย่าไม่ยอมรับโทรศัพท์เลยล่ะ หนึ่งมีเรื่องเดือดร้อนต้องปรึกษาด้วยสิ"

"อาจจากำลังเที่ยวอยู่ เลยไม่สะดวกก็ตาย"

พอตอบเสร็จอรรถก็หันไปทางยวงแก้ว ก่อนที่อีกฝ่ายจะรีบพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"คงอย่างที่คุณอรรถว่าแหละคะ"

"แล้วคุณย่าไม่ได้บอกป้ายวงเลยหรือคะว่าไปเที่ยวกับเพื่อนคนไหนไปกันเป็นกลุ่มหรือเปล่าคะนี่"

ครั้นเห็นน้ำหนึ่งกำลังมองหน้าตนอยู่ ยวงแก้วเลยต้องตอบอย่างไม่มีทางเลี่ยง

"คุณนายไม่ได้บอกอะไรป้าเหมือนกันคะ... นอกจากให้ช่วยดูแลบ้านระหว่างนี้นะ สงสัยคงไม่อยากให้ใครไปรบกวน ไซ้ใหม่คะ คุณอรรถ"

พูดจบยวงแก้วก็หันไปขอคำยืนยันจากอรรถ

"ช่วยๆ"

อรรถรีบตอบรับเข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ย จนปฐวีซึกจะรู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลอยู่หน่อยๆ แต่เขาก็นึกไม่ออกว่าจะมีเหตุผลอะไรให้ทั้งสองต้องมานั่งๆ เรื่องพวกนี้ขึ้นมา

หรืออรรถจะเมามากกว่าที่เขาคิดไว้ก็ไม่ว่า ถึงได้ทำทำไมไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไร

"ตกลงตอนนี้ก็เท่ากับว่าเราติดต่อกันไม่ได้เลย ไม่รู้ด้วยว่าไปอยู่ส่วนไหนของยุโรป...อย่างนั้นนะหรือครับ"

น้ำเสียงปฐวีมีแววไม่เชื่อถืออยู่ในที

"ก็ประมาณนั้นแหละค่ะ อีกอย่างช่วงนี้คุณนายเองก็เขียนงานไม่ค่อยได้เหมือนเก่า คงอยากไปพักผ่อนโดยไม่มีใครรบกวนสักพัก"

"หรือเป็นไปได้ไหมค่ะว่า...อาการเก่าของคุณย่าจะเกิดกำเริบขึ้นมา"

น้ำหนึ่งถามเสียงแผ่ว ความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับคุณย่าตอนอาการกำเริบยังคงเป็นอะไรที่หญิงสาวไม่อาจลืมลงได้ กระทั่งตอนนี้มันก็ยังทำให้เธอรู้สึกหัวน้แองขึ้นมาเป็นบางครั้งเมื่อย้อนนึกไปถึง

ปฐวีเห็นความหม่นหมองพาดผ่านเข้ามาบนใบหน้าสวยงามของน้ำหนึ่งอย่างชัดเจน แม้ทุกคนรวมถึงตัวเขาต่างรู้ว่าน้ำหนึ่งต้องกลับไปอยู่กรุงเทพฯ อย่างถาวรเพราะอาการป่วยของคุณย่าบุษยา แต่ปฐวีกลับยังรู้สึกคลงแคลงใจมาตลอดว่ามันต้องมีอะไรมากกว่านั้น

ยวงแก้วหันไปสบตากับอรรถอย่างมีความหมาย แต่ก็เพียงแวบเดียวจนน้ำหนึ่งไม่ทันสังเกตเห็น ก่อนหญิงวัยกลางคนจะรีบปฏิเสธทันที

"ไม่ใช่หรือค่ะ คุณนายรักษาหายขาดแล้ว ไม่กลับไปเป็นอีกหรอกคุณหนึ่งไม่ต้องวิตกไปนะคะ"

ปฐวีจำได้แม่นทีเดียวว่า 'อาการเก่า' ที่กำลังพูดกันอยู่นี้เคยเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวตลอดระยะเวลาที่คุณย่าบุษยารับปากว่าจะขอรับอุปการะเขาไว้ ทั้งยังเป็นสาเหตุที่ทำให้น้ำหนึ่งถูกส่งกลับไปอยู่คฤหาสน์นาราภิทรด้วย หลังจากนั้นเรื่องอาการป่วยของคุณย่าบุษยาก็ไม่เคยถูกยกมาพูดถึงอีกเลย

และถึงแม้ว่าเหตุการณ์ในวันนั้นมันจะคลุมเคลืออยู่ในความรู้สึกของปฐวีอย่างไร เขาก็มีสิทธิ์แค่สงสัยโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ถาม รู้แต่ว่าคุณย่าบุษยาเคยตกอยู่ในภาวะป่วยทางจิตใจอยู่พักใหญ่หลังจากสูญเสียลูกชายคนเล็กไป

ในอุบัติเหตุ

เมื่อปฐวีมองไปทางอรรถก็เห็นกำลังเอามือเกาคางด้วยความครุ่นคิดอยู่เช่นกัน ขณะที่หัวทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบชนิดที่ว่าต่อให้เข็มตกพื้นสักเล่มคงจะได้ยินชัดเหมือนเสียงเซอร์ราวนต์ กระทั่งได้ยินน้ำหนึ่งเอ่ยขึ้นมา

"แต่ไหนๆ หนึ่งก็มาแล้ว คินนี่คงต้องนอนค้างที่บ้านคุณย่าไปก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยคิดว่าจะทำยังไงกันดี"

"จะดีหรือคะคุณหนึ่ง ยังไงบ้างว่าคินนี่นอนพักกันที่บ้านคุณอรรถก่อนดีกว่านะ"

ยวงแก้วรีบเสนอเหมือนไม่อยากจะสองหนุ่มสาวเข้าบ้านของคุณย่าบุษยาเท่าไร จึ่งยิ่งทำให้ความสงสัยแปลกๆ ในใจของปฐวีขยายเป็นวงกว้างขึ้นไปอีก

"ทำไมล่ะ บ้านคุณย่ามีตั้งหลายห้อง จะได้ไม่รบกวนอรรถด้วยใช่ไหมคะ"

"ก็อดีเหมือนกันนะ"

ประโยคนั้นทำให้ยวงแก้วผลอเลิควัซขึ้นนิดหน่อย ทว่าอรรถกลับไม่ได้สบตากับอีกฝ่ายนอกจากหันมาบอกปฐวีกับน้ำหนึ่งว่า "คินนี่ก่อนนอนพักบ้านน้าบุษยาไปก่อน...ตามที่หนึ่งว่าแล้วกัน"

บทที่ 6

ลับ ๆ ล่อ ๆ

บ้านหลังใหญ่มหึมาที่จะเรียกว่าคฤหาสน์ก็ไม่ผิดนัก แลดูตระหง่านง่า อยู่ใต้แสงจันทร์สีเงินซีดจางขณะทอดเงามืดบางส่วนลงบนแปลงดอกกุหลาบ สีขาวเบื่องล่าง สายลมเย็นพัดโชยมาตลอดเวลาจนชายหนุ่มต้องห่อกาย ด้วยความรู้สึกรหนาว บรรยากาศทั้งหมดนี้ล้วนแต่ทำให้ปฐวีนึกว่ากำลังหลง เข้าไปในคฤหาสน์เก่าแก่ในนิยายโกธิคที่เคยหยิบขึ้นมาอ่านสักเรื่อง

ไม่สิ ยังขาดเสียงหมาป่าหอนกรียวกราวอีกอย่างถึงจะครบเครื่อง

บริย...ปฐวีไม่เคยนึกว่าจะได้มาเห็นบ้านกุหลาบขาวของคุณย่าบุษยา ในบรรยากาศเหมือนบ้านผีสิงอย่างนี้เลย

"หน้าซีตอย่างกับไก่ต้ม ใจเสาะจริงเลยพี่เนี่ย"

เสียงกระซิบจากหญิงสาวที่นั่งยองๆ อยู่ข้างกันทำให้ปฐวีต้องพยายาม ช่มความกลัวทั้งหลายเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ขึ้นน้ำหนึ่งรู้ว่าเขากลัวผี ได้เสียหน้าแยะ

สาเหตุที่ทำให้ปฐวีต้องมานั่งซุ่มกันอยู่ในพุ่มไม้มืดๆ อย่างนี้ก็เพราะว่า ระหว่างปฐวีกำลังขับรถย้อนกลับมาที่บ้านคุณย่าบุษยา น้ำหนึ่งก็บังเอิญ ตาดีเห็นไฟสว่างจากหน้าต่างห้องหนังสือของคุณย่าเข้า จึงตัดสินใจดับ ไฟหน้ารถและขับเข้าไปจอดแอบข้างทางเอาไว้เพื่อดูลาดเลาก่อน

โชคดีที่แสงไฟในบ้านสว่างอยู่แค่เพียงห้องเดียว ไม่ได้เปิดลามมาถึงสวนกุหลาบของคุณย่าด้วย สองหนุ่มสาวจึงยังสามารถหลบซ่อนอยู่ได้อย่างปลอดภัยเหมือนเดิม ปฐวีเห็นเงาคนหลายคนเดินผ่านไปมาที่หน้าต่างก็ชักวิตกกังวลถึงหนังสือและงานเขียนมากมายภายในนั้นของคุณย่าขึ้นมาเป็นกำลัง

"ดิનેะที่หนึ่งช่างสังเกต ไม่งั้นจะเจออะไรเข้าก็ไม่รู้ ถ้าเกิดเป็นพวกโจรที่ตั้งใจจะมาปล้นบ้านคุณย่าตอนคุณย่าไม่อยู่นี่ไม่อยากจะคิดเลย ไม่น่ว่าเด็กที่คุณย่าจ้างมาช่วยงานป้ายวงนั้นแหละที่เป็นสายให้โจรซะเอง"

คำพูดที่ฟังแล้วยิ่งไม่สบายใจทำให้ปฐวีชักจะเริ่มปอดแหกขึ้นมาจริงๆ ตอนแรกก็ตกลงกันดีบ๊ิดว่าเขาจะลงมาตุลาตเลาเอง เพราะอรรถเมหาหลับจนกรนดังครอกอยู่หลังรถไปเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมหนึ่งเกิดของขึ้นอะไรขึ้นมาถึงต้องแฝงจะตามมาด้วยให้ได้ ครั้นเห็นว่ามั่วแต่ทุ่มเถียงกันอยู่อย่างนี้คงไม่ได้ไปบ้านคุณย่าบุษยามันแน่ ปฐวีจึงต้องจำใจยอมให้น้ำหนึ่งตามมาอย่างช่วยไม่ได้

หลังจากตอนกลางวันเพิ่งจะกลายเป็นไอหนุ่มคลั่งรักมาสดๆ ร้อนๆ ตอนกลางคืนยังต้องมาปะทะโจรห้าร้อยอีก ต้องบอกว่าชะตาชีวิตของเขาช่วงนี้มันยิ่งกว่าดาวพระศุกร์เข้าดาวพระเสาร์แทรกจริงๆ

"โทรแจ้งตำรวจดีไหมผมว่า ขึ้นพวกมันมีปืนจะไม่รอดเอานะ"

"แล้วถ้าเกิดไม่ใช่โจรละ พี่วีย่าลืมนี่ว่าหนึ่งเพิ่งเป็นข่าวเสียๆ หายๆ ไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนนี่เอง ไม่พร้อมจะมีข่าวใหม่อย่างไรไปโทรแจ้งตำรวจหรือกะ นายหน้าคนอื่นตายเลย"

"เสียหน้ามันจะเสียก็รอบก็ได้ แต่เสียชีวิตมันได้แค่ครั้งเดียวนะครับ จะบอกให้ ตอนนี้อย่างไรผมเองก็ไม่พร้อมจะวิ่งไปรับกระสุนแทนใครเสียด้วยสิ ยิ่งเป็นมิดยิ่งนำหาวตเสียใหญ่"

ปฐวีพูดพลางทำท่าห่อไหล่

"พี่นี่ไม่ไหวจริงๆ หนึ่งไม่เห็นจะกลัวขนาดนั้นเลย"

"อ้าว ผมมันก็แค่ประชาชนคนธรรมดา ไม่ใช่พระเอกอย่างในละคร ที่คุณหนึ่งเป็นนางเอกนี่ จะได้วิ่งหลบกระสุนไม่โดนซั๊กกะนั้น"

น้ำหนึ่งทำเสียงในลำคออย่างไม่พอใจ ก่อนจะยื่นกรานปฏิเสฐความคิดของปฐวีเช่นเดิม พร้อมเสริมด้วยเหตุผลยาวเหยียด

"ไม่ละ ยังไงหนึ่งก็ยังไม่อยากแฉ่งตำรวจจนกว่าจะรู้จริงๆ ว่านั้นโจรหรืออะไร พี่อย่าลืมหิวานอกจากสถานการณ์ไม่น่าไว้ใจที่บ้านคุณย่าตอนนี้แล้ว อาอรรถยังเตือนเราเรื่องพี่พีทเอาไว้ด้วย ถ้าเกิดเขาคิดดูว่าหนึ่งกับพี่วีมาที่นี่แล้วตามมาดักรอถึงหน้าบ้านคุณย่าพร้อมกับถ่ายรูปเป็นหลักฐานเอาไว้ว่าพี่วีเป็นไอ้หนุ่มคลั่งรักจริงๆ ละ จะทำยังไง"

สำหรับปฐวีที่อยากจะคืนให้หลุดจากสถานะไอ้หนุ่มคลั่งรักให้เร็วที่สุด ย่อมไม่ปรารถนาให้เรื่องที่เขานำน้ำหนึ่งไปไหนต่อไหนเป็นความลับให้คนอื่นยังจินตนาการต่อไปในทางร้ายจนพาให้เดือดร้อนไปมากกว่านี้

แต่...ถึงอย่างไรเขาก็ควรรอบคอบไว้ก่อนเพราะยังไม่แน่ใจว่าพีรชวางแผนอะไรเอาไว้บ้าง เพราะถ้าเรื่องร้อนใจพวกนี้มาจากความคิดของพีรชจริงละก็ มันไม่มีทางเป็นแค่การแก้งกันเล่นแน่นอน

ปฐวีคิดแล้วก็ต้องผล่อกำหมัดแน่น เพราะเห็นแก่คุณย่านี้แหละ เขาถึงต้องยอมทนอยู่อย่างนี้เรื่อยไป

"อ้าว ตอนนีพี่พีทของคุณหนึ่งกลายเป็นตัวร้ายแทนผมไปซะแล้วหรือ เปลี่ยนใจเร็วจริง"

นี่ถ้าตรงนี้สว่างอีกนิด ปฐวีคงจะได้เห็นน้ำหนึ่งแยกเขี้ยวใส่เหมือนแวมไพร์สาวแน่นอน เท่าที่ผ่านมาเขาไม่ได้รู้สึกว่าเป็นผู้ชายปากคอเราะรายอะไร แต่พอได้อยู่กับน้ำหนึ่งที่ไร ความสามารถอันเร้นลับนี้ก็มักจะโผล่ออกมาของมันเป็นเองโดยไม่ตั้งใจทุกที

น้ำหนึ่งทำเสียงจี้จะอย่างไม่พอใจ "หรือจะให้คิดว่าพี่วีนั่นแหละตัวร้ายอยากโดนจับเข้าคุกจริงๆ หรือไง กลับจากบ้านคุณย่าแล้วหนึ่งจะได้รีบดำเนินการให้"

"เออๆ ให้คุณพิทเป็นไปก่อนแล้วกัน ผมไม่ขอรับไว้ละ" ปฐวียกมือขึ้นสองข้างเป็นเชิงยอมแพ้

"ถ้าอย่างนั้นก็หยุดพูดเรื่องไร้สาระก่อนจะมีใครมาได้ยินเข้าจนพาให้เสียเรื่อง"

"รู้แล้วนา"

ระหว่างนั้นปฐวีก็ลอบมองเสี่ยวหน้างามที่ตกอยู่ในความมืดครึ่งหนึ่งของหญิงสาวไปด้วย บางทีน้ำหนึ่งอาจไม่ได้เป็นแค่คุณหนูเอาแต่ใจนิสัยไม่ได้ความไปเสียทั้งหมดก็ได้

ทว่าปฐวีก็ไม่อยากยอมรับว่าเพราะในวัยเด็กต้องตกเป็นเบี้ยล่างของอีกฝ่ายมาตลอด จึงมีอคติกับน้ำหนึ่งเป็นพิเศษ และวางเธอเอาไว้ให้เป็นแบบนั้นทั้งที่ความจริงมันอาจจะไม่ใช่ก็ได้

"เออจ้ ถ้าพี่ไม่สบายใจ หนึ่งจะออกไปตุลาตเลาเอง ถ้าเป็นโจรจริงหนึ่งจะรีบกลับมาส่งสัญญาฉนให้"

"จะบ้าเหอคุณหนึ่ง ผมจะไปเอง" ปฐวีดึงแขนน้ำหนึ่งเอาไว้ก่อนจะโผล่หน้าพ้นออกไปจากพุ่มดอกกุหลาบที่กำลังซ่อนตัวอยู่

"แต่ถ้ามันเป็นโจรจริงละ เราจะทำยังไงกันดี" น้ำเสียงของหญิงสาวเริ่มวิตกขึ้นมาจริงๆ

"ก็ช่างมันสิ ทรัพย์สินสมบัติมันไม่สำคัญเท่ากับชีวิตคุณหนึ่งหรอกนะ แต่ผมว่าโอกาสจะเป็นโจรไม่มากหรอก เพราะโจรที่ไหนมันจะมาเปิดไฟบ้านที่จะปล้นกัน"

"จริงสิ ทำไมหนึ่งถึงคิดไม่ได้นะ"

ก็ไม่เห็นจะน่าแปลกใจเท่าไร เพราะยังงี้ก็มีแต่เรื่องที่คุณหนึ่งคิดไม่ได้เต็มไปหมดอยู่แล้ว...ปฐวีได้แต่พูดในใจโดยไม่ได้เอ่ยออกไป เพราะยังไม่อยากให้ใครก็ตามที่เข้าไปในบ้านคุณย่าบุษยาได้ยินเสียงเอะอะจนเสียเรื่องหมด

"แล้วถ้าเกิดนั้นเป็นคุณพิทจริง ยังไงเราก็คงต้องคอยให้เขากลับไป"

ก่อนอยู่ดี"

"นั่นสิ"

น้ำหนึ่งพึมพำตอบ ลึกๆ แล้วเธอเองก็รู้สึกไม่สนิทใจกับพีรัชมาตลอด แต่เพราะเห็นว่าแม่สนิทสนมกับแม่ของพีรัชดีจึงทำเป็นมองผ่านความรู้สึกนี้ไปเสีย หรือไม่เธอก็คงไม่อยากโดดเดี่ยวอยู่เพียงลำพังในคฤหาสน์นาราภัทธอันใหญ่โต จึงพยายามทำตัวสนิทสนมกับคนในบ้านเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกนั้น

ใครต่อใครอาจพากันอิจฉาน้ำหนึ่งมีชีวิตสวยหรูไม่ต่างจากเจ้าหญิง ทว่ากลับไม่มีใครเคยรู้เลยว่าเธอไม่ได้มีครอบครัวแสนสุขอย่างที่ควรจะเป็น เพราะผู้เป็นเจ้าของอาณาจักรเงินตราอย่างคุณปู่มีภรรยามากกว่าหนึ่งคน มีหน้าซำพ่อของเธอก็ยังเจริญรอยตามอีก ถึงแม้จะไม่เคยเปิดเผยให้เธอ และแม่ได้รู้เห็นอย่างเป็นทางการเป็นตัวแทนก็ตาม

เรื่องราวภายในเหล่านี้จึงเป็นเสมือนรอยตำหนิเล็กๆ อยู่ในใจของน้ำหนึ่งมาเนิ่นนาน

ถ้าเปรียบหัวใจของเธอเป็นกระจกแสนสวย รอยแตกนั้นก็คือตำหนิที่น้ำหนึ่งรู้สึกถึงการมีอยู่ของมันได้ตลอดเวลา ต่อให้เธอจะพยายามไม่สนใจมันอย่างไร ก็ไม่อาจทำให้รอยแตกนั้นหายไปได้อยู่ดี

ผิดกับปฐวี เขาไม่ใช่คนในครอบครัว...เขาเป็นแค่ใครสักคนที่บังเอิญมีชะตาผูกพันกับคุณย่าด้วยความรู้สึกผิดต่อเรื่องในอดีตของท่าน แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับสามารถจุดดวงไฟอันอบอุ่นขึ้นในใจเธอได้อย่างน่าประหลาด กระทั่งตอนนี้ไฟดวงนั้นก็ไม่เคยมอดดับ เพียงแต่ริบหรือลงไปตามระยะเวลาของความห่างเหินเท่านั้นเอง

เขาจึงเป็นเสมือนกระจกบานใหม่ที่เธอสามารถจ้องมองตัวเองได้อย่างเต็มตาโดยไม่ต้องกลัวว่าจะได้เห็นรอยตำหนิใดๆ แม้มันอาจไม่ได้ถูกตกแต่งให้สวยงามวิจิตรตระการตาก็ตามที

วินาทีที่นั่นน้ำหนึ่งเกือบจะบอกออกไปแล้วว่าตอนนี้เธอไม่กล้าเชื่อใจใครอีกแล้วนอกจากปฐวี ก็บังเอิญเห็นแสงไฟในห้องดับลงเสียก่อน

"ไฟดับแล้ว" ปฐวีพึมพำ ก่อนจะสอดสายตามองลอดผ่านพุ่มดอกกุหลาบขาวออกไปอย่างประหม่นสถานการณ์ "จะเอาอย่างไรต่อดี หรือจะกลับไปตั้งหลักกันก่อนแล้วค่อยมาใหม่"

"ไม่ หนึ่งอยากจะรู้ว่าใครมันแอบมาเข้าบ้านคุณย่าตอนนี่ หรือไม่ก็ต้องแน่ใจก่อนว่าใช่หรือไม่ใช่พีพีท"

"งั้น...ลองเสียงอ้อมไปดูหน้าบ้านกันดีไหม ให้มันรู้ตัวรู้แดงรู้เหลืองรู้ช้ำวากันไปเลยดีกว่าว่าใครกันแน่" ปฐวีหันไปเสนอ

"ตากับแดงก็พอ พีพีจริงๆ เลย เวลาแบบนี้ยังมีอารมณ์มาพูดเล่นอีก" ปฐวีเพียงแต่ยิ้มแห้ง ก่อนจะย้ำถามอีกครั้งว่า "ตกลงเอาไง ไปดูเลยไหม"

"พีพีจะไปจริงหรือ ก่อนหน้านี้อย่างไรยังเป็นปอดแหกอยู่เลย"

"อ้าว จะเอาอย่างไรแน่ พอผมจะไปก็ทำเป็นไม่แน่ใจ พอผมไม่ไปก็หาว่าผมปอดแหก"

"งั้นก็รีบไปเลย" น้ำหนึ่งตัดสินใจได้ในทันที

"คุณหนึ่งตามผมมาดีกว่า ผมจะนำไปเอง"

ปฐวีหันไปจับมือหนึ่งแล้วพาย่องออกไปจากพุ่มต้นกุหลาบด้วยกัน ทำทางเขาจะมาเยี่ยมคุณย่าบุษยาบ่อยกว่าหญิงสาวอย่างเทียบกันไม่ติด จึงรู้ทางลัดใหม่ๆ ในสวนที่ลับตาคนและพาหญิงสาวเดินผ่านออกไปได้อย่างคล่องแคล่ว คล้ายกับในวันวานเวลาที่เธอร้องให้บังคับให้เปิดฝายที่ซ่อนลับซึ่งเขาเอาไว้ใช้หนีหน้าเธอ

แต่พอที่ลับหนึ่งถูกเปิดเผย ไม่นานปฐวีก็จะหาที่ใหม่ได้อีกเรื่อยไปราวกับว่ามันเป็นความสามารถพิเศษเฉพาะตัวของเขา

น้ำหนึ่งรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อมาถึงหน้าบ้านและพบรถสปอร์ตสีดำราคาแพงลิวจอดเทียบอยู่

รถพีพีทจริงๆ ด้วย!

"เห็นไหมล่ะ บอกแล้วว่าพีพีทต้องตามมาถึงที่นี่แน่"

แหม...ก่อนหน้านี้นี้ใครกันนะที่เพิ่งพูดว่าอย่าเอาพีรัชไปเทียบกับ

พวกสตอลักเกอร์ ที่นี่เป็นไงล่ะ กลายเป็นผู้ร้ายตัวเอ้ไปเสียนี่

ช่างมันเถอะ อย่างไรก็ตามเสียตอนนี้เข้ากับน้ำหนึ่งก็ถือว่าลงเรือลำเดียวกันแล้ว จะให้พูดแบบนั้นออกไปเพื่อความสะใจก็กระไรอยู่ นี่ถ้าแม่ที่อยู่บนสวรรค์ เกิดมาได้ยินความคิดนี้ของเขา เข้าคงต้องต่อว่ากลับมาในฝันยกใหญ่แน่ๆ

"ต้องตามมาถึงบ้านคุณย่าเชียว แถมยังเป็นวันที่คุณย่าไม่อยู่บ้าน อีกต่างหาก นี่ผมชักไม่แน่ใจแล้วว่ามันจะเป็นแค่แผนอยากจะกลั่นแกล้งผม อย่างเดียว ถึงจะแกล้งแรงขนาดจะให้ติดคุกติดตะรางก็เถอะ"

"นั่นสิ..." น้ำหนึ่งก็ตรึมฝีปากกลางอย่างครุ่นคิด แต่ไม่นานก็ต้องหยุด เอาไว้ก่อนเมื่อเห็นประตูหน้าบ้านกำลังถูกเหวี่ยงเปิดออก

"พากันออกมาแล้ว..."

น้ำหนึ่งหันไปเขย่ามือที่ยังจับกับปฐวีเอาไว้แน่น

ปฐวีเองก็รอกอยอย่างระทึกใจไม่ต่างจากหญิงสาว ก่อนที่จะเห็นพีรัช กำลังเดินลงบันไดออกมาด้วยความหิวเสียวอย่างหนัก ใบหน้าบึ้งตึงนั้น ดูน่ากลัวไม่เหมือนกับพีรัชที่น้ำหนึ่งเคยรู้จัก

เมื่อไม่ได้อยู่ต่อหน้าลูกพี่ลูกน้องสาวคนสวย พีรัชก็แทบเปลี่ยนจาก หน้ามือเป็นหลังมือ จนน้ำหนึ่งไม่กล้าวางใจอีกแล้วว่าเขาจะทำหรือไม่ทำอะไร

ทว่าปฐวีไม่ได้แปลกใจเลยสักนิด เพราะมันคือตัวตนที่พีรัชมัก แสดงออกต่อเขาเสมอ

ผู้ชายอย่างพีรัชนั้นถือว่าเป็นหนุ่มหล่อรวยคนหนึ่งในวงสังคมไอโซ ไม่ต่างจากน้ำหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อตอนนี่เขากำลังเป็นที่จับตามองในฐานะ นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรง จึงมีสาวสวยมาให้ดวงแทบจะไม่ซ้ำหน้า แต่ถึงพีรัชจะได้ชื่อว่าเป็นหลานชายเพียงคนเดียวของนล นาราภัทร ทว่ายาย ของเขากลับเป็นเพียงเมียน้อยของนล ไม่ใช่เมียที่แต่งงานออกหน้าออกตา อย่างถูกต้องเช่นบุษยา เรื่องนี้จึงเหมือนเป็นปมด้อยเพียงอย่างเดียวที่ทำให้ พีรัชไม่เคยนึกพอใจตัวเองได้อย่างเต็มที่สักครั้ง

"ให้ไอ้แก่นั่นมันอยู่ที่นี้จนกว่าจะได้เรื่องก็แล้วกัน ผมว่าเรากลับกัน

ก่อนดีกว่า"

พีรัชหันไปบอกหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่อยู่ริบว้างกระหืดกระหอบตามมา ซึ่งพอน้ำหนึ่งได้เห็นอย่างชัดเจนก็ต้องเบิกตาโตขึ้นทันที

นั่นมันนายโชติรส ศัตรูคู่แค้นของเธอนี่นา!

ปลิวอดหันไปมองน้ำหนึ่งไม่ได้ รู้สึกคั่นปากอยากจะบอกเสียเต็มแก้วว่า เป็นไงล่ะ ชัดเจนพอหรือยัง...

เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มในวินาทีต่อมา มันพ่นควันสีเทาเต็มเหยียด เสียจนน้ำหนึ่งแทบจะสลัก แล้วจึงพุ่งพรวดไปข้างหน้าด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ ได้ยินเสียงล้อดังเอี๊ยดอ๊าดบดกับถนนหน้าบ้านไปจนกระทั่ง ฟ้าประตู่รัว

ปลิวมองตามไป คิดในใจว่า ดี...ขับรถอย่างนี้ ไปตกเหวตายห้าชะ จะได้จบๆ เรื่องไป

คนอื่นมักเข้าใจแค่ว่าปลิวกับพีรัชไม่ค่อยถูกกัน แต่ในความเป็นจริง ต้องเรียกว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาตถึงจะถูก ทุกวันนี้ที่ปลิวต้องกลักรื้อฟื้นทน เรียกว่าคุณพิทก็เพราะเกรงใจคุณนลอยู่ ไม่อย่างนั้นคงเรียกว่าไอ้ห้าพิท ไปนานแล้ว

สำหรับปลิวแล้ว พีรัชเป็นลูกคนรวยประเภทนิสัยแย่อเลื้อรับ ตอนเด็ก เขาจำได้ไม่เคยลืมว่าถูกพีรัชที่มาเยี่ยมคุณย่าบุษยาช่วงปิดเทอมแกล้งหนัก จนถึงขั้นเกือบต้องเข้าโรงพยาบาล และจนป่านนี้ก็ยังไม่มีโอกาสได้เอาคืน เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่หนีออกไปชิ่งเกี่ยวกับคนบ้านนั้นอีก นอกจากคุณย่า ที่ออกมาอยู่ไกลถึงเชียงใหม่

ทว่าคนเดียวที่พีรัชไม่กล้าแตะต้องและจำต้องตกเป็นเบี้ยล่างเหมือนกันกับเขาก็คือน้ำหนึ่ง หญิงสาวจึงไม่เคยมีโอกาสได้เห็นนิสัยด้านร้ายกาจของ ลูกที่ลูกน้องจนกระทั่งวันนี้

"พิทพิทกลับไปแล้วอย่างนี้ เราก็เข้าไปดูในบ้านได้เลยสิ" พุดจบน้ำหนึ่ง ก็รีบโอดผลุงออกจากที่ซ่อนทันที

"เดี๋ยว..."

ปฐวีกำลังจะบอกว่าน้ำหนึ่งลืม 'ไอ้แก' ที่พีรชเพิ่งพูดถึงเมื่อครูไปเสียแล้วหรือ หากหญิงสาวก็ออกไปยืนหัวโตให้ใครต่อใครเห็นเรียบร้อยแล้ว

"มาสิพี่วี รออะไรอยู่ล่ะ"

คราวนี้น้ำหนึ่งพูดออกมาอย่างเต็มเสียง เพราะกำลังชะล่าใจว่าไม่จำเป็นต้องระวังใครอีกต่อไปแล้ว ก่อนจะพบว่าไฟในบ้านเริ่มสว่างขึ้นใหม่ที่โต๊ะดวง

เอ๊ะ...ใครเป็นคนเปิดไฟ ก็ไม่มีใครอยู่แล้วนี่นา ความคิดนั้นทำให้น้ำหนึ่งถึงกับหน้าถอดสี จึงรีบหันไปหาปฐวีในทันใด

ตอนนั้นเองก็มีเงาตะมึนของชายคนหนึ่งปรากฏขึ้นในบ้านและกำลังก้าวฉับๆ ตรงมาทางน้ำหนึ่ง

"คุณหนึ่ง!"

ปฐวีพุ่งพรวดออกไปดึงตัวน้ำหนึ่งให้พ้นจากเง้ามืดของชายในเงามืดคนนั้นอย่างสุดชีวิต จึงพากันลี้ภัยลี้ภัยโกล้งโกล้งไปบนถนนหน้าบ้านทั้งสองคน แต่คนเอาหลังลงก่อนเป็นปฐวี เขาจึงเจ็บมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

"ไอ้ะ! เป็นอะไรหรือเปล่าครับนั้น"

ไฟหน้าบ้านสว่างพืบเผยให้เห็นโฉมหน้าของ 'ไอ้แก' ที่กำลังชะงักหน้ามาตามได้กลายเป็นห่วงเป็นใย

น้ำหนึ่งเงยหน้าขึ้นจากอกของปฐวีแล้วหันไปมองเจ้าของเสียงเป็นที่แรก "อ้าว ลุงวิทย์!"

อะไรนะ...ลุงวิทย์

ปฐวีเงยหน้าขึ้นมองบ้าง ครั้นพบว่า เป็นทนายคนเก่าคนแก่ประจำตระกูลนาราภทรรกินอนแผ่หลังกับพื้นต่ออย่างหมดแรง อุตุส่าห์เป็นห่วงน้ำหนึ่งแทบตาย กลับต้องมาเจ็บตัวฟรีเสียนี้

"โอ้...คราวหน้าช่วยเปิดไฟก่อนจะเดินมาสุมสี่มุมห้าแบบนี้ได้ไหมครับ"

น้ำหนึ่งยันตัวลุกขึ้นนั่งบนพื้นเมื่อรู้ตัวว่ากำลังทิ้งน้ำหนักที่ร่างของ

ปฐวีอยู่ เพราะเขาใช้แขนช่วยยันเอาไว้ตอนล้มทำให้ตัวเธอแทบไม่มีแม่แต่ รอยช่วน แผลถลอกปอกเปิกทั้งหมดจึงไปตกอยู่กับชายหนุ่มแทน

"ลุงเองก็กลัวเหมือนกันนี่ครับ อยู่ๆ มีใครก็ไม่รู้เดินตุ่มๆ มาที่บ้าน กลางดึกแบบนี้ละ" สุวิทย์เดินมาช่วยดึงปฐวีให้ลุกขึ้นยืนแล้วตบขาเบาๆ "แต่อย่างน้อยลุงก็ดีใจนะที่มีคนคอยห่วงใยคุณหนึ่งถึงขนาดนี้้อยู"

สองหนุ่มสาวเผลอมองหน้ากันโดยไม่ตั้งใจ ก่อนหน้าหนึ่งจะเป็นฝ่าย หน้าแดงแล้วเบือนหนีไปทางอื่นก่อน แต่น่าเสียดายว่าตรงนั้นสว่างไม่มาก พอจะทำให้ปฐวีมองเห็น

"พูดขอขมาใจผมสักนิดก็ได้ นะ ก่อนที่จะทำเมินใส่ผมนะ"

"ทำไมจะต้องขอขมาใจ หนึ่งไม่ได้ขออะหน่อย"

ปฐวีฟังแล้วก็ส่ายหน้าอย่างอิดระอา เขาคงทำตึกกับน้ำหนึ่งไม่ขึ้นจริง ๆ

"แล้วทำไมลุงวิทย์มากับพี่พีพีได้ละ จริงสิ เมื่อกี้พี่พีพีพูดถึงไอ้แก่..."

"เพิ่งจะนี่ก็ได้หรือครับ" ปฐวีแทรกขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่

"เออละๆ" สุวิทย์เดินเข้ามาห้าม ก่อนที่ทั้งสองจะทะเลาะกันอะอะอยู่ หน้าบ้าน "เข้าไปคุยกันข้างในดีกว่า"

"ไม่ค่ะ... จนกว่าลุงวิทย์จะบอกมาก่อนว่าทำไมถึงมากับพี่พีพีได้"

เมื่อปะติดปะต่อเรื่องราวก่อนหน้านี้เข้าด้วยกันได้ น้ำหนึ่งก็มีท่าที ระวังสุวิทย์ขึ้นมาทันที เพราะไม่แน่ว่าอีกฝ่ายอาจจะถูกพิรุธข้อตัวไปแล้ว ก็ได้

"ลุงไม่ได้มากับคุณพีพี แต่เขายังคับลุงมา ลุงไม่ได้สมัครใจมาเอง แม้แต่นิดเดียว"

น้ำหนึ่งหรีตตามองชายวัยกลางหกสิบอย่างประเมิน ถึงแม้ว่าสุวิทย์ จะทำงานให้กับตระกูลนาราภัทธมาตั้งแต่วันคุณปู่ จนเป็นที่ไว้วางใจของ คนในครอบครัวมาตลอด รวมถึงคุณย่าด้วย ทว่าสำหรับน้ำหนึ่งในตอนนี้ มันดูเหมือนจะไม่เป็นอย่างนั้นเสียแล้ว

"เข้าไปคุยกันข้างในดีกว่าครับ จะเชื่อหรือไม่เชื่อยังไงค่อยว่ากันอีกที"

คำเชื้อเชิญที่เหมือนกับว่าเป็นเจ้าของบ้านเสียเองทำให้น้ำหนึ่งไม่ค่อยพอใจนัก

"ว่าแต่...คุณขยับไปไหนหรือครับ ทำไมไม่อยู่บ้าน" สุวิทย์ถาม

"คุณอย่าไม่อยู่ล่ะ ไปเที่ยวยุโรปกับเพื่อน"

"ไปเที่ยวช่วงนี้แหละหรือครับ" สุวิทย์เอานิ้วชี้เกาจมูกอย่างครุ่นคิด

"เอ...ทำไมไปได้จังหวะจริงๆ นะนี่"

"ว่าแต่ทำไมพีพีที่จะต้องบังคับลุงวิทย์มาที่นี่ด้วยล่ะ"

"เอ่อ...เรื่องนี้ผมว่าอาจจะต้องคุยกันยาวหน่อย จะเข้าไปนั่งคุยในบ้านก่อนไม่ได้เลยหรือครับ"

น้ำหนึ่งไม่ตอบรับหรือปฏิเสธเพราะสมองกำลังคิดอะไรอย่างอื่นอยู่ ผ่านไปหลายอึดใจจึงเงยหน้าขึ้นถามสุวิทย์ว่า

"ถ้าถึงขั้นพาลุงวิทย์มา ก็มีความเป็นไปได้มากกว่าต้องเกี่ยวกับเรื่องมรดกคุณย่า พีพีทคงไม่ได้กลัวว่าคุณย่าจะยกบ้านหลังนี้ให้พี่วีไปจริงๆ ใช่มั้ย"

สุวิทย์ไม่มีท่าที่ตกใจเมื่อได้ยินแม้แต่บ่อย จึงทำให้น้ำหนึ่งยิ่งแน่ใจว่าตัวเองคิดถูกแล้ว

คุณย่าคิดจะยกบ้านที่คุณย่ารักมากกว่าอะไรทั้งหมดหลังนี้ กับที่ดินมูลค่าไม่ต่ำกว่าร้อยล้านที่เขียงรายให้คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันทางสายเลือดเลยอย่างปฐวีจริงๆ หรือนี้!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3civ0ua>